

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2002-03 21 * Yıl:1 * 1-14 Şubat 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

“Devlet sorunu çözmeye yanaşmadığı sürece Ölüm Orucu direnişimizi sürdürmeye devam edeceğiz”

Ölüm Orucunu sürdüren tutsaklar yaptıkları yazılı ortak açıklamayla gelişen süreçteki yaklaşımlarının ne olduğunu ortaya koydular.

Dört baro başkanının ortaklaşa kamuoyuna deklare ettiği “üç kapı üç kilit” önerisini desteklediklerini, bunu halka ve devlet yetkililerine duyurduklarını ifade eden tutsaklar “üç kapı üç kilit” önerisinin Ölüm Orucu direnişinin taleplerini karşılamıyor da olsa sorunun çözümü bakımından bir öneri olarak değerlendirdiklerini belirterek; halkın, ilerici,

demokrat kamuoyunun tepkilerinin sorunun çözümü noktasında eğilim gösterdiğine dikkat çektiler.

Tutsaklar; treadman koşuluna bağlanmış hiçbir öneriyi kabul etmeyeceklerini yaptıkları açıklamayla dile getiren devletin direniş kırma manevralarını halkın ve ilerici kamuoyunun desteğiyle boşa çıkaracaklarına dikkat çektiler.

Tüm ilerici kamuoyunu ve halkı “üç kapı üç kilit” önerisinin arkasında durmaya ve devleti çözüm noktasında

adım atmaya çağıran tutsaklar “devlet, sorunu çözmeye yanaşmadığı sürece Ölüm Orucu direnişimizi sürdürmeye devam edeceğiz” diyerek buna dün olduğu gibi bugün de hazır olduklarını vurguladılar. Tutsaklar Adalet Bakanlığı'nın “üç kapı üç kilit” önerisini reddetmesi ve çözüme yanaşmamasını protesto etmek için 21 Ocak'tan itibaren 15 gün süreyle “**görüğe çıkmama**” eylemlerini sürdüreceklerini de kamuoyuna duyurdular.

Emperyalizmin faşist uyum yasalarına

HAYIR!

11 Eylül saldırılarını ekonomik ve siyasi hegemonyasını güçlendirmek için bir fırsat olarak gören emperyalistler “terörle mücadele” maskesiyle temel hak ve özgürlükleri budamaya yöneldi. İnsan hak ve özgürlüklerini, demokratik kazanımlarını kendi ülkelerinde de kısaca alan emperyalist haydutlar sömürü düzenlerini sürdürebilmek, dikensiz gül bahçesi yaratmak için daha fazla baskı, katliam ve işkenceye ihtiyaç duymakta, ülkeyi ve yaşamı zindanlaştırmak için yeniden ve yeniden baskı ve şiddet politikaları üretmeye girişmektedir. Emperyalist politikalar yörüngesinde şekillendirilen ve tüm toplumsal kesimlerin tepkisini toplayan “mini demokrasi paketi” bu saldırı furçasının bir ürünüdür. Faşist Kemalist diktatörlük “demokratikleşme” söylemi adı altında çıkardığı faşist uyum yasalarıyla demokrasi mücadelesi verenlerin kazanılmış haklarını da ortadan kaldırmayı, hak ve özgürlükler mücadelesinin tamamen önünü kesmeyi hedeflemektedir. Toplumun her kesiminden insanın istisnasız “demokrasi” adı altında başlatılan bu faşist saldırı dalgasına karşı çıkması gerekmektedir. Bugün demokrasiden yana olan herkes anti-emperyalist, anti-faşist bir bilinçle Yeni Demokrasi mücadelesine omuz vermelidir.

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN

‘Kahraman’lara samini tavsiyemizdir:
Halkın örgütlü gücünden korkun

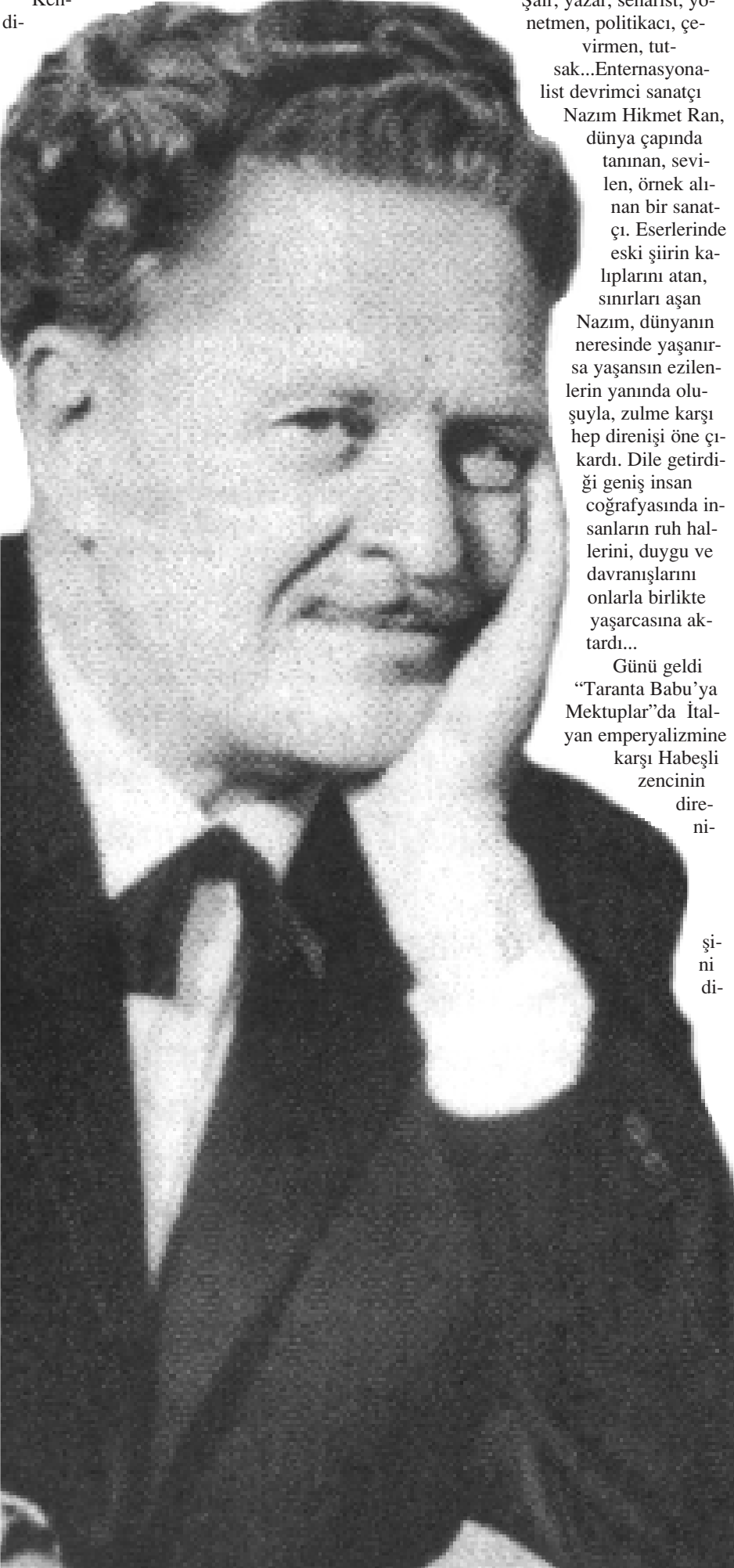
SAYFA 30

"Nazım Hikmet Vatan Hainliğine Devam Ediyor HALA"...

"Biz Hiroşimalı genç kızların, sizin şiirinizden ne büyük coşku duyduğumuzu öğrenmek isteyeceğinizi sanıyoruz... Hiroşima'nın çocukları sizin şiirinizden esinlendiler. Atom bombasından hiçbir zarar görmediğiniz halde insanlığın yüreğini parçalayan o şiirleri nasıl yazdınız?... Nazım Hikmet'in düşünceleri ve çabaları boşa gitmesin diye çağrılarımızı ve eylemlerimizi sürdüreceğiz..."

Yukardaki satırlar anlaşılacağı gibi Japon çocuklarının Nazım Hikmet'e mektubundan bir kesit.

Ken-
di-

sini "tepeden tırnağa inanç, tepeden tırnağa kavga ve sevdadan ibaret" olarak tanımlayan kavga şairi Nazım Hikmet 100 yaşında. Esas olarak Nazım Hikmet Vakfı'nın ve 40 imzalı Nazım Hikmet 100. Yıl Etkinlikleri Girişim Kurulu'nun çabaları sonucu **Birleşmiş Milletler Eğitim Bilim ve Kültür Teşkilatı (UNESCO) 2002 yılı Nazım Hikmet Yılı olarak belirledi.** Ve bu çerçevede dünya çapında Nazım'ı anma etkinlikleri düzenleniyor. Onu anlatan belgeseller, şarkılar yapılıyor. Fotoğraf sergileri, kitap sergileri açılıyor.

Şair, yazar, senarist, yönetmen, politikacı, çevirmen, tut-sak...Enternasyonalist devrimci sanatçı Nazım Hikmet Ran, dünya çapında tanınan, sevilen, örnek alınan bir sanatçı. Eserlerinde eski şiirin kahlplarını atan, sınırları aşan Nazım, dünyanın neresinde yaşansa yaşansa ezilenlerin yanında oluşuyla, zulme karşı hep direnişi öne çıkardı. Dile getirdiği geniş insan coğrafyasında insanların ruh hallerini, duygu ve davranışlarını onlarla birlikte yaşarcasına aktardı...

Günü geldi "Taranta Babu'ya Mektuplar"da İtalyan emperyalizmine karşı Habeşli zencinin direni-

şi-
ni
di-

le getirdi. Günü geldi; İspanya iç savaşında direndi. Günü geldi; Genç Partizan Tanya'nın dilinden seslendi Sovyet direnişinde...Tanya asılmadan önce tarihin omuzlarına yüklediği haklılığından aldığı güçle sesleniyordu:

"Kardeşler tüzülmeyin
Gün yiğitlik gündür
Soluk aldırmanın faşistlere
Yakın, yıkın, öldürün...
Biz ikiyüz milyonuz
İkiyüz milyon asılır mı?
Gidebilirim ben
Ama bizimkiler gelecekler
Teslim olun vakit varken..."

Böylesine geniş bir yüreğe ve bilince sahip olan Nazım Hikmet, sanatın, sanatçının örgütlü olmasını savunuyordu. Dönemin TKP'sinde yer alıyordu. Nazım Hikmet'in neredeyse yaşamının yarısı tutsaklıklarla, sürgünlerle geçti. Düşüncelerinden dolayı 13 yılı aralıksız olmak üzere 18 yılı mahpusluk 12 yılı da sürgünlerde geçti. Duvarların arkasından seslenirken tarihin hiçbir zaman durdurulamayacak akışını dile getirdi şiirlerinde.

Nazım Hikmet 25 Temmuz 1951'de TCK'nın 141-142. maddelerine muhalefet etmekle suçlanıp "vatan haini" denilerek vatandaşlıktan çıkarıldı. O hiç dilinden düşürmediği Anadolu'nun insanları, çok sevdiği memleketi ona yasaklanmıştı. 3 Haziran 1963'te memleketinden uzakta yaşama veda eden Nazım Hikmet'in dünyanın birçok diline çevrilerek okunan eserleri kendi ülkesinde, kendi dilinde yasaktı. Ezilen halkların acılarını, sevinçlerini gerçekçi bir dille anlatmak, gelecek güzel günlerin yolunun örgütlülüğünden geçtiğini, mücadeleden geçtiğini söylemek "vatan hainliği"yle eşdeğerdi. Çünkü Nazım'ın şiirleri insanların yüreklerine sesleniyordu, yüreklerdeki asi ruhu öne çıkarıyor, haklarını elde etmek için savaşmayı öğretiyordu. İnsanlar onun şiirlerinde örgütleniyor, onun şiirleriyle düşmana en ön safta vurma cesareti alıyordu. İşte bu yüzden Nazım Hikmet vatandaşlıktan çıkarılmıyordu. Çünkü **yıllarca tutsaklık yaşamı da onun düşüncelerini tutsak etmeye yetmemişti.**

Daha önce de defalarca, vatandaşlık hakkının tekrar iade edilmesi ve "Anadolu'da bir köy mezarlığına gömün beni" dediği vasiyetinin yerine getirilmesi için mezarının Türkiye'ye getirilmesi tartışmaları yaşanmıştı...Şimdi de bu yılın Nazım Hikmet yılı olarak belirlenmesi tekrar Nazım tartışmalarını gündeme getirdi. Kültür Bakanlığı'nın da etkinlikler düzenlemesi bu tartışmaları daha da boyutlandırdı. Devletin kendi "hukukuyla" çelişir bir şekilde vatandaşlıktan çıkardığı, vatan haini ilan ettiği bir kişiyi anıyor, onunla ilgili çeşitli etkinlikler düzenliyor olmasının altında yatan şey neydi? Devlet Nazım'ı bu kadar tartıştırmakla neyi amaçlıyordu? Basında çıkan haberlere, televizyon programlarına baktığımızda bunun amacı çok açık bir şekilde gözüküyor. Bir yandan AB'ye girme hazırlıklarında olan TC Avrupa ülkelerine Nazım'ı "sahiplendiğini" göstererek şirin gözükme çabalarına girerken bir yandan da Nazım'ın magazin yönünü öne çıkararak, sevgililerini tartıştırmak için boşaltma, komünist örgütlü kişiliğinden soyutlama çabalarına giriyor. Halkın Nazım'a olan ilgisini aşklarıyla, özel yaşamıyla, romantik şiirleriyle sınırlamaya çalışan programlar yapan burjuva medya da üzerine düşeni her zaman olduğu gibi layıkıyla yerine getiriyor. O'nun düşüncelerini, mücadelesini

yok sayarak kaç kadınla birlikte olduğu, sonradan ortaya çıkan gizli aşkları(!), onlara nasıl şiirler yazdığını tartışıyor.

Yapılan programlarda Nazım'ın karşısında olanlar O'nu komünistlikle "suçlar-ken" Nazım'ı savunanlar ise sanki O'nun komünist olmadığını ispatlama çabasına giriyorlar. Partili, örgütlü bir sanatçı olduğunu "unutarak" aslında TKP'yle de çeliştiğini söyleyerek onu düşüncesinden ve duruşundan bağımsız kılmaya çalışıyorlar.

Tüm bu tartışmalarda O'nun playboy şairi olarak gösterilmesi Nazım Hikmet şahsında devrimci sanata; "Nazım Hikmet'in çabaları boşa gitmesin diye eylemlerimizi sürdüreceğiz" diyen Hiroşimalı çocuklara; "Gün yiğitlik gündür" diyen Tanya'ya; dünyanın tüm ezilen halklarına yapılan çirkin bir saldırıdır, değerlerin metalaştırılarak ayaklar altına alınmasıdır.

100. yılında Nazım Hikmet'i, kavga şairini birkez daha anarken tüm bu saldırılara karşı cevabı da yine kendi satırlarıyla vermek istiyoruz:

"Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala.

Amerikan emperyalizminin yarı sömürgeciyiz, dedi Hikmet.

Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala"

Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne,

kapkara haykıran puntolarla, Bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson'un.

66 santimetre karede gülüyor, ağız kulaklarında Amerikan amirali Amerika, 120 milyon lira hibe etti,120 milyon lira.

"Amerikan emperyalizminin yarı sömürgeciyiz, dedi Hikmet Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala."

Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverseniz, siz yurtseverseniz,

ben yurt hainiyim, ben vatan hainiyim.

Vatan çiftliklerinizse, Kasalarınızın ve çek defterinizin içindekilerse vatan,

Vatan şose boylarında gebermekse açlıktan,

Vatan soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvrannaksa yazın,

Fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,

Vatan tırnaklarıysa ağalarınızın, Vatan mızraklı ilmühalse, vatan polis copuysa,

Ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan, Vatan Amerikan üsleri, Amerikan bombası,

Amerikan donanması, topuysa, Vatan kurtulmaksızın kokmuş karanlığınızdan,

Ben vatan hainiyim.

Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla:

Nazım Hikmet vatan hainliğine devam

ediyor hala.

Devletin “mini demokrasi” paketinden Mussolini kanunları çıktı

Hala bu sistemde egemenlerin kendiliğinden işçi sınıfı ve halk için birşeyler yapacağını düşünen/düşünebilen ham hayalciler bir kez daha düş kırıklığına uğradı. Mini tasarı paketinden demokrasi değil faşizmin yeni baskı yasaları çıktı. Tasarı yasalaşırsa olasılıklar üzerine toplumdaki her birey “suçlu” olacak.

Uzun yıllardır tartışma konusu olan Türk Ceza Kanunu'nun 159 ve 312. maddeleri ile Terörle Mücadele Kanunu'nun 8. maddesinin değişikliğini içeren “mini demokrasi” yasa tasarısı Meclis Adalet Komisyonu'ndan geçti. Genel Kurul'da görüşülecek olan tasarı, bütün toplum kesimlerinden yoğun eleştiriler aldı. Özellikle burjuva medya organlarında, köşecilik yapan bir dizi kalem sahibi, tasarı karşısında derin bir hayal kırıklığı yaşadı. Tasarıya karşı yöneltilen eleştirilerin temelinde TCK'nın 159. ve 312. maddelerinin yeni halinin, eskisini aratacağı, düşünceyi sınırlamak ve suç olarak nitelenmek açısından, çok daha geri olduğu ve bu yüzden “Türk Demokrasi” sini çağın gerisine götüreceği gibi anlayışlar yatmaktadır.

Düşüncenin suç olmaktan çıkması yada özgürce ifade edilebilmesi, o düşüncenin iktidar sahiplerinin, yani emperyalist mali sermaye ve onun yerli işbirlikçilerinin çıkarlarına denk düşmesine bağlıdır. Bu basit ve yalın gerçeğin gözlerden gizlenebilmesi için, burjuva medya bugünlerde tam bir kampanya yürütmektedir. Rivayet odur ki Avrupa Birliği'nin eşliğindeki Türkiye Cumhuriyeti; idam cezasını kaldırarak, Kürtlerin bazı kültürel haklarını tanıyarak, ekonomisini serbestleştirerek ve herşeyden önemlisi düşüncenin önündeki engelleri kaldırarak daha da demokratikleşecektir. Ancak bu kadar olur. Çünkü devletin halk için, işçi sınıfı için demokratikleşmek gibi bir derdi yoktur. **Onların demokrasisi kendileri içindir. Hiçbir burjuva devletin böyle bir sorunu olamaz da.** Demokrasi işçi sınıfının kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp, kendisi için bir sınıf olmasından bu yana işçi sınıfının ve müttefiki durumunda olan halkın ezilen kesimlerinin sorunu olmuştur. Demokrasinin gerçekleştirilmesinden gerçekten çıkarı

olanlar, burjuvazi değil halkın ezilen kesimleri ve proletaryadır.

OLASI SUÇLAR TEHLİKESİ

O halde burjuvazinin akıl hocalarının “mini demokrasi” paketi çerçevesinde koparttıkları fırtınanın gerçek sebebi nedir? Sorunun yanıtını TCK'nın 159. ve 312. maddeleri üzerinde yapılmak istenen değişiklikten yola çıkarak bulabiliriz. Değiştirilmesi düşünülen 159. madde “Anayasa Kuruluşlarını ve Kamu Şahsiyetlerini Tahkir Kanunlara ve Büyük Millet Meclisi Kararlarına Sövme” suçunu düzenlemektedir. Toplumun oluşturan bireylerin bu kurumların, manevi şahsiyetlerinin aşağılanması, küçük düşürülmesinin mümkün olup olmadığı tartışmalıdır. Çünkü korunmaya çalışılan kurumlarla halk zorunlu bir ilişki yürütmek zorundadır. Bu zorunluluk tamamen tek taraflı ve üst durumunda bulunan devletçe belirlenmektedir. Hal böyleyken ast durumunda bulunan halktan insanların bu kurumları aşağılayıp küçük düşürebilmesi olanaklı değildir. **159. maddenin koruduğu şey gerçekte anayasal kuruluşların ve kamu şahsiyetlerinin manevi kişilikleri değil, bu kişiliklerde somutlaşan iktidarın ta kendisidir.** İktidarın halk kesimleri ve proletarya aleyhine faaliyetlerini, eleştiri oklarından korumakta, madde yetersiz görüldüğünden, sözde demokrasi uğruna yapılmak istenen son değişikliklerle madde kapsamı daha da genişletilmektedir. Eski maddeye Türk Milleti, Türk Devleti, Bakanlar Kurulu ibareleri eklenmekte, bu dahi yeterli görülmediğinden “Türklüğü, Cumhuriyeti, Türk Milletini, Türk Devletini, TBMM'yi, Bakanlar Kurulunu, Bakanlıkları, Adliyeyi, Devletin askeri veya emniyet ve muhafaza kuvvetlerini veya bunları temsil eden bir kısmını” da içine katarak devletle ilişkili herşeyi

eleştiriler karşısında koruma altına almaktadır. Artık zindanlarda siyasi tutsakları katleden Adalet Bakanı'nın 19 Aralık'ta bir katliama imza attığını söyleyemezsiniz. Çünkü Bakan aşağılanmış, küçük düşürülmüş olur, sizse 159'luk bir suçlu. Günlük hayatta kullandığımız pek çok fıkra, söz, deyim artık 159. madde kapsamında mütalaa edilebilir. Bu yüzden Laz fıkraları anlatmaya, iktidarda bulunan siyasiileri eleştirmemeye, kendimizi şimdiden alıştırmalı ya da!...

312. maddeye gelince bu maddedeki “iyileştirme”, “halkı sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik eden” yerine “sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığına dayanarak insanları birbirine karşı kamu düzenini bozma olasılığını ortaya çıkaracak bir şekilde düşmanlığa ve kin beslemeye alenen tahrik” ibaresi getirilerek gerçekleştiriliyor. Tam da yeni gelen eskiyi aratır hikayesi. Halen yürürlükte olan düzenleme “kin ve düşmanlığa açıkça tahrik eden” ibaresiyle, kapsamı daha dar tutar iken yeni düzenleme “kamu düzenini bozma olasılığını ortaya çıkaracak bir şekilde düşmanlığa veya kin beslemeye alenen tahrik” ibaresiyle madde kapsamını her türlü düşünce açıklamanın önünü kesecek biçimde genişletmektedir.

Toplumsal düzen, toplumda bulunan bir sınıfın, bir ırkın, bir din veya mezhep mensuplarının ya da bölge sakinlerinin baskı altına alınmasıyla sağlanamaz. Böyle bir düzeni ne pahasına olursa olsun korumak ya da korumaya çalışmak halkın çıkarına değildir. Halkın çıkarı eşitlik ve özgürlükten geçer. **Eşitlik ve özgürlük ise sosyal sınıf farklarının olduğu toplumsal düzeni, sömürüye dayanan bir toplumsal düzeni, kısacası emperyalist kapitalizmin ürettiği toplumsal düzeni red-**

deder.

11 EYLÜL DEVLET TERÖRİZMİNİN BAHANESİ

Toplumsal yaşamda ihtiyaçlar belirleyicidir. Bugün 58. TC hükümetinin demokratikleşme söylemi adı altında, demokrasi mücadelesi verenlerin kazanılmış mevzilerini zapt etmek için başlattığı girişimin nedeni, emperyalist kapitalizmin bu düzenlemelere ihtiyaç duymasıdır. 11 Eylül Dünya Ticaret Merkezi saldırısını, yeniden yapılanma için bir fırsat bilen emperyalistler, kendi topraklarında temel hak ve özgürlükleri kısıtlama yoluna gittiler. Öyle ki; Amerikan emperyalizmi açıkça işkence yapmaktan söz eder oldu. Siyasi tutsaklar için askeri mahkemelerin yolunu açtı. Afgan savaşında esir aldığı Taliban ve El Kaide mensuplarına uyguladıkları işkence bütün dünyanın malumu. **Avrupalı emperyalistlerin Amerikan emperyalizminden geri kalacak hali yok ya!...** Onlar da insan hak ve özgürlüklerini ve demokratik kazanımları kısıtlamaya koyuldular. Bir farkla ki oğul Bush'un liderliğindeki ABD gibi; kabadayı bir üslupla değil, daha inceltmiş yöntemlerle ve temelde Avrupa burjuvazisinin genlerine işlemiş olan ırkçılığın yarattığı sessizlikten destek alarak.

Emperyalizmin uşağı Türkiye Cumhuriyetinin devletli yöneticileri emperyalist ağababalarından aşağı değiller ya, onlar da zaten faşizan kanunlarını daha da faşistleştirmek, topluma giydirmeye çalıştıkları deli gömleğinin bağlarını biraz daha sıkılaştırmak için harekete geçtiler.

Emperyalist kapitalizm, sömürü ve talana dayalı sosyal, ekonomik ve kültürel düzenini sürdürebilmek, dünyayı dikensiz gül bahçesine çevirebilmek için, bugün her zamankinden daha fazla faşizme ihtiyaç duyuyor. Kendini her zamankinden daha fazla tehdit altında

hissediyor. Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren güçlerin dünya ve ülkemizdeki durumu dikkate

kelerde gerekse tüm dünyada sınıflar arası

alındığında bu tespitimizin ayaklarının yere basmadığı düşünülebilir. Ancak, gerçek hiç de görüldüğü gibi değildir. Bugün dünya dediğimiz coğrafyanın emperyalizm tarafından paylaşılmadığı, sömürülmediği tek bir köşesi yoktur. Dahası emperyalist talan ve sömürüye karşı etkili bir muhalefet de bulunmamaktadır. Bütün bunlar doğrudur. Diğer yandan gerek tek tek ül-

çelişkiler hızla keskinleşmektedir. Giderek artan gelir dağılımındaki eşitsizlik, toplumsal sınıflar arasındaki sosyal refah farkları, birbirini takip eden ekonomik krizler, halk kesimleri için dünyayı giderek daha fazla güvensiz hale getirmekte, bu durum emperyalist dünya düzeninin, Arjantin benzeri kitlerle hareketlerinin ve dahası Marksist-Leninist-Maoist ideolojik hatta Nepal'den Filipinler'e, Peru'dan ülkemize her

geçen gün gelişen Halk Savaşlarının etkisiyle giderek daha fazla sarsılacağına ve yokolacağına işaret etmektedir. Bugün emperyalist kapitalizm ve onun yeni dünya düzeni, dünya halklarının her zamankinden daha fazla kin ve nefretini çekmektedir. Lenin'in dediği gibi, "çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır" ve dünya proleter devrimlere gebe dir.

İşte bu gerçekliktir ki emperyalizm 20. yüzyıl boyunca devrimci, komünist muhalefete karşı kullandığı, bireysel hak ve özgürlüklere dayalı, demokrasi söyleminden vazgeçerek, faşist karakterini ortaya sermektedir. Demokrasiden, özgürlükten, eşitlikten ve barıştan yana politika üreten her toplumsal kesime ve ulusa pervasızca saldırmaktadır. **Afganistan** tonlarca bomba altında yakılıp yıkılmış, **Irak**'a saldırı için fırsat kollanmaktadır. **Fi-**

listin her gün kan gölünde yıkanmakta, **Somali, Yemen** gibi ülkeler açıkça tehdit edilmekte, **Filipinler** ise Amerikan askerlerini beklemektedir. Emperyalizmin en son tehdidi ise **Nepal**'li Maoistlere yönelmiştir. ABD dışişlerinden bir yetkili yaptığı açıklamayla, Nepal'de gelişen Halk Savaşının görmezden gelinemeyeceğini ve Nepal "demokrasisi"nin korunacağını söylemiştir.

Emperyalist saldırganlık tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de gemi azya almıştır. Kürt Ulusal Hareketinin siyasallaşma(!) adı altında yürüttüğü teslimiyet politikalarının, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren güçler üzerinde yarattığı tahribat ve yılgınlıktan yararlanan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları egemenliklerini pekiştirmek, ülkeyi ve yaşamı zindanlaştırmak için, yeniden ve yeniden baskı ve şiddet politikaları üretmeye girişmiştir. 19 Aralık katliamı ve F Tipi saldırısıyla toplumun politik önderlerini tecrite yeltenmiş, önce mevsimleri, sonra yılı deviren Ölüm Orucu direnişi karşısında çaresizleşerek, zorla müdahaleden tutun da, ceza ertelemesi ve tahliyelerle direnişçi sayısını azaltmaya, avukat, aile görüşünü engellemeden, tutsak mektuplarını karalamaya ve imhaya, yeterli giyim eşyası al-

Sınıfsal yaklaşım

“BİZ, MAOCULARI, GERİLLALARI VE AYAKLANMALARI SEVMEYİZ !”

ABD Dışişleri Bakanı **Colin Powell**, **Nepal** Hükümetine neden destek verdiklerine dair gazetecilerin yönelttikleri soruya, uçakta bu yanıtı verdi. **Nepal Komünist Partisi (Maoist) [NKP(M)]** önderliğinde yürütülen halk savaşının faşist diktatörlüğü sarsan bir boyut alması üzerine, **18.01.2002**'de yaptığı Nepal ziyareti-ne ilişkin Powell'ın bu beyanı, ABD emperyalizminin son yarım asırlık yükseliş dönemi serüveninde; **Çin**'den başlayarak **Kore**, **Vietnam** ve **Kamboçya**'da **Maoculardan** aldığı yenilgilerin unutulmayacak acısından kaynaklanıyor.

Ama daha önemlisi, Maoizmin **Büyük Ekim Devrimi** ile açılan 20. yüzyılın ikinci yarısına vurduğu te-

orik ve pratik damgadır. Proletaryayı bütün dünyada muzaffer kılacak devrimler zincirinin, insanlığı sınıfsız topluma götürecektir mücadelesinin zafere gidecek yolunu; **Marksizm-Leninizm**'de temellendirilen bilimsel ideolojinin **Mao Zedung** yoldaşın nitel katkılarıyla ulaştığı Maoist aşama aydınlatıyor. **MLM** olarak tanımlanan günümüzün rehber ideolojisi, her şeyden önce bugün, **devrimi** temsil ediyor. Emperyalizme karşı sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrimin yolunu **halk savaşı** olarak çiziyor.

Onun yol göstericiliğinde yürütülen savaşlar, dünyanın dört bir yanında egemenler için ciddi tehditler oluşturuyor. Yine bu perspektifle yürütü-

len mücadeleler ve örgütlenmeler **“en tutarlı”**, **“en kararlı”** özellikler arz ettiğinden, **“en ciddi tehlike”** olarak kabul görüyorlar. Dünyanın sınıfsal yorumlanışında, burjuvazinin bütün saldırılarına karşı **ML** perspektifi derinleştirerek ilerleyen Maoizmin, **“ayaklanmalar yüzyılı”** olarak tanımlanan **21. asra** damgasını vuracağı, açık biçimde görülüyor.

MLM ideolojiden nasibini alamayanlar, ona sırt çevirenler, kaçınılmaz biçimde emperyalizme boyun eğiyorlar. Bir kaç adım atıp yoruluyorlar. Biraz koşup sonra düşüyorlar. Yönlerini şaşırıyor, dostları ile düşmanlarını karıştırıyorlar.

Ülkemizde son yirmi yıla damgasını vuran **Kürt ulusal devrimci hareketi** de bunun tipik bir örneğini oluşturmaktan kurtulamadı. Emperyalizmin nitelik değiştirdiği, devrimin gereksiz hale geldiği, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesinin tarihe mal olduğu, savaş sözcüğünün yerini barışa bıraktığı vb. tezlerle örülen **anti-devrimci** (karşı-devrimci değil), **reformist** çizgi; sınıf mücadelesini,

dil ve kültürel haklar mücadelesine indirgeyerek düzen içine çekmiş ve kendine parlamenter arenada bir alan yaratma derdine düşmüştür

Emperyalizmin niteliğiyle oynayanın, onun uşaklarına ilişkin tesbitlerde de saçmalayacağı ve düşmanını dost göreceği pek tabiidir. Böylelikle **“Özgür ve Bağımsız Kürdistan”**ın yerini **“Demokratik TC”** almış, silahlardan elden omuza çıkmış, omuzdan da yere inmiştir. Savaşın, **İmralı** süreci ile tescil noktasına ulaşan bozgun evresinde girilen **teslimiyetçi-tasfiyec** bu yönelim; hiç bir ciddi pazarlık gücü de yaratamadığından, muazzam bir deneyim bilenmiş yoksul Kürt köylüleri, emekçileri ve savaşçıları, **“dilenmeci”**, **“yaranmacı”** bir çizgiye mahkum etmiştir.

Mustafa Kemal'den mevcut yönetimlere kadar bütün hakim sınıf kliklerine (**MHP** dahil) ve temsilcilerine söylenmedik övgü sözü bırakılmamış, acındırmadan, merhamet dilenmeye kadar Kürt ulusunun onurunu ayaklar altına alıcı her türlü tasarruf, politika ve taktik diye savunul-

mamadan, battaniyesiz bırakmaya kadar bir dizi yöntemle başvurmuştur. Tutsakları teslim almak için, işkence yapmak için her fırsatı değerlendirilmekten çekinmemiştir. Tutsakların tavizsiz yürüttükleri direniş, her geçen gün daha fazla halk kesimlerinden destek almaktadır. İstanbul, Ankara, İzmir ve Antalya Baro Başkanlarının “**üç kapı, üç kilit**” önerisini tutsakların olumlu karşılamaları ve ardından bu önerinin Türk Tabipler Birliği, Türk Mimar Mühendis Odaları Birliği ve benzeri demokratik kuruluşlarca ve bazı aydın ve sanatçılarca benimsenip sorunun çözümü için dile getirmeleriyle birlikte Adalet Bakanı H.Sami Türk “**üç kapı, üç kilit**” önerisine destek veren herkesi yasadışı örgütlerin sözcüsü olmakla suçladı.

Emperyalist kapitalizmin, faşizmin saldırısı, herkese, talebi ve çıkarı özgürlükten, eşitlikten, demokrasiden ve barıştan yana olan tüm halklardır. Dünya egemenleri bugün kendilerini her zamankinden daha fazla tehdit altında hissetmektedir. Düşmanlarının nerede, ne zaman ve ne şekilde saldıracağını hesaplayamamakta, kendine güvenli bir “in” bulamamaktadır. İşte bu yüzden saldırganlığını giderek daha da artırmaktadır.

EMPERYALİZMİN YAŞAYACAK BİR YÜZYILI DAHA YOKTUR

Bugün demokrasi-den yana olan herkes anti emperyalist, anti faşist bir bilinçle hareket etmelidir. Unutulmamalıdır ki, faşizmin eleştiriyeye dahi tahammülü yoktur. Faşistlerin toplumdan beledikleri **kesin ve mutlak itaattir**. Açlığa, yoksulluğa, işkenceye, gözetim altında kayıplara, yargısız infazlara ve katliamlara rağmen itaat!...

F a ş i z m i n eleştirisi karşısında tahammülsüzlüğünü bugünlerde yaşadığımız iki olay çok net olarak ortaya koymaktadır. Bunlardan ilki Adalet Bakanı H. Sami Türk'ün “**üç kapı, üç kilit**” kampanyasına destek veren demokratik kitle örgütleri ile aydın ve sanatçıları yasadışı örgütlerin sözcüleri olarak nitelmesi, ikincisi ise MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'yi, eleştirme gafletine düşen “Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar müslüman”, Türk Kamu Sen Başkanı Resul Akay'ın başına gelenlerdir. Resul Akay'ın

58. hükümet ve MHP politikalarına yöne-

faşist saldırı dalgasına, karşı çıkmak zorundadır. Avrupalı emperyalistlerin dayatmalarıyla ger-

lik olarak dile getirdiği eleştiriler üzerine MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli Akay'ın koltuğundan indirilmesi talimatını ülküdaşlarına bildirdi. Sonuç; tehdit, şantaj, yıldırma ile kısa sürede Resul Akay, Türk Haber Sen Başkanlığı'ndan alaşağı edildi. Önümüzdeki günlerde bay Akay'ın Türk Kamu Sen Başkanlığından olması da garanti.

Bugün bay Akay'ın başına gelenlerin yarım kendi başına gelmesini istemeyen herkes ve her toplum kesimi istisnasız bu

çekleşecek bir burjuva demokrasisi ham hayali bir tarafa bırakılarak, gerçek demokrasinin ancak sınıfsız, sömürsüz bir toplumda gerçekleşeceğinin bilinciyle, anti emperyalist, anti faşist mücadele yükseltilmelidir. Unutulmamalıdır ki **emperyalizmin yaşayacak bir yüzyılı daha yoktur, dahası proletayanın ezilen halk ve ulusların buna tahammülü de yoktur.**

muştur. Faşist diktatörlüğün yanıtı hep aynı olmuş, kendisine saygısını yitirenlere, af ve aman dileyenlere, düşman da acımamıştır.

Bu tip hareket tarzının son örneği, “**anadilde eğitim**” ve “**seçmeli ders**” talepleriyle yürütülen kampanyadır. Bu tip faaliyetler reddedilemez, hatta yapılması gereklidir de. Şu anda devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever çevrelerin yapması gereken de, “seçmeli ders” gibi **asimilasyonu** onaylamanın ince bir kılıfı olan taleplerden arındırılmış olması şartıyla, “**anadilde eğitim**” vb. talepli kampanyalara omuz vermek, desteklemektir. Ancak bununla beraber yapılması gereken bir başka önemli görev de, halkımıza bu sorunun asıl çözümünün dilekçeli kampanyalar olmadığını, esaslı talebin ve yöntemin bu olmayacağını anlatılmasıdır. İktidar mücadelesinden vazgeçmek, kurtuluş savaşını sona erdirmek, silahlı mücadeleyi tatil etmek ve her şeyi bu tip faaliyetlere indirgemek, reformizmin en **bayağı** şeklidir. Kürt ulusunun **kendi kaderini tayin hakkı** talebi, devrimci bir ta-

leptir. Bunun devrim sorunu olduğu da bilinen temel bir doğrudur. Bunu terk etmenin, hakim sınıfların bahsettiği ile sınırlı kalacak kısmi hak kırıntılarıyla yetinmekten başkaca varacağı bir yol yoktur.

Ulusal kurtuluş mücadelesini, karşı-devrimci kliklerin iktidar dalaşına oyuncak yapmak, burjuva politikalarının malzemesi haline getirmek, bu tür kampanyaları **stratejik** olarak ele almaktan kaynaklanıyor. **Ulusal sorunun** çözümü uğruna mücadele, dil ve kültürel hakların bile böylesi utanç ve gayrı-ciddi taleplerle (“seçmeli ders”) savunulmasına indirgenmiş bulunuyor.

Emperyalizmin karakter değiştirmek bir yana, yüzündeki “demokrat”, “insancıl”, “adil”, “özgürlükçü” vb. maskeleri çıkartıp atacak denli pervasızlaştığı, faşist ve gerici diktatörlüklerin de buna paralel halkın boğazına daha sıkı sarıldığı koşullarda; sınıf savaşımını, “demokratik” ve “barışçıl” alana hapsetmek, **demokratik halk devrimi** mücadelesine yapılabilecek en büyük kötülüktür.

Ulusal hareketten başlayarak diğer devrimci yapılara da sirayet eden ve bir çoğunu objektif olarak “**demokrasi, haklar, özgürlükler**” platform/hareketlere dönüştüren, silahlı ve/veya ihtilalci mücadele ateşini söndüren, karşı-devrimci ideolojik rüzgar; günümüzde **fırtınaya** dönüşmüştür. Devrim mücadelesini programatik düzeyde “**insan hakları**” mücadelesine, biçim olarak **barışçı/legal** tarza, alan olarak esasta **şehirlere (özellikle metropoller), zindanlara ve yasal yayın faaliyetine** kaydıran bu fırtınanın, **kasırgaya** dönüşüp “**devrimci**” özü silip süpürmesi; ancak **komünistler/Maoistlerin** sürece yapacağı müdahale ile önlenabilir.

Çeşitli milliyetlerden halkımızın daha ağır ekonomik koşullara itildiği, daha ileri hak gaspına uğradığı, düzenin aldatma/oyalama araçlarının eskisi kadar işlevli olamadığı ve bundan dolayı baskı, sindirme ve kontrol altında tutma kurumlarının giderek güç ve prestij yitirdiği şartlarda; kitlelerin gerisinde kalmak, onlara olan güveni yitirmek, esasta **devrime ve sosyaliz-**

me inancı yitirmek anlamına geliyor. Gerisi, düzen içinde “**idare etmek**”, ya da en hafifinden “**çırpmak**” olarak kendini gösteriyor. Tablo, devrim idealini ve derdini yitirmek olarak tamamlanıyor. **Sonrası?** Sonrası zaten görülüyor ve biliniyor.

Devrimciliğe, sosyalistliğe ve hatta komünistliğe soyunanlar, hangi savrulmuş ve kaybolmuş yaşarsa yaşasınlar, insanlık, sınıf mücadelesinin akışıyla gerçekleştirdiği yolculuğunu sürdürüyor. Ancak komünistlerin en kısa yolu (iki nokta arasındaki en kısa yola **doğru** denir.) çizemediği bu akış, ülkemizde de **MLM** bilimi ışığında yol almayı sürdürüyor. Süreçteki her türden tıkanmayı, karşıdan esen fırtınayı, kendisini yinelemeyip yenileyerek aşacak olan Maoistler, **Colin Powell** gibilerinin nefretini kazanmayı sürdüreceklerdir.

Bunun yolu, **anadilde** değil, düşmanın **anladığı dilde** konuşmaktan geçiyor. Tarih acı bir biçimde göstermiştir ki, **düşmanın anladığı dilde konuşmayı unutanlar, düşmanın istediği dilden konuşmaya başlarlar.**

Keyfi sürgün devam ediyor

Eğitim-Sen Adıyaman Şubesi üyesi **Derviş Molan** ve eşi **Filiz Molan** hiç bir gerekçe gösterilmeden Sincik'e bağlı İnlice'ye sürgün edildiler. Üyelerinin keyfi olarak sürülmeleri ile ilgili Eğitim-Sen Adıyaman Şubesi yaptığı yazılı açıklamada; Eğitim-Sen üyesi olma dışında "suçları" olmayan Molan ailesine yapılına haksızlık olduğunu ve Eğitim-Sen'in büyüyen gücünün önünü kesmeye yönelik kasti bir eylem olduğu açıklandı. Ayrıca keyfi sürgünler de protesto edildi.

Sürgün'e BTS'den tepki

TCDD Kayseri Gar Müdür Yardımcısı Hasan Akdemir'in sürgün edilmesi BTS üyeleri tarafından protesto edildi. Kayseri Garı önünde BTS Ankara Şube Başkanı Ali Kitapçı'nın da içinde bulunduğu sendikacıların basın açıklamasına polis izin vermedi. Bunun üzerine basın açıklaması Eğitim-Sen Şube binasında yapıldı. Basın açıklamasında; "Kayseri'de Ulaşım-Sen'den istifa eden 50-60 kişiden 25'inin sendikalarına üye olduğu ve bu nedenle Hasan Akdemir'in sürgün edildiği" açıklandı.

Otel işçileri işten atıldı

Antalya'nın Manavgat ilçesinde OLEYİS'e üye olan 70 işçi, çalıştıkları işyerinden atıldılar. Sendikalarına üye olan işçilerin işten atılmalarıyla ilgili OLEYİS Manavgat Bölge Şube Başkanı **Mehmez Öz**, Kasım ayında örgütlenme çalışmalarına başladıklarını ve 180 işçiden 140'ının sendikaya üye olduğunu, patronun da çalışanların sendikaya üye olmalarından dolayı rahatsızlık duyduğunu, bu yüzden 70 işçinin işten atıldığını belirterek patron hakkında usulsüz işlem yaptığı gerekçesiyle Manavgat Noteri hakkında suç duyurusunda bulduklarını açıkladı.

ÖSYM'de memurlara istifa baskısı

23-24-25 Ocak 2002 tarihlerinde ÖSYM idaresi, ÖSYM'de çalışan ve Eğitim-Sen 5'No'lu sendikaya üye olan 35 memuru idare odasına çağırıp üye oldukları sendikadan ayrılmalrı için baskı yaptı. ÖSYM Başkanı **Fethi Toker**'in yardımcısı **Ünal Oktay**'ın odasına çağırılan memurlara "sendikada ne işiniz var, ayrılın. Başkan sendikalı memur istemiyor" diyerek baskı kurmaya çalıştı. Oktay'ın bu baskısı sonucu 3-4 memur istifa etse de diğer memurlar direnip haklarını arayacaklarını belirttiler.

Şişirme "iş güvencesi"

2002 yılının ilk haftalarında, yoğun kar yağışıyla yollar kapandı. Açlıktan ölümlere, soğuktan ölümler eklendi. Evsiz-barksız yüzlerce insan sokaklarda ölümler yüzüne bırakıldı. Yıkılacak düzeyde evlerde oturmak zorunda bırakılan emekçi halk, enkaz altından çıkarılan çocuklarının ölü bedenleriyle yüz yüze kaldı. Sefalet, yoksulluk, açlık her düzeyde artarak devam etti, ediyor.

Emperyalist tekellere kapıları ardına kadar açan, emekçi halkı tam bir yıkıma götüren, tütün, kamu ihaleleri, endüstri bölgeleri ve bankacılık ile ilgili yasalar meclisten hızla geçti. Sırada sendikal alana ilişkin "İş Güvencesi", "Sendikalar, TİS, Grev ve Lokavt" ile "İş Kanunu" saldırı yasaları var. Bunlardan "İş Güvencesi" yasa tasarısı, hepimizin bildiği gibi yaklaşık iki yıldır Çalışma Bakanlığı'nda hazır tutuluyor. Ve iki yıldır işçi ve emekçiler üzerinde sendika ağaları aracılığıyla kafa karışıklığı ve beklenti yaratmak için uğraş veriliyor. Sendika ağaları bunu büyük bir kazanım, sendikal örgütlenmenin önünde önemli bir engelin kaldırılması olarak emekçilere anlatıyor. Bütün umutlarını bu yasaya bağladıklarını ifade eden açıklamalar yapıyorlar. Yasayı hazırlayan Çalışma Bakanı, sendikalarla birlikte Kızılay'da bu yasa için yürüyeceğini ifade ediyor. Patronların çılgınlıkları ise, işçi haklarını sonuna kadar kırpmayı amaçlıyor. Böylece, "iş güvencesi" üzerinden pazarlık yaratılmaya çalışılıyor. Gerçekte, "iş güvencesi" dedikleri yasanın aslı, 12 Eylül faşist rejimi tarafından hazırlanan, yasalar üzerinde makyaj bile sayılmayacak değişiklikleri içeriyor. Mevcut yasalara ilave edilen bir kaç cümleden ibaret olan değişiklikler şunları içeriyor.

1475 Sayılı İş Kanunu'nun 13. maddesine;

"bildirim sırasında işveren feshin sebeplerini açıkça belirtmek zorundadır" cümlesi ilave edilmiştir.

Bu yükümlülüğün işverence yerine getirilmemesi durumunda patrona ceza yaptırımını bile getirilmemiştir. Ayrıca patronlar açısından işten atma gerekçesi bulmak o kadar zor olmasa gerek. İşten atma gerekçesi bulunmadığı durumlarda da çaresiz olmadıkları uygulamalarıyla ortadadır. "Ek tazminat" ödemeye razı olan her patron, işçilerin sendikalaşma mücadelesini engelleyebilecek ve keyfi işten atmalara devam edebilecek.

17. maddesine ise;

"Feshin haklı bir nedene dayandığını ispat yükümlülüğü işverene aittir" ilavesiyle yeni bir uygulama getirilmiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Bu düzenleme zaten var olan bir uygulamadır. İşçinin itirazı durumunda patron 17. maddeye göre işten çıkarılma nedenini kanıtlamak zorundadır. Yeni yasayla sadece yargı devreye girmiştir.

Tasarının 5. maddesine göre; (ilk defa toplu sözleşme yapılan işyerlerinde) "İşveren bir ay içinde sendika üyesi işçiyi işe başlatmaz ise, işçinin bir yıllık ücreti tutarında bir tazminat ödemekle yükümlüdür" denilerek patrona verilen ceza azaltılmıştır. Mevcut uygulamada ceza miktarı işçinin bir yıllık ücretinden az olmayacak bir tutar iken,

tasarı bir yıl ile sınırlandırmıştır. Bu yaklaşımla aynı zamanda, mahkeme kararıyla patronun işe başlatmama halinin mümkün olabileceği öngörülmüştür.

Ayrıca tasarının 2. maddesiyle, on kişiden az işçi çalıştıran işyerlerinde çalışanlar, güvence kapsamı dışında tutulmuştur. Bu da şu anlama geliyor. Nasıl ki patronlar, daha önceden var olan konut fonu, tasarruf teşvik fonu primi ödeme, özürü ve eski hükümlü çalıştırma, işyeri hekim istihdamı gibi yükümlülüklerden kurtulmak için işyerlerini bölerek, işçi sayısını az göstererek bu yükümlülüklerden kurtulmuşsa bu madde de; işyerinin 10 işçiden az işçi çalıştıracak şekilde taşeronlara verilmesi, süresi belli sözleşmelere yönelmesi ve işyerinde kıdemi altı aya yaklaşan işçilerin geçerli bir neden

aranmaksızın işten atılması sonucunu doğuracaktır.

Buna göre, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından Mayıs 2000'de yayımlanan Çalışma Hayatı İstatistikleri'nde (bugün bu rakam çok daha yüksektir) verilen rakamlara göre, kapsam dışı bırakılan işçi sayısının toplam çalışan sayısının %62'sini oluşturmaktadır.

Yukarıda ifade edilen benzer değişiklikleri içeren "iş güvencesi" yasası ile emekçiler iki yıldır uyutulmaya çalışıldı, hala da çalışılmakta. Egemenler ve onların sınıf içerisindeki ajanları olan sendika ağaları, işçilerin aleyhine birçok düzenlemeye karşılık emekçilerin ağızlarına bir parmak bal çal-

mak istiyorlar. Böylece saldırı paketlerini daha kolay uygulayabilecekler.

Şu açıktır ki; sömürü sisteminin karakteri gereği milyonlarca işsiz olduğu, tam istihdamın sağlanamadığı bu ekonomik koşullarda mutlak iş güvencesi sağlanamaz. Bunun içindir ki; sistem içerisinde işçi ve emekçilerin her türlü hak için verdiği mücadele iktidarı hedeflemeli, iktidarı hedefleyen mücadele ile bütünleştirilmelidir. Arjantin halkı, emekçilerin harekete geçtiğinde ne muazzam bir güce sahip olduğunu dostu düşmana göstermiştir. Bıçağın kemiğe dayandığı noktada patlamaların olacağı bilimsel gerçekliğinden hareketle, sınıf bilinçli işçi ve emekçiler, bu kendiliğindenciliğin hakim olduğu hareketleri amaçlı, hedefli ve planlı hareketlere dönüştürmenin hazırlığına bugünden başlamalıdır.

Bilinç

Enternasyonal proletaryanın 150 yıllık bilimsel sosyalizmde ifadesini bulan engin tecrübeleri vardır. Bu muazzam tecrübe, deneyim, birikim her alanda (ekonomik-siyasal-ideolojik-örgütsel-kültürel) yolunuzu aydınlatıyor. İçinden geçtiğimiz süreci ve sürecin omuzlarımızı yüklediği görevleri kavramak ve ona uygun şekillenmek, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine sadık kalarak ve buradan beslenip yaşama uygulayarak mümkündür. Özellikle son 20 yıllık süreçte at iziyle itzin birbirine karıştığı günümüz dünyasında bu ihtiyaç kendini daha acil hissettirmektedir. Emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni(YDD)'nde kendi ihtiyaç duyduğu insan tipini

Sendikalarda durum Tarihsel süreç ve görevlerimiz

yaratma noktasında ciddi yol aldığını söylemek abartı olmaz. Günlük yaşamın pratiğinde bunu çarpıcı bir biçimde görüyoruz. Konumuzun esası sendikalar olduğundan bunu ayrıntılandırmak bir başka yazı konusudur. Bu yazıda sendikaların mevcut ihanetçi, işbirlikçi çizgisini irdelemeye çalışacağız. 150 yıl önce işçi sınıfının öz örgütleri sendikalar vahşi kapitalizm koşullarında işçi sınıfının yaşam koşullarını iyileştirmek ve geliştirmek için kuruldu. Önceleri yeraltı faaliyetiyle başlayan bu çalışmalar, ödenen bedeller

pahasına legal kurumlara dönüştürüldü ve geliştirildi. Bugün sendikalar burjuvazi ve onun çanak yalayıcısı çevrelerin-sendikacıların yanıltmalarına, manipüle etmelerine, işçilerde bilinç bulanıklığı yaratma çalışmalarına rağmen **sendikaların, işçilerin ekonomik, demokratik ve dolaylı politik kurumları olduğu gerçeği** tazeliğini ve diriliğini korumaktadır. Türkiye'de mevcut sendikal yapıların (DİSK, Türk-İş, Hak-İş) ortak çizgileri bir noktada buluşuyor. Tıpkı siyasi partiler gibi aralarındaki farklılıklarını bir yana bı-

rakırsak devlet sendikacılığı ilkele-ri, niteliklerine renk veren kimlikleridir. Klasik olarak her örgütlenme bir ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkar. Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) bu ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkmış, sınıf sendikacılığı ilkelerini mütevasi bir şekilde uygulamaya çalışmış/çalışmaktadır. Alternatif sınıf sendikal çizgisini Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yol göstericiliğinde dışımızdaki devrimci, demokrat, emekten yana tüm güçlerle birleştirme, ete kemiğe bürünmüş bir sendikal muhalefet yaratma hedefine uygun olarak faaliyetlerine devam etmektedir. Bugün genelde dünyada; özelde Türkiye'de proletarya, köylülük ve tüm emekçi

Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesinde Jandarma Terörü

Kartal: Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde deri patronlarının örgütlülüğü yok etme, işten atma saldırıları jandarma desteğiyle devam ediyor. Deri-İş Tuzla Şubesi'nin örgütlü olduğu Tarancılar deride işyeri temsilcisinin 6 Aralık 2001'de, Cihan deride de işyeri eski temsilcisinin 3 Ocak'ta işten atılmasıyla, 4 Ocak 2002 tarihinde işçiler saldırıyı bir bütün olarak değerlendirip direnişe başlamışlardı. Başlayan direnişlerin Tuzla havzasını eski mücadeleciler günlerine döndüreceklerini bilen patronlar jandarmayı da yanlarına alarak işçilere saldırılarını katmerleştiriyorlar. Tarancılar ve Cihan derinin etrafını ablukaya alan Halkalı Özel Komando Birlikleri terör estiriyor. 14 Ocak 2002'de Tarancılar deri önündeki çadırı zorla söküp direnişte nöbette bulunan 5 işçiyi ve Cihan deri önünde yine nöbet bekleyen 5 işçiyi gözaltına aldılar. Gözaltına alınan işçiler aynı gün serbest bırakıldılar. Direnişteki işçiler işyeri önünden jandarma tarafından alınarak sanayi bölgesinin dışına çıkarılıyor, tehdit ediliyorlar. Direnişçilerin sanayi bölgesine girmemeleri için girişler, çıkışlar sürekli kontrol ediliyor. Yapılan bu saldırılardan sendikacılar da nasibini alıyor.

Biz de bu saldırılarla ilgili Deri-İş Tuzla Şubesi Sekreteri **Musa Ayyüzen**'in görüşlerini aldık.

"ALDIĞIMIZ KARARLARI PRATİKTE UYGULAYACAĞIZ"

- Sendika yönetimi ve direnişteki işçiler üzerinde yoğun bir baskı var. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- 18 Kasım 2001 tarihinde Olağanüstü Kongreyle yönetime geldiğimizde bölgemizin sorunlarını biliyorduk. Buna göre önümüze bir çalışma programı koyduk. İlk etapta örgütsüz işyerlerinde (yaklaşık 40 fabrika) örgütlenme çalışmalarımız, işçilerin sendikaya olan güvenizliklerini ortadan kaldırma, güvenlerini tazeleme vb. çalışmalarımızı çay ve yemek paydoslarında toplantılar yaparak işçi arkadaşlarla pratikte uyguladık. İşçiler sendikaya güven duymaya başladı. Sendikamızın bu çalışmalarını gören kimi işverenler örgütlenmemizin önüne geçmek, işçileri kölece sömürmek, karlarına katmak için bizim hakkımızda gerçekle alakası olmayan nedenlerle suç duyurusunda bulundular! Amaçları bizi karalamak, sendikal çalışmanın önüne geçmek, işçileri sendikadan soğutmaktı. Jandarma ise eski direnişlerimizi bildiği için, bu direnişlerin işçi sınıfına örnek teşkil edeceğinden bölgedeki iki yıllık sessizliğin yeniden direnişlerle dolmasından duyduğu endişeyle bir an önce bizim ve Tuzla deri işçilerinin sesini susturmaya çalışıyor. Ama bunu başaramayacaklar.

-Jandarma ve patronların saldırılarına karşı sizin tutumunuz ne olacak?

- Bize yönelik baskılar yeni değil, bizim de yönetim olarak aldığımız kararlar var. Bundan sonra da üretimden aldığımız gücü kullanarak haklarımızı sonuna kadar koruyacağız. Şu anda Tarancılar ve Cihan deride patron yanlısı direniş kırıncıları var. Bu arkadaşların yanlışlarından dönmeleri için çaba harcıyoruz. Eğer o arkadaşları da bu hak alma mücadelesinde direnişimize katabilirsek daha fazla güçleneceğimize ve tüm arkadaşlarımızın sendikal haklarını alarak yeniden işlerine döneceğine vurgu yapmak istiyorum.

Akdeniz işçisi direndi ve kazandı

Ankara: 4 Aralık 2001 tarihinde patronun baskılarına ve çalışma şartlarının zorluklarına karşı direnişe geçen Akdeniz Nakliye Kargo işçileri bir kez daha hak alma mücadelesinin direnişten geçtiğini göstererek 52 günlük direnişlerini 25 Ocak 2002 tarihinde kazanımlarla sonuçlandırdılar. "Direnişi zaferle kazandık ama şu an süren ve bundan sonra başlayacak olan direnişlere de sahipleneceğiz, destek olacağız" diyen Akdeniz Nakliye Kargo işçilerinden Hüseyin Akdoğan ve Efendi Kaplan ile görüştük.

- Direnişe ne zaman ve neden başladınız?

Hüseyin Akdoğan: Direnişimize 4 Aralık 2001 tarihinde başladık. Tabi bu gerçekleşme bizim TÜMTİS sendikasına üye olmamızla başladı. TÜMTİS'e üye olduğumuzu öğrenen patron 2 arkadaşımızı işten attı. Ardından da patron kaçak işçiyi takas etme düşüncesiyle bizi işten çıkardı. Atıldıktan sonra biz de direnişe başladık. 52 gündür direnişteydik. Tabi direniş süresi içinde gözaltılar, kurşunlamalar, arabamıza çarpıp kaçmalar vb. saldırılarla karşılaştık. Ama biz karda-yağmurda tavizsiz direnişimizi sürdürdük.

- Talepleriniz nelerdi?

Hüseyin Akdoğan: Bizim direnişten önce sosyal yaşamımız, güvenimiz yoktu. Gece 1'lere kadar çalışıyorduk. 1'den sonra da arabalara binip uzun yollara gidiyorduk. Ben uzun yol şoförüydüm. Böylece sabaha kadar devam ediyorduk. Ertesi gün akşama kadar devam. Akşam oradan yüklenip sabaha doğru buraya geliyorduk. Yani hiçbir sosyal yaşantımız ve can güvenliğimiz yoktu. Uyukulu/uykusuz direksiyona geçiyorduk. Biz bedava çalışmayalım istedik. Yani 250 milyona hiç kimse 24 saat çalışmaz, hamallık yapmaz. Tabi burada bizim hakkımızın yenmesi söz konusuydu. Biz bunlara karşı çıktık. Mesai saatlerimiz, ikramiyemiz ve düzenli bir sigortamız olsun istedik. Taleplerimiz bunlardı.

- Geçtiğimiz günlerde bir gözaltı yaşadınız. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Efendi Kaplan: En ufak bir olayda örneğin üşüyoruz diye ateş yakıyoruz, suç oluyor, şikayette bulunuyorlar. Polisler bizi alıp götürüyorlar. Etimesgut karakolu-

na. Bize ateş yakmayın diyorlar. O soğukta, kışta ateş yakmamak elde değil. Yaktığımız ateş büyük bir ateş de değil, yani ateş yaktığımız için, top oynadığımız için, ısınma hareketi yaptığımız için şikayet ettiler. Gözaltına alındık. En sonunda da Ağır Ceza Mahkemesi'ne götürüldük. Oradan da serbest bırakılınca bir daha gözaltı olmadı.

-Peki siz bundan sonrası için ne düşünüyorsunuz? Sonuçta bunlar size yönelik yapılmış saldırılardır, baskılardır. Bundan sonra nasıl hareket edeceksiniz?

Efendi Kaplan: Bu baskılar, saldırılar bizi yıldıramaz. Biz işimize gider-geliriz. Bize birşey yapamazlar. Biz adam öldürmüyoruz, hırsızlık yapmıyoruz. Ekmeğimizin peşinden koşuyoruz.

- Yine geçtiğimiz günlerde de size yönelik bir silahlı saldırı oldu.

Hüseyin Akdoğan: Bizi kurşunlayan kişiler Karton Mafya adındaki kişilerdir. Bunlar direnişimizi bölmek için bir kadeh içkiye bir kadeh alkole kendini patrona satan kişilerdir. Biz bunları kınıyoruz. Bir takım ülkü ocaklarının adını kullanarak "ben asarım, ben keserim, ölmeye de varım, öldürmeye de" gibi sözleri söyleyip bir kadeh içki uğruna kendini satmasını tabi ki kınıyoruz. Onların silahları varsa bizim de yüreğimiz var. Bizim yüreğimizin kurşunu daha kötüdür. Silahtan daha parçalayıcıdır. Bu kurşun bize değil sekiz arkadaş değil dünyadaki bütün işçilere, köylülere, emeğiyle para kazanan herkese sıkılmıştır. Biz yüreğimizdeki kurşunu sıktık mı onları telef ederiz. Biz 52 gün boyunca direndik ve kazandık. Kurşunlar, silahlar bizi yıldıramadı. Kazanacağız dedik ve kazandık. Onlar da sıkıktıkları kurşunlarla kaldılar.

-Devletin her kesime yönelik saldırıları var. Memurlara, işçilere, çalışanlara, öğrencilere, köylülere, hapishanelerdeki tutsaklara... Bu saldırıların hepsi aynı merkezden halka yöneliyor. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hüseyin Akdoğan: Cezaevi sorunu bizi ilgilendiren bir konu. Ben işçilerin ve cezaevindeki arkadaşların haklarının verilmesini istiyorum. Ancak aksine, işçinin

hakkı zamanla eriyip gidiyor. Buna bir çözüm getirilmeli. Bugün işçi aç. Ben inanmıyorum devletin bu sorunları çözeceğine. Bizim hakkımız hep yenildi, cebe atıldı. Bugün milletvekillerine verilen bir maaşa ben senelerce çalışıyorum. Bu parayı biraraya getiremiyorum. Bunlar insan da, biz insan değil miyiz? Bunlara cevap verecek adam da yok. Çıksın bir milletvekili, benim haksızca işten atılmama cevap versin. Veremez ki, çünkü devlet ona öyle imkanlar sağlamıştır ki. 3 milyar maaş, kıyak emeklilik ... **Bizim geleceğimiz Arjantin'dir. Böyle devam ederse geleceğimiz Arjantin olacak.** Devlet cebine az indirsin de, biraz da halka dağıtsın. Halka iş sahası kursunlar o kadar işsiz insan var.

Efendi Kaplan: Hepimiz biriz zaten. Bizim direnişimiz 52. günde bitti. Çalışma Bakanlığı'na dilekçe vermiştik. Henüz cevap gelmedi. Ama patron gittiği gün gerekli kağıtları almış. Yani devlet, parası olana çalışıyor. Öğrenciler parasız, işçiler parasız. Hapishane de girmedik ama yaşananları hepimiz biliyoruz. Herşeyin başı para olmuş, paran varsa devlet sana bakar. Paran yoksa devletin gözüne gözükme.

- Kazandığınız haklar nelerdir? Ayrıca son olarak ne söylemek istersiniz?

Hüseyin Akdoğan: Direnişe başlamadan önce 18 saat çalışıyorduk. Şu an ise sabah 08:30, akşam 18:00 arası çalışacağız. Kazandığımız ikinci hak ise saat 18:00'den sonra mesai hakkıdır. Pazar ve pazartesi haftalık izin günlerimiz, pazartesi çalıştığımızda ise yevmiyemiz var. Senelik izin hakkını da kazandık. Daha önce sigortamız ya eksik yatıyordu ya da hiç yatmıyordu. Şimdi sigortamız düzenli yatacak, en azından tatmin edici bir maaş alacağız. En büyük kazanımımız ise, dostça, kardeşçe birarada yaşamayı öğrenmek oldu. Son olarak söylemek istediğim ise şudur. Bu yaşadıklarımız bize ders oldu. Her zaman işçi kardeşlerimizle birlikte olmamız gerektiğini öğrendik. İşçi yüreklidir. İşçinin yüreği silahıdır. İşçiler direndikleri zaman başarılı olacaktır.

Efendi Kaplan: Daha önce bir iş kazası geçirdiğimizde zararı kendimiz ödüyorduk. Ailemizden birileri hastalandığında onu da cebimizden ödüyorduk. Şu anda böyle değil. Sigortamız düzenli bir şekilde yatacak.

halk katmanları kapitalist-emperyalist işbirlikçileri eliyle gelecek yıllardaki olasılıkları da ele alıp planlı-kapsamlı saldırılarını geliştirmektedirler. Ülkemizde yeniden yapılandırma adı altında bu saldırıların sınıcice alt yapıları oluşturuluyor. TAHKİM-MAI-MİGA, mini "demokrasi" paketleri, uyum yasaları, iş güvencesizliği, işsizlik sigortası naralanıyla F tipi gibi ülke, Edirne'den Kars'a zindana dönüştürülüyor. Emekçilere kayıtsız, şartsız teslimiyet dayatılıyor, kaba saba yalanlarla yaratmaya çalıştıkları köle kampının dayanağı yapılıyor. Toplum her geçen gün daha da sefil, aç, işsizler ordusuna dönüştürülüyor. Tüm bu gerçekliği hepimiz ilkerimize kadar hissediyor, ya-

şıyoruz. Peki neden bizim bilimsel doğrularımız cılız, zayıf, işçi sınıfı içinde ete kemiğe bürünmüyor. İşte işin püf noktası budur. **Bütün mesele sorunları papağan gibi tekrarlamak değil ya da yaşadığımız sıkıntıları arabeskleştirmek hiç değildir. Eksik olan siyasettir-politiktir-inisiyatifdir- işte bütün mesele budur.** Buna uygun şekillenme/şekillendirme, örgütlenme/örgütlenme meselenin, sorunun doğru anahtarıdır ve çözümdür. Çağımız ustanın yüzyılın başında tespit ettiği gibi "emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır." **Proleter ideoloji, paylaşımı, örgütlülüğü, daha güzel, özgür, sınırsız, baskısız, sömürsüz dünya yaratma mücade-**

sinde yegane tek devrimci sınıf olma ayrıcalığını koruyor. Karşısında özellikle 11 Eylül sonrası emperyalizm daha da barbarlaşarak faşist baskıcı bir doğrultuda yol alıyor. Yaşamı kendi ülkesinde sıkı yönetim altına almaya çalışıyor. Mesele tarihsel haklılığımızdan aldığımız güçle yaşamaya müdahale etmeyişimiz ya da YDD'nin şekillendirmeye çalıştığı modele denk düşen çarpık müdahale doğaldır ki sonuçları da çarpık oluyor. O halde MLM'nin ABC'si olan **somut koşulların somut tahlilinden** hareketle doğru sonuçlar çıkararak soruna müdahale etmeliyiz. Vücut Beyine itaat ederek beyinle ahenk, uyum içinde olmalı; ayağın biri ileri diğeri geri

çekiştirir se ileri gitme gerçekleşmez. Temel sorunumuz ilkerimize uygun yürümektir. Bilindiği iddia edilen! ilkerimizle barışık yaşamak ve ona uygun şekillenmek ve şekillendirmektir. Muazzam zengin (teorik-pratik) kaynağa ve potansiyele sahibiz. Mesele doğru zaman, mekan, koşullar gözetilerek doğru müdahaleyi yapmaktır ve bu müdahalenin öznesi olunma iddiası taşınmalı, ideolojik, siyasal ve örgütsel görevlerin gereği yapılmalıdır. Bulduğumuz her metrekareye müdahale edilmeli. Burjuvazi ve onun sınıf içindeki ideolojik uzantılarına karşı mücadele elden bırakılmamalı, değerlerimiz büyütülmelidir.

Maden Tetkik'in kapatılmasına karşıyız

Jeofizik Mühendisleri Odası, Maden Tetkik Araştırma Enstitüsü Doğu Akdeniz Bölge Müdürlüğü'nün kapatılmak istenmesini basın açıklamasıyla protesto etti. Jeoloji Mühendisleri Odası Adana Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında Jeoloji Mühendisleri Odası Adana Şube Başkanı Müzeyyen Şevkin; "bizler jeoloji mühendisleri olarak, jeolojik konumundan dolayı yeraltı rezervleri bakımından zengin, deprem- sel açıdan son derece önemli olan bölgemizde Doğu Akdeniz Bölge Müdürlüğü'nün kapatılmasına karşıyız" dedi.

Yasalarla geleceğimiz ipotek altında

TMMOB Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi 17. Dönem Olağan Genel Kurulu sonuçlandı. Yapılan Olağan Genel Kurul'un sonucunda demokrat harita mühendisleri listesi seçimi kazanarak yönetime geldi.

Seçimden sonra dünya ve Türkiye'deki gelişmelerin değerlendirildiği Genel Kurul'da, "bugün Türkiye'de hiçbir ekonomik programın insani ortamı dışlayarak, temel hak ve özgürlükleri kısıtlayarak, insanlık onuru üzerine basarak yükselmeyeceğini gözler önüne serdiği" belirtildi. Küreselleşme politikalarına teslim olmuş bir sistemin toplumsal ve insani sorunlar karşısında ne kadar körleştiği, kamu yönetimlerinin ne kadar aciz bir yapıya dönüştüğü ve etkisizleştiği, yaşadığımız 17 Ağustos ve 12 Kasım depremleri ve son günlerdeki kar yağışları ile açıkça ortaya çıktığı ifade edilirken Genel Kurul; TBMM'den çıkarılan ihale, şeker, tütün, bankalar, kamu arazilerinin satışı, endüstri bölgeleri yasalarıyla geleceğimizin ipotek altına alındığı, Türkiye'nin sömürge haline getirildiği de belirtildi.

Sekiz aylık bilanço: İşsizlik, baskı ve hak ihlalleri

İHD Çalışma Yaşamı Komisyonu'nun 2 Ocak 2002 tarihinde yapılan bir açıklamayla basına dağıttığı rapor devletin ve patronların emekçi halkı ne kadar düşündüğünü gözler önüne seriyor. Raporunda yer alan bilgilere göre Ocak-Ağustos 2001 tarihleri arasında iki milyona yakın işçinin sokağa atıldığı belirtiliyor. Ülke genelinde yapılan gösteri sayısının 624, bu gösterilere katılım sayısının da 869.158 olduğu ifade edilerek 62 iş kazasının olduğu; bu iş kazaları sonucu 68 kişinin yaşamını yitirdiğine; 60 kişinin de yaralandığına dikkat çekiliyor. İşten atılmalar sonucu birçok kişi evine ekmeğe götüremediği için bunalıma girerek bazı zıllarının da intihar ettiği vurgulanıyor.

Tarımda DGD fiyaskosu ve gerçekler

Türkiye gibi köylülüğün yoğun olduğu ülkelerde en yaygın olarak başvurulan tarımsal destekleme aracı pazar "fiyatı desteklemeleridir". Bu destekleme yönteminde devlet hangi ürünün hangi fiyattan satılacağını belirleyerek bu kuruluşlara görev vermektedir. Bu kurumlara örnek olarak Çay-Kur, Tekel ve Fiskobirlik verilebilir. IMF'nin direktifleri ile çıkarılan yasalarla tüm bu kurumların özelleştirme ve tasfiye kapsamına alındığı düşünülürse karşılaşılabilecek yıkımın boyutu daha rahat anlaşılabilir. Özellikle 2000 yılından bu yana IMF direktifleri doğrultusunda çıkarılması için yoğun çabalar harcanan DGD (Doğrudan Gelir Desteği) sistemi hem üreticiyi hem de dolayısıyla tüketiciyi sefaletle sürüklediği gibi tarımın imhasında atılan en önemli adımlar arasında. IMF'nin niyet mektuplarını incelediğimizde bu konudaki tüm yaptırımların bu mektuplar içinde yerini aldığını rahatça görebiliyoruz. Bu mektuplarla Türkiye'ye önerilen ve tüm destekleme alımları kaldırılarak yerleştirilmeye çalışılan DGD'nin ne olduğuna bir göz atalım. DGD kısaca kamu kaynaklarından üreticilerin gelir düzeyini etkilemek amacıyla yapılan bir ödemedir. Ve iki şekilde uygulanabilir. **Birincisi;** üretimden bağımsız doğrudan gelir desteği, ikincisi ise üretimle belli derecede bağımlı doğrudan gelir desteği ödemeleridir. Birincisinde yani üretimden bağımsız olan ödemelerde üreticilere yapılan ödemenin ne ürün miktarı, ne ürün cinsi ne de piyasa fiyatıyla bir ilgisi yoktur. Üretimle belli derecelerde bağımlı ödemelerde ise belli bazı koşullara bağlı olarak telafi edici öde-

meler yani "fark ödemeleri" olarak yapılır. Türkiye'deki DGD uygulamaları ise IMF ve devlet açısından oldukça önemlidir. Bunun örneklerini her niyet mektubunda yer alan bölümlerden alıntılar yaparak verelim;

* 9 Aralık 1999 tarihli niyet mektubunda DGD ile ilgili şu satırlara yer verilmiştir; "Hali hazırda uygulanmakta olan tarımsal destekleme politikaları fakir çiftçilere destek sağlamanın en düşük maliyetli yolu değildir. Reform programımızın orta vadeli amacı, var olan destekleme alımlarını safhalar halinde ortadan kaldırmak ve fakir çiftçileri hedef alan DGD sistemi ile değiştirmektir."

* Bir diğer örnek de 18 Aralık 2000 tarihli niyet mektubudur; "Tüm dolaylı destek politikalarından 2002 yılı sonuna kadar kademeli olarak vazgeçilmesi ve DGD sistemi uygulamasına geçilmesinde önemli ilerlemeler kaydedilmiştir. 2001 bütçesinde ödenek ayrılmış bulunan DGD, ulusal düzeyde yaygınlaştırılacaktır. Ödemeler yılda 2 taksitle yapılacaktır."

* 3 Mayıs ve 15 Mayıs 2001 tarihli niyet mektuplarında da yerini alan DGD için şöyle hükümler bulunuyor; "Şeker ve tütün kanunlarının uygulanmaya konulması ve tarım kesiminde DGD'ye gidilmesi ile birlikte tarımda bir dönüşümün gerçekleştirilmesi mümkün olacaktır."

Bugün gelinen aşamada ise DGD, bu hükümler çerçevesinde hayata geçirilmeye çalışılmakta ve tam bir fiyaskoya dönüştürülmektedir. Tarımdaki tüm destekleme alımlarını kaldırarak ve bunu da fakir üretici için yaptığını öne süren devlet verdiği 10 milyon lira parayı da üreticinin bur-

nundan getiriyor ve geri almanın bir yolunu deniyor. **DGD'yi alabilmek için başvurularda harcanan paranın neredeyse gelire eşit olması ve üreticinin devlete olan güvensizliği DGD'nin hayata tam olarak geçirilememesindeki ana etkenler.** Tabi DGD'nin handikapları sadece bununla da sınırlı değil. Mersin'de yaşanan sel felaketi sonrası üreticilere verilecek olan DGD'nin afet yardımı şeklinde dağıtılması üreticilerin tepkisine yol açmıştı. İlk olarak Ankara Polatlı'da uygulamaya konulan DGD'ye bu bölgede 2000 kişinin başvurusu beklenirken 8000 kişinin başvurusu ve Adıyaman'da köylülerin arazilerini büyük göstermeye çalışmaları insanların bir 10 milyona dahi ne çok ihtiyaçları olduğunu ortaya koyuyor. DGD ile devletin belgelerinin hiçbirinde ödeme tarihleri ile ilgili bir bildirim de olmaması üreticileri endişelendiren bir başka konu. Bu projenin başka bir handikapı da büyük toprak sahiplerinin arazilerini çeşitli yollarla 200 dekarlık büyüklüklere bölerek DGD'nin olanaklarından defalarca kez yararlanmalarınıdır. **Her ne kadar devlet bu projeyi fakir çiftçinin çıkarları için ortaya sürdüğünü iddia etse de uygulamanın sonuçları yine büyük üreticinin yarar sağladığını ortaya koymaktadır.** Bu bağlamda bakıldığında DGD sistemi Türkiye'de uygulandığında birçok çarpıklığı da beraberinde getirecektir. Örneğin üreticiden bağımsız, toprak oranına göre yapılan bu sözde desteklemede gelir ödemesi yıllara oranla giderek azalacak ve üretici ağırlaşan yaşam koşulları karşısında iyice sefaletle sürüklenecektir. Tarımsal müdahale kurumlarına ihtiyaç olmayacağı için bu kurumlar özelleştirilecek ya da tasfiye edilecek, bu da tüm topluma karar verecektir. Ürünle ilgisi olmadan ya-

pılan bu destekleme sonucu üreticiler doğal olarak en az maliyetli ürüne yönelecek ve bu da bazı ürünlerde stok oluşmasına yol açacaktır. Ve belki de en önemli yıkıcı sonuçlarından bir tanesi de bu uygulamanın en büyük payını yine büyük toprak sahiplerinin alacak olmasıdır. Ayrıca tüm üreticilerin DGD kapsamında olmadığını gözönüne alırsak bu kapsamda olmayan üreticilerin hiçbir destek alamadıklarını görürüz. Zaten 2002 yılı bütçesinde DGD'ye ayrılan paya baktığımızda da bu miktarın başvuranlara dahi yetmeyeceği açıktır.

Son olarak çiftçi borçlarının ertelenmesi ve taksitlendirilmesi de aslında üreticiye verilen tüm destekleri geri alma amaçlıdır. Tarım ve Köy İşleri Bakanı bir toplantısında bu niyetlerini şu sözlerle ifade ediyor;

"Verdiğimiz DGD ile borçlarınızı ödeyin." Kolaylık adı altında kamuoyuna sunulan bu erteleme projesine göre borçların %20'si peşin ödenirken kalan miktar da faizsiz olarak 30 aylık vadeye yayılacak. Son araştırmalara göre Türkiye'de toplam borç 2.4 katrilyon lirayı buluyor. Bunun 856 trilyonu Ziraat Bankası'na; 1 katrilyon 400 trilyonu Tarım Kredi Kooperatiflerine. Tarım Bakanı'nın iddialarının aksine bu yeni düzenlemede Ziraat Bankası'na olan faizler dondurulmuyor. Üstelik bu uygulamalarda sadece 7, 5 milyon liraya kadar kredi kullanan üreticiler yararlanabiliyor. Kolaylık adı altındaki bu vurgunun özü de şu; Ana para borcu ve bu borcun faizi birbirinden ayrılarak herbiri için ayrı ödeme çıkarılıyor. Faiz için tekrar faiz alınmazken ana para için yine faiz uygulamaları sürüyor.

Köylü üzerine benzin döküp yaktı

H.Merkezi: Adıyaman köylüleri devletin Tütün Yasası'nı 19 Ocak 2002'de yaptıkları basın açıklamasıyla protesto ettiler. Havuzbaşı Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında köylüler sürekli "Hükümet istifa", "Kahrolsun IMF" sloganları attılar. Polisin yoğun güvenliği gözlenirken köylüler arasında da gerginlikler yaşandı.

Açıklama yapılırken bir köylü devletin tütün politikasını protesto etmek için üzerine benzin döküp yaktı. Tutuşan köylüye polis müdahale etmeye kalkışınca diğer köylüler de polise yoğun bir tepki gösterdi. Köylünün tavrından korkan polis "dağılım" uyarısı yaptı. Bu uyarıya karşı köylüler dağılmayıp oturma eylemi yaptılar. Adıyaman Emniyet Müdürü Halil Sultan oturma eylemi yapan köylüleri tehdit etmesine rağmen köylüler dağılmayınca köylülerden biri gözaltına alındı. Köylüler Adıyaman valisinin gelmesini istediler. Buna da cevap alamayınca Atatürk Anıtı'na kadar yürüyüp dağıldılar. Gözaltına alınan köylü bir saat sonra serbest bırakıldı.

Endüstri bölgeleri yasa tasarısı onaylandı

Hükümetin IMF direktifleri ile geci gündüzlü çalışarak(!) çıkardığı ve çıkarmaya da devam ettiği yasalar bir-biri ardına önümüze konuldu. 2002'nin ilk haftası içinde çıkartılan; bankalar, Telekom, tütün, şeker, ihale, uluslararası TAHKİM, elektrik piyasası kanunları ve ardından gelen diğer yasalar, hitap ettikleri alanlarda tam bir yıkım getiriyor. Adeta bir seferberlik ilan ederek DB'nin "etkin denetim", "rüşveti önleme" vb. aldatmacalarla dayattığı bu yapısal düzenlemeler, Türkiye'ye giydirilmeye çalışılan yeni deli gömleğinin, yeni misyonunun son adımları. Üstelik bu yasalar çıkarılırken bir yandan da eski yasalar, eski kararlar ayaklar altına alınıyor. Bunun en çarpıcı örneği; işçi hakları, çevre ve insan sağlığı, ulusal kaynakların korunması gibi birçok anayasal maddeyi ayaklar altına alan endüstri bölgeleri yasa tasarısı. Bu bölgelerde yapılan yatırımlarda 3194 sayılı İmar Kanunu; 2863 sayılı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu; 2872 sayılı Çevre Kanunu; 3202 sayılı Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü teşkilat ve görevleri hakkında kanun, 3213 sayılı Maden Kanunu; 1850 sayılı Belediye Kanunu'nun birçok hükümleri uygulanamıyor. Bu tasarı ile yabancı sermaye, Türkiye'de istediği herhangi bir bölgeyi seçebiliyor. Bu alanlarda kurulacak olan tesislerde yatırım tutarı 15 trilyon liradan 10 trilyon liraya; 200 işçi çalıştırma sınırı da 100'e indiriliyor. Yani yabancı sermayenin, emperyalistlerin ülkeye girmesi yönünde tüm engeller

kaldırıldığı gibi ufak tefek pürüzler de bu şekilde hallediliyor. Bu kuruluşların başvuruları ile ilgili de kamu kurum ve kuruluşlarından üç ay içinde yatırım vermemesi durumunda kurulacak komisyona doğrudan izin verme yetkisi tanınacak. Bununla da yetinmeyen hükümetin, jesti yabancı şirketlerden alınacak yatırım tutarının yüzde birden, binde bire indirilmesi ile devam etti. 9 Ocak günü Meclisten geçirilerek yasa laşan Endüstri Bölgeleri Yasa Tasarısı ile devlet serbest bölgeler kurarak sendikanın ve sigortanın olmadığı, patronlardan vergi alınmadığı, sömürünün azgınlaştığı, iş sahalarının açılışını yapmış olacak.

Çıkardıkları her yeni yasa ile hedeflediklerinin daha fazla sömürü olduğunu kendi belgelerinde bile olduk-

ça net anlatan emperyalistler, bu yasanın gerekçesinde de "son yıllarda dünyayı etkisi altına alan küreselleşme akımı, sermayenin dünyanın bütün bölgelerini rahatça dolaşmasını ve yatırımlarda bulunmasını kolaylaştırmıştır" diyerek amaçlarının istedikleri yerde istedikleri gibi at oynatmak olduğunu ortaya koyuyorlar. Yine aynı yasanın gerekçe belgelerinde yabancı sermayenin hiçbir fark gözetmeksizin istediği her ülkeye, istediği zaman girebileceği ve çıkarları son bulduğu zaman istediği an terk edebileceği gerçeği de açığa çıkıyor.

Yasa ile oluşturulan endüstri bölgelerinde Endüstri Bölgeleri Koordinasyon Kurulu'nun belirlediği yerlerde gerekli arazi temini ve altyapı ile ilgili giderler, Sanayi ve Ticaret Bakanlığı

Bitmeyen aldatmacalar

Samsun: IMF politikaları ile her geçen gün üreticiyi sefalete sürükleyen ve tarımı bitirmeyi hedefleyen hükümet şimdilerde Doğrudan Gelir Desteği (DGD) ile üreticiye ödediği üç kuruş parayı nasıl geri alacağını peşinde; 2001 yılında afetlerle boğuşan üreticinin her geçen gün katlanarak artan borçları, üreticinin belini kırarken, kolaylık adı altında kamuoyuna sunulan uygulamaya başvuran üreticiler, borçlarının %20'sini peşin ödemek zorunda. Tohum, gübre bulamamaya geçen yıllara göre yüzde 50 daha az ekim yapan üretici, karnını doyuracak parayı bulamazken, Tarım Bakanı'nın "DGD ile borçlarınızı ödeyin" önerisine ateş püskürerek, Hüsnü Ziya Gökalp'in sözleri için "Faizleri DGD ile ödemek paranın hükümetin kasasına geri dönmesi için bulunmuş olan kurnazca bir yol" diyor.

ÜRETİCİ, GÖKALP'İN YALANINI YUTMADI

Türkiye Üretici Köylü Sendikası (Tür Köy-Sen) Genel Başkanı **Şevki Konur**, üretici borçlarının ödenmesinde kolaylık adı altında kamuoyuna sunulan uygulamayı tam bir cin fikirliklik olarak değerlendirdi.

Yaptığı yazılı açıklamada; "taban fiyatlarının çok altında sattığımız ürünlerle masrafımızı dahi karşılayamadık. Destekleri kaldırdılar, toprağımıza gübre atamadık, tohum bulamadık" diyen Konur meydana gelen afetler nedeniyle hiç ürün alamayan üreticinin zararının karşılanmadığını, çaresizlik içinde kalan üreticinin borçlarının %20'sini peşin ödemesinin imkansız olduğunu söyleyerek, destekleme adı altında verilen parayı üreticilerin gübre ya da ilaç almak için değil, karnını doyurmak için kullanacağını kaydederek, "Halen alamadığımız paraları borçların peşinatını ödemek için kullanırsak biz ne yapacağız" diye sordu.

bütçesine bu amaçla konulacak ödenekten karşılanacak. Ayrıca yasa ile belirlenen arazilerin üzerinde başka hiçbir şey yapılamayacak. Endüstri bölgelerinin kurulması sırasında yabancı sermayedarlara beş kuruş dahi harcatmayan devlet, gerekli arazinin temininden altyapıya kadar tüm giderleri Sanayi ve Ticaret Bakanlığı bütçesinden karşılayacak. Ayrıca bu bölgelerin yönetim ve işletmesinden sorumlu olanların aylık ücret ve diğer giderleri yine devlet tarafından karşılanacak. Üstelik halkın sırtında bir kambur oluşturan vergilerden sadece damga vergisi bu işletmelerden alınacak. Sonuç olarak **bu yasa ile devlet, sendikanın giremediği, aylıkların düşük tutulduğu, hak gasplarının yoğun olduğu serbest bölgeler açmış olacak.**

Ve bu bölgelerin tüm giderleri de yine halkın üzerinden sağlanacak. Üstelik de o bölgedeki kaynakları insafsızca kullanan emperyalistler, çıkar ortamları son bulduğunda da pılısını pırtısını toplayıp yeni sömürü alanlarına çıkabilecek. Emperyalistlere ülkede istedikleri her türlü araziye el koyabilme imkanını daha rahat verdiği bu yasa da halk için bir yıkım olmaktan öte bir anlam taşıyor.

Tokat'ta yine baskı ve gözaltı

Turhal: Devletin kendine muhalif kurum, kuruluş ve bireylere yönelik baskıların devam ettiği şu günlerde yeni yeni gözaltı, tutuklama ve tehdit haberleriyle karşı karşıyayız.

Özellikle Tokat bölgesinde yaşanan gelişmeleri gazetemizin geçtiğimiz sayısında siz okurlarımıza aktarmıştık.

Son olarak 1998 yılında gözaltına alınıp tutuklandıktan bir dönem sonra "itirafçılaşan" **İrfan Durmuş**'un iftiralari sonucu çoğu Almus köylerinden olmak üzere 29 kişi gözaltına alındı.

Tokat İl Jandarma Komutanlığı'nda sorgulanan kişilerden **Barış Aslan**, Mustafa Bayrak, **Ahmet Eroğlu** ve Tufan Eroğlu tutuklandı.

Bölgede gelişebilecek devrimci mücadeleyi engellemek amaçlı saldırılara mazeret bulamayan devlet, çareyi 3,5 yıldır hapis hane bulunan bir itirafçının iftiralari bulmuştur. Ekmeğini yediği, suyunu içtiği insanlara atfettiği iftiralarla yüzünü halk düşmanlarına dönen itirafçı İrfan Durmuş bölgede, tanımadığı halde devrimci olma potansiyeli olabilecek insanların adını bile vermiş olmalı ki gözaltı sayısı 29'a yükselmiş.

Bölgede gazetemize yönelik saldırılarsa devam etmekte.

Turhal muhabirlerimizle 02 Ekim 2001 tarihinde iki günlük bir gözaltıdan sonra serbest bırakılan ve mahkemesi Ankara 2 No'lu DGM'de devam eden **İsmet Aslan** yine baskı altındadır. Muhabirlerimizi misafir etmesi, sosyal ilişkilerini sürdürmesi suç sayılan İsmet Aslan, 21 Ocak 2002 tarihinde evinin önünden sivil bir araca bindirilerek Turhal Jandarma Karakolu'na götürülmüştür. Kendisini tehdit edip küfür ve hakaretlerde bulunan rütbeli askerler, muhabirlerimizle görüşmeye devam ettiği takdirde, başına bir kaza(!) gelebileceği yönünde uyarılarda(!) bulunmuşlardır.

İsmet Aslan'a yapılan bu saldırılar, iki gün sonrasında evinin telefonla aranıp kızının ve eşinin tehdit edilmesiyle devam etmiştir.

İsmet Aslan şahsında gazetemize yapılan bu saldırıların amacı gazetemizin halkımızla bütünleşmesini engellemektir. Yapılan bu baskılarla çevremizdeki insanlara gözdağı verilmeye çalışılmaktadır.

Doğruları, halktan, haklıdan yana gelişmeleri yazmanın, kitlelere ulaştırmanın bedeller istediği ülkemizde, devrimci bir gazetenin çalışanları ve okurlarının yaşadığı baskılar sadece ve sadece devletin pervasız zulmünün resmi-dir.

Ve tekrarlıyoruz devletin bu zulüm tablosu gerçeklerin, umudun halkımızla bütünleşmesini engelleyemeyecektir.

Gebze'de kadın tutsaklar hücrede

19 Aralık katliamı sonrasında 20 hapisanedeki devrimci ve komünist tutsaklar F tipi hücrelere götürülmüş, Gebze Hapishanesi'ndeki tutsaklar ise hücrelere konulmamış ancak F tipi uygulamalara maruz kalmışlardır. Bir süre önce erkek tutsaklar F tipi hapisanelere dağıtılırken kalan kadın tutsaklar da 15 Ocak günü yapımı henüz biten Gebze Hapishanesi'ndeki hücrelere konuldu. 2, 6 ve 10 kişilik hücrelere konulan TKP/ML, TİKB (B), MLKP, TKP(ML), TİKB, Devrimci Sol, TDP, TDKP ve Devrimci Yol dava tutsaklarının topluca görüşe çıkma, mektup ve iletişim hakkı gaspedilirken tutsakların birbirleriyle görüşmeleri de engelleniyor. "Üç kapı, üç kilit" önerisiyle ve bu önerinin tutsaklar cephesinde kabulüyle, demokratik kamuoyunda çözüm için bir umut doğmuşken, devletin ve Adalet Bakanlığı'nın bu yeni hücreleştirme uygulaması, çözümsüzlüğün kimden kaynaklı olduğunu da kamuoyuna gösterir nitelikte bir saldırdır.

Ankara'da Sosyalist Basın Platformu kuruldu

Ankara: Alinteri, Atılım, Devrimci Demokrasi, Devrimci Mücadele, İşçi-köylü, Kaldıraç ve Odak gazete ve dergilerinin katılımı ile oluşturulan Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu ilk açıklamasını kuruluşuna dair olarak 25 Ocak 2002 tarihinde saat 11:30'da Genel İş toplantı salonunda yaptı. Platform içindeki kurumların dışında basın da destek verdiği açıklamada Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu imzalı "Yaşasın devrimci dayanışma" yazılı bir döviz açıldı. Kurumlar adına basın metnini gazetemizin Ankara temsilcisi **Be-tül Kılıçaslan** okudu. Devletin tüm ezilenlere yönelik saldırılarını artırdığına ve özellikle 11 Eylül saldırısının ardından emperyalist devletler tarafından tam bir terör estirildiğine değinilen açıklamada, ayrıca yaşadığımız coğrafyada karşılaşılan sorunlar da dile getirilerek özellikle 4 Baro Başkanı tarafından önerilen "3 kapı 3 kilit" formülü üzerinde duruldu. Adalet Bakanlığının çıkardığı genelge ile aslında çözümsüzlüğün dayatıldığı belirtilen açıklama "bizler böylesi zorlu günlerde, birimize yapılan saldırı hepimizdir, birlikte göğüsleyeceğiz" diyerek ve birlikte hareket etmenin gerekliliği bilincinden yola çıkarak Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu'nu kurduk" denilerek bitirildi.

"F TİPİNDE İSYAN", "HAIN TUZAK" ya da "THE DAY AFTER"

Üç kapı açılıp, dokuz hükümlü ve tutuklu biraraya geldiği takdirde ilk yapacakları, koridoru kontrol altında tutan kameraları tahrip ederek ortadan kaldırmak olacaktır. (...)

Koridora çıkan 9 kişi, demir parmaklıklar arkasından haberleşebilecek, iki koridor arasındaki kapıları çok çabuk tahrip edebilecek, bunun sonucunda, şu anda cezaevinde sağlayamadıkları anında eyleme geçmeyi, isyan çıkarmayı ve infaz koruma memurlarını da buraya sokmayarak veya rehin alarak bu koridorlara müdahale edilmesini engelleyebilecektir. (...)

Cezaevi disiplini ve asayışı büyük ölçüde bozulacak, ayrıca biraraya gelen kişilerin örgüt eğitimi faaliyetlerine başlamaları ve cezaevi yönetimi ile ülke güvenliği açısından tehdit unsuru olmaları sonucunu doğuracaktır. (...)

Biraraya gelen dokuz kişi kamera kontrolünü yok ettikten sonra, karşı veya yan koridorlarla birleşmek suretiyle 36 kişilik bir güç oluşturacak, bu durum zincirleme olarak bütün cezaevinde hakimiyetin büyük ölçüde örgüt mensuplarının eline geçmesi sonucunu doğuracak ve cezaevi işgal edilmiş olacaktır.

Bu durumda, görev yapılması engelleneceğinden çatışma ortamı doğacak, neticede F tipi cezaevlerinin kapatılması gündeme gelecektir. (...)

Önerinin kabul edilmesi, açık grevi ve ölüm orucuna devam etmekte olanları cesaretlendirecek, cezaevlerinde yeni olaylara ve ileride giderilmesi mümkün olmayan zararlara neden olacak, bitmekte olan terör eylemlerinin yeniden alevlenmesine yol açacaktır."

Yukarıdaki satırlar, "F Tipinde İsyân", "Hain Tuzak" ya da "The Day After" ismiyle filme çekilecek bir senaryodan değil, **TC. Adalet Bakanlığı'nın 14.01.2001** tarihli yemekli toplantısında dağıtılan basın açıklamasından alındı. Akıllarına ilk gelenin "İSYAN" olması; F tipi hapisanelerde nasıl ve ne şiddette bir baskının, işkencenin uygulandığının kabulü anlamına geliyor. Bakanlık, "F tipi hücrelerde ancak isyan edilir" demektedir. Nitekim, Adalet Bakanlığı'nın eski danışmanı, ABD'de "cezaevi uzmanı" olarak çalışan **Melda Türker**, 07.11.1999 tarihinde Radikal Gazetesi'nde yayımlanan röportajında, "Türkiye'de cezaevlerinde hak arayan mahkûmlar, hayatlarının devamlı tehdit altında olduğu, o korkunç şartlarda yaşamak zorunda. İsterse en korkunç terörist olsun, kimse asla o şartlarda yaşatılmamalı. Buna kimsenin hakkı yok. İsyânlar bundan çıkıyor" diyerek gerçek olguları itiraf etmişti. Üstelik, Melda Türker'in sözünü ettiği "korkunç şartlara sahip hapisaneler", F tiplerinin yanında "masum" kalmaktadır.

Dört Baronun, hukuka duydukları saygı ve insan hakları konusunda taşıdıkları kaygı nedeniyle geliştirdiği, "üç kapı üç kilit" diye adlandırılan **29.11.2001** tarihli önerisinin, "insan hakları kampanyası"na dönüşmesini, "düşmanca, hainane bir faaliyet" olarak kabul eden Bakan-

lık; ilk yaptığı açıklamaların yeterli olmadığını düşünmüş olmalı ki, şimdi de "dehşet masalları"na sarılmış durumdadır. Mahpusların öneriyi olumlu yanıt vermelerinin ardından, Ölüm Oruçlarının devamını, "mahpusların kabul edilemez nitelikli siyasi talepleri olduğu"na, "örgüt planları"na ve "kasıtlı inatları"na bağlayan iddiaları boşa çıkan, sıradan hususlarda dahi inandırıcılığı kaybetmiş bir makamın, böylesi **Yeşilçam**'ın tarihinde bile görülmeyen ucuz senaryolardan medet umması, bir bakıma son derece açıklayıcı ve öğretici oluyor.

Yaklaşık 1 aylık suskunluktan sonra, **22.12.2001**'den itibaren, Bakan **H. S. Türk** demeyeceği vermeye başladı. Baroları, ismi geçen öneriyi hazırlamadan önce kendilerine gelmemekle suçlayan Bakan, önerinin "bilgisizlikten kaynaklanmıyorsa, bir aldatmacadan ibaret olduğu"nu ileri sürdü. Önerinin "eylemcileri cesaretlendirmekten ve sorunları daha çok çıkmaza sokmaktan başka bir işe yaramayacağı"ı iddia ederken, "Amaç koridorun koğuş gibi kullanılmasıdır. Aynı malta boyunca 20-30'dan fazla oda var. Hepsinin kapısını açarsanız eski koğuş sistemine döner" diye kamuoyunu yanıltmaya çalıştı. Bu arada yasal engellerden söz ediyor ve **TMY'nin 16. maddesine** işaret ediyordu. Aynı günlerde, hızını alamıyor ve ilginç benzetmeler de yapıyordu: "Ölüm oruçları ABD'deki saldırılardan farksızdır."

(...)
Başından beri böyle davranmıştı. **Sözüne güvenilmezliği, çarpıtıcılığı ve acımasızlığı** hususunda üç-beş yarenliği dışında kamuoyunda

tam bir mutabakat oluştu. Bakan'ın 19 Aralık öncesinde bal gibi yaptığı, sonrasında hep kendisine çok uzak bir kavram gibi lanse ettiği "**pazarlıkçılığı**", son önerinin etkisi ile yeniden depreşti. Hem de açıktan pazarlığı girişti. Aklı sıra manevra yapıyor, ancak birçok gerçeği deşifre ediyordu. En önemli argümanlarından biri olan, **TMY'nin 16. maddesinin "sadece ortak kullanım alanlarında ve belli bir amaçla biraraya gelmesine izin verdiği"** yolundaki iddialarını, "**10 kişinin, haftada bir kez, sohbet amaçlı, 5 saat biraraya getirilebileceği**" önerisiyle **tektezip** ediverdi. Bu hilkat garibesi manevrasını, **genelge** haline getirip sümen altında beklettiğini de söylemekte bir sakınca görmedi. Pazarlıkçılık, şantaj bir yana, bu teklifin **ahlakiliği**; F tiplerinin anahtar kavramı "**tretman**" şartına dayanması (**10'luk grubun tretmanlı etkinliklere katılanlar arasında Seçici Komisyonca belirlenmesi**) ile açık bir biçimde kendini gösteriyordu. Nihayetinde, akıl hocalarının "**topu tutuklulara at**" tavsiyesine uyarak genelgeyi **18.01.2002**'de yürürlüğe koymakla topu "**taça**" atmış oldu.

H. Sami Türk'ün "**Ölüm Orucundaki insani sorunu tahliye ve afya çözüyoruz**" diyerek **tahliye/tasfiye** operasyonuna göndermede bulunması da en hafifinden insanlarla alay etmek olarak görülmelidir. Tamamına yakını kalıcı rahatsızlıklar ve onulmaz yaralara **mahkûm** mahpusların tahliye edilmesi, yeni ölümleri ve sakatlanmaları engellemiyor. Ölüm Orucunun bu yolla da bitirilemediği görüldüğü halde (tahliye/tasfiye taktiği işletilmeye başlayalı **10 aya** yakın süre geçti), bu politikada

ısrar edilmesi, ölüm orucu eyleminin sürmesi, daha fazla kişinin zarar görmesi ve kamuoyunun aldatılmasını sağlamaya yöneliktir.

"**Anadilde eğitim**" talebi ile okullara, üniversitelere binlerce dilekçe veren öğrenci ve velilerin yüzlerce gözaltı ve onlarca tutuklamayla karşılaştığı; **HADEP**'e karşı eşzamanlı bir biçimde örgüt binalarına baskın, yasaklama, kapatma, soruşturma, gözaltı ve tutuklamalara hız verildiği; TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nun MHP'li Başkanı **Hüseyin Akgül**'e bile tıpkı selefi **Sema Pişkinsüt** gibi, aynı gerekçelerle (**işkence mağdurlarının ismini vermediği için**), TCK md. 230 uyarınca soruşturma açılması için dokümanların kaldırılmasına çalışıldığı; 430 sayılı **SS** ünvanlı **KHK**'nin OHAL bölgesinde **40**'lı günlere varan gözaltıya yol açan hükmünü uygulamadığı için Diyarbakır DGM Hakimi **Ali Haydar Yücesoy** hakkında "**hizmet içinde resmi sıfatın gerektirdiği güven duygusunun sarsılmasına sebebiyet verdiği**" gerekçesiyle soruşturma başlatıldığı; (...) bir yandan işyurtlarında boğaz tokluğuna angarya dayatarak mahpusların emeğini sömürmek istediği **L tipi hapisaneler** projesini geliştiren, **(G)izleme Kurulları**'na, işlevlerine uygun olarak, ne kadar insan hakları ihlali konusunda sabıkalı veya duyarsız eski/yeni memur varsa seçtiren (işkencecilerin avukatları, işkencecileri beraat ettiren mahkeme başkanları, hapisane katliamlarının savcıları, Emniyet Müdürleri vb.) **Adalet Bakanlığı** ; F tipi insan öğütme makinasının başında keyif çatmayı sürdürüyor.

Açılım Hukuk Bürosu

"Bir kez daha haykırıyoruz"

MLKP, DHKP-C, TKP/ML, TİKB, TKP(ML), PKK/DÇS- TKİP, Devrimci Yol dava tutsakları yaptıkları ortak yazılı bir açıklamayla gelişen süreçteki yaklaşımlarının ne olduğunu ortaya koydular.

Tutsaklar açıklamalarında 5 mevsimdir süren Ölüm Orucu direnişinin kararlılığından, bilincinden, iradesinden hiçbirşey kaybetmeden ilk günkü gibi dimdik ayakta direnmeye devam ettiğini kamuoyuna bir kez daha deklare ederek "**hiç kimsenin kendilerinden ufacak dahi olsa bir zayıflık, kararsızlık beklentisi içerisinde olmamasını**" vurguladılar. Tutsaklar, Ölüm Orucu direnişinin geldiği bu durumdan kendilerinin sorumlu olmadığını, katliamcı zihniyeti ve uzlaşmaz tutumuyla devletin sözcüsü Adalet Bakanlığının sorumlu olduğunu, sorunu çözmek yerine süreci mümkün olduğunca uzatarak, ölüme zorlayarak, tahliye vb. manevralara başvurarak direniş cephesini parçalamaya ve böylelikle teslim almaya yöneldiklerini, kendilerine ölümden başka seçenek bırakmadıklarını belirtiyorlar. Dört baro başkanının ortaklaşa kamuoyuna deklare ettiği "üç kapı üç kilit" önerisini desteklediklerini, bunu halka ve devlet yetkililerine duyurduklarını ifade eden tutsaklar "üç kapı üç kilit" önerisinin Ölüm Orucu direnişinin taleplerini karşılamıyor da olsa sorunun çözümünü bakımından bir öneri olarak değerlendirdiklerini belirtirler; halkın, ilerici, demokrat kamuoyunun tepkilerinin sorunun çözümü noktasında eğilim gösterdiğine dikkat çektiler. Ancak devletin, çözüm yönündeki tüm beklentilere "10 kişinin haftada 5 saat görüşmesi" gibi asla kabul etmeyecekleri bir öneriyle cevap verdiğini, daha sonra ise kamuoyunun tepkisini yumuşatmak ve çözümünden yana olduğu imajını yaymak amacıyla genelgenin yürürlüğe girmesi için Ölüm Orucu'nun bitirilmesi şartını geri çektiğini belirten tutsaklar, bunun sorunu çözmek değil daha da zorlaştırmak, yeni ölümler demek olduğunu vurgulayarak genelgenin tecriti ve treadmanı yasallaştırmayı ve meşrulaştırmayı amaçladığına dikkat çektiler.

Treadman koşuluna bağlı hiçbir öneriyi kabul etmeyeceklerine yaptıkları açıklamada dikkat çeken tutsaklar, devletin direnişi kırma manevrasını halkın ve ilerici kamuoyunun desteğiyle boşa çıkaracaklarını belirtiyorlar.

Tüm ilerici, demokrat kamuoyunu ve halkı "üç kapı üç kilit" önerisinin arkasında durmaya ve devleti çözüm noktasında adım atmaya çağırarak tutsaklar; "devlet sorun çözmeye yanaşmadığı sürece Ölüm Orucu direnişimizi sürdürmeye devam edeceğiz" diyerek buna dün olduğu gibi bugün de hazır olduklarını vurguladılar.

Tutsaklar Adalet Bakanlığının "üç kapı üç kilit" önerisini reddetmesi ve çözüme yanaşmamasını protesto etmek için 21 Ocak'tan itibaren 15 gün süreyle "**görüğe çıkmama**" eylemlerini sürdürdüklerini de kamuoyuna duyurdular.

Şehitlerimiz devrimimizin kilometre taşlarıdır

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratma uğruna sürdürülen kavgada onbinlerce yiğit dağbaşlarında, işkencehanelerde, zindanlarda ve barikat başlarında çarpışarak yaşamlarını yitirdiler. Son nefeslerinde haykırdıkları devrim şiarıyla mücadelenin, üzerinde yükseldiği yapı taşlarından biri oldular. Kavgayı sürdürenlere, kavga saflarında yerini alanlara en iyi şehitlerimizin onurlu bir şekilde feda ettikleri yaşamları öğretmektedir. Onların yaşamı bir rehber, bir öğrenme kılavuzu anlamına gelmektedir. Halka, devrime ve partiye bağlılığın değiştirme çüreti ve yeniden yaratma sorumluluğunun bizlerdeki izdüşümüdür şehitlerimiz...

Bugün içinde bulunduğumuz Ocak ayının son haftası enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının, Türkiye proletaryası ve ezilen halklarının, ustalarının, komünist önderlerinin, kadro ve savaşçıların ölüm yıldönümlerine rastlamaktadır. Ekim Devrimi mimarı **V. İlyiç Lenin**, Rosa Lüxemburg ve **Karl Liebknecht**'in ölüm yıldönümü, Türkiye proletaryasının ilk komünist önderi TKP'nin kurucusu **M. Suphi**, TKP/ML'nin kurucusu İbrahim Kaypakka-ya'nın katledilmesiyle son bulan gözaltına alınış tarihleri Ocak ayının son haftasına rastlamaktadır. Bu nedenlerdir ki Proletarya Partisi Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etmiş ve geleneksel bir şekilde bu hafta boyunca şehitlerin mücadele deneyimlerini aktarmaya, kitleleri şehitlerin yaşamlarından öğrenmeleri için sevketmeye çalışmıştır.

Şehitleri anma etkinlikleri çerçevesinde 27 Ocak 2002 tarihinde Tohum Kültür Merkezi'nde bir etkinlik düzenlendi. Saat 15:00'de başlayan anma etkinliğine devrim ve komünizm şehitleri şahsında saygı duruşunda bulunarak başlandı. Yapılan açılış konuşmasında "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan edilen Ocak ayının son haftasında şehitlerin mücadele yaşamlarından öğrenmenin, onları tanımanın ve tanıtmanın üzerinde duruldu. Şehitleri anmanın kampanyalar şeklinde ele alınarak yarattıkları değerlerin daha da ileriye taşınması gerektiği vurgulandı. Şehitleri anmanın, uğruna yaşamlarını feda ettikleri Partiyi sahiplenmekten, partiye ve davaya yönelen her türlü saldırıya karşı durmaktan geç-

tiği ifade edilen konuşmada tüm burjuva davranış biçimlerine karşı amansızca mücadele edilmesi gerektiği vurgulanarak "İçimizdeki burjuva anlayışlara karşı zafere kazanmanın yolu parti olarak hareket etmekten geçmektedir" denildi.

Ardından "**Çocuklarımız onurumuzdur, geleceğimizdir, faşizme ezdirmeyeceğiz**" diyerek biraraya gelen Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına **Birsen Gülünay** konuşma yapmak üzere çağırıldı. Birsen Gülünay yaptığı konuşmada; "Şehitlerimizi anmak, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratma mücadelemizden asla vazgeçmeden, ondan asla sapmadan günün önümüze koyduğu ekonomik, politik ve demokratik hak mücadelesine sıkıca sarılmaktır.

Bugün bir yandan işçi, köylü ve ezilen tüm emekçilerin yok edilmeye çalışılan örgütlülük hakkını ve gaspedilen ekonomik haklarını savunurken diğer yandan ve en temel görevlerimizden biri olarak önümüzde duran devletin zindan politikası gereği; fiziksel ve ideolojik olarak hücrelerde yok etmeye çalıştığı oğullarımıza ve kızlarımıza sahip çıkmaktır. Tecrit ve izolasyonun kırılması için Baroların "üç kapı üç kilit açılınsın" çözüm önerisine omuz verip devlete bu çözümlü dayatmaktır. Ve bunun gerektirdiği sorumlulukları pratik olarak yüklenmektir" dedi.

Konuşmadan sonra yapılan sinevizyon gösteriminde şehitlerin mücadele yaşamlarından kavgayı nasıl omuzladıklarına dair görüntüler ve fotoğraflar sunularak kavga, coşku ve umut bir kez daha tazelenen yüreklerde.

Emperyalizmin ve faşizmin topyekün saldırısının bir ayağı olan F tipi zindan sal-

dırısına karşı bir yılı aşkın süredir devam eden Ölüm Orucu direnişini, süreçte yaşanan gelişmeleri ve önümüzdeki görevleri Ölüm Orucu gazileri; **Ganime Bozlu** ve **Cengiz Kahraman** dile getirdiler. Ölüm Orucu gazileri tarihsel bir süreçten geçildiğini vurgulayarak tutsakların üzerlerine düşeni bedeller ödeyerek-ödemeye de devam ederek- yerine getirdiklerini ve dışarısının direnişe bütün gücüyle sahip çıkması gerektiğini vurguladılar. Sürecin uzamasının nedenlerinden birinin dışarıdaki sessizlik olduğunu söyleyen gaziler; İbrahim'den Demirdağlara, Muharrem'den Nergizlere uzanan bu uzun soluklu yürüyüşte bu sessizlik perdesinin artık yırtılması gerektiğini dile getirdiler.

Komünist önderlerden İbrahim Kaypakka-ya'nın, Süleyman Cihan'ın, Kazım Çelik'in ve Mehmet Demirdağ'ın mücadele yaşamlarının anlatıldığı etkinlik, Şair **İbrahim Karaca**'nın şiirleri, MKM (Mezopotamya Kültür Merkezi'nden) **Ozan Mustafa**'nın türküleri ve "**Özgürlük Çığlığı**" adlı Sedat Barış'ın sergilediği tek kişilik oyunla zılgıt ve alkışlarla devam ederken son olarak Güneşe Türkü sahnedeki yerini aldı.

Devrim şehitleri için yazılmış ezgilerin seslendirildiği dinletide şehitleri anmanın coşkusu ve hüznü marşlarla, ağıtlarla bir kez daha yaşandı.

Katılımın yoğun olduğu etkinlikte birçok devrimci, dost kurumun mesajları, gazeteminin ve okurlarımızın gönderdiği mesajlar da okundu.

"Kürtçe"

soruşturma

İstanbul DGM Savcısı Hadi Ulu-koğlu, İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin'in "PKK'ye yardım yataklık" yaptığı iddiasıyla soruşturma başlattı. Soruşturmanın konusu ise Eren Keskin'in 8 Ocak 2002'de Kürtçe eğitim konulu bir paneldeki konuşmaları. Keskin'e açılan soruşturma ile ilgili İHD İstanbul Şubesi tarafından yapılan açıklamada sivil siyaset üretmeyen, demokrasi istemeyen siyasi partilerin oluşturduğu Meclis'ten umutlu olunamayacağı vurgulanarak, umudun demokratik kamuoyunda olduğu açıklandı.

"Korku tapınağı"

yargıda

Gazeteci Celal Başlangıç'a "Korku Tapınağı" isimli kitabında "askeri kuvvetleri tahkir ve tezyif ettiği" iddiasıyla İstanbul Adliyesi 2. Ağır Ceza'da dava açıldı. Davanın ilk duruşması 25 Ocak 2002'de yapılırken **Celal Başlangıç** ile kitabı yayınlayan İletişim Yayınları Yönetim Kurulu Üyesi **Nihat Tuna** da duruşmada hazır bulundu. Başlangıç savunmasına kitabın birinci bölümünde **Güçlülük katliamı**, ikinci bölümde **kayıp 2 HADEP yöneticisi**, üçüncü bölümde **Lice'nin zorla kuruculaştırılması**, dördüncü bölümde **Tunceli'deki gıda ambargosunun** anlatıldığını söylediği duruşma, Mahkeme heyetinin esas hakkındaki mütaalanın hazırlanması için 15 Şubat 2002'ye ertelenmesiyle son buldu.

7 yıldır düşünce

yargıda

Düşüncenin suç olmaktan çıkarılması amacıyla 1995'te **Adalet Ağaoğlu**, Zuhal Olcay, **Hüsnü Öndül**, Abdurrahman Dilipak'ın da içinde bulunduğu Düşünce Suçuna Karşı Girişim, imza kampanyası ile başlattıkları eylemlerinin 7. yılını İstanbul DGM önünde pasta keserek kutladı. 4 Nolu DGM'de devam eden duruşmadan sonra Şanar Yurdatapan, Erdoğan Turan, Abdurrahman Dilipak "Düşünceye Özgürlük 2000" kitabını dağıttı.

Yedinci Gündem'e

kapatma

Haftalık çıkan Yedinci Gündem Gazetesi'ne İstanbul 2 Nolu DGM tarafından 15 günlük kapatma cezası verildi. Kapatma gerekçesi olarak gazetenin 25-31 Ağustos 2001 tarihli sayısında PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil Bayık'la yapılan "Barış Umutu Yaratıldı" başlıklı röportaj gösterildi. Gazetenin imtiyaz sahibi Hıdır Ateş bu yazıdan dolayı 4 milyar 69 milyon lira para cezası alırken, Sorumlu Yazışları Müdürü Hünkar Demirel de 2 milyar 34 milyon 900 bin lira para cezası aldı.

Devletin kaybetme terörü protesto edildi

Ankara: 25 Ocak 2001 tarihinde Silopi'de kaybedilen Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in kaybedişlerinin 1. yıldönümü olması nedeniyle HA-DEP'liler 25 Ocak 2002 tarihinde HADEP Ankara İl binası önünde bir basın açıklaması yaparak devletin kaybetme terörünü kınadılar. Saat 12:30'da alkışlarla toplanan HADEP'liler "Kaybedilmek istenen insanlıktır", "Kayıplar bulunsun hesap sorulsun" vb. dövizler açtılar. Polis yoğun abluka kurduğu protesto eyleminde konuşmayı HADEP Parti Meclisi Üyesi Sırrı Sakık yaptı. Sakık, "1 yıl önce Silopi'de kaybedilen arkadaşlarımızın akıbetlerinin açıklanmasını istiyoruz. 'Bu ülkede demokrasi vardır' diyemeyiz. Çünkü bu ülkede faili meçhuller vardır" dedi. Sık sık "Biji Bratiya Gelan", "Şehit Namının", "Deniz, Tanış İnadına Barış" vb. sloganları atan 100 kişilik HADEP'li grup daha sonra alkışlarla dağıldılar. Mersin'de de aynı gün yapılan eylemde gözaltında kayıplar protesto edilirken Kürtçe ve Türkçe sloganlar atıldı. "Kayıplar bulunsun", "Anadilde eğitim" sloganları sık sık atıldı.

IHD Bursa Kongresi yapıldı

IHD Bursa Şubesi 8. Olağan Kongresi 20 Ocak 2002'de Genel-İş Sendikası'nda yapıldı. Kongrede yarışan iki listenin konuşmalarından sonra 4 baro başkanının "Üç kapı, üç kilit" çözüm önerisi ve "Anadilde eğitim hakkı" kampanyaları doğrultusunda çalışmalar yapmak için öneriler verildi. Önergelerden sonra yapılan seçimlerde IHD Bursa Şube Yönetimi'ne Ümit Emek, Gülcan Taşkiran, Behce Şensöz, Mehmet Kahraman, Hüseyin Camkiran ve Hulusi Yazar seçildi.

Kürt ulusu üzerindeki baskılar katmerleşerek sürüyor

SILVAN'DA BİR İNFAZ DAHA

Kürt olmak nasıl gözaltına alınmak için bir nedense aynı şey gözaltında kayıplar, yargısız infazlar için de geçerli. Geçtiğimiz günlerde bir yargısız infaza daha tanık olduk Silvan'da.

Diyarbakır'ın Silvan ilçesi, Mescit mahallesinde bir eve yapılan baskında 2 kişi katledildi, 3 kişi gözaltına alındı. Ev büyük bir yığınakla kuşatılırken deyim yerindeyse abluka altına alınan mahallede kuş uçurtulmadı her zamanki gibi. Evin sahibi Fahriye Kaya evine doğru gelirken gözaltına alındı ve içeridekilerin teslim olması için anons yaptırıldı. Anonstan sonra iki oğlu dışarı çıkarken evde kalan iki kişi içinse neler olduğunu bugüne kadar yaşananlardan çok iyi biliyoruz. Bir buçuk saat ara verilmeksizin taranan, bombalanan ev ve sonuç "iki terörist sabaha kadar süren çatışmalar sonucu ölü ele geçirildi". OHAL Valiliği durumu işte böyle tek cümleyle açıkladı.

Yaşanan infazın ardından Yedinci Gündem muhabiriyle konuşan görgü tanıkları ise yapılan infazdaki vahşeti anlatıyorlar:

"21:30 sularında dışarıda

sesler duymaya başladım. Pencereden bakınca Fahriye Kaya'nın 'çocuklarıma birşey yapmayın' diyerek, polislerle tartıştığını gördüm. Her taraf polis ve özel tim doluydu, içeriden birileri çıktı. Polis onları yere yatırdı ve teslim aldı. Aradan 10 dakika geçtikten sonra silah sesleri kesildi. Yaklaşık 4 saat eve kimseyi yaklaştırmayan polis evi tazyikli su ile iyice yıkadı."

Bir başka görgü tanığı ise "Ev ağır silahlarla taranıyordu. Ölenlerden biri iki kaşının arasından vurulmuştu." Katledilen iki kişinin kimlikleri ise henüz açıklanmadı. Resmi ağzıarla "ölü ele geçirilen teröristlerin" kim olduğunun bilinmemesine karşın kod isimleri ve "suçları" da "örgüt adına para toplamak"; böyle açıklıyor infazın nedenini yetkili ağızlar. "Suçlarının" nasıl tespit edildiği "terör örgütüyle ilişkileri" nasıl belirlendi? Bunlar yanıtlanmayan sorular.

Bir süre önce yine Silvan'da benzer tarzda bir yargısız infaz gerçekleştirilmişti. Neden aynı: "evde bir terörist" olduğu belirlenmiş. Sonuç: 18 yaşındaki Selma

Kılıç kurşunlanarak katledilirken, infazdan sonra ise Selma'nın "terörist" olmadığı kanıtlanmış. İnfazdan sonra gözaltına alınan Fahriye Kaya ile 17 yaşındaki oğlu İbrahim Kaya ile Yaşar Şimşek tutuklanarak Diyarbakır E tipi Hapishanesi'ne

ettiği bu kaçınıcı infaz acaba ve daha kaçına tanıklık edilecek? Faşizmin Kürt ulusuna yönelik son süreçte yoğunlaştırdığı saldırıların parçası olan yargısız infazların bu tarihe denk gelmesi bir tesadüf mü acaba? Elbette ki diğerleri gibi bu da bir tesa-

kondular.

Gözaltında ise yine işkenceli sorgu. Fahriye Kaya avukatına yaptığı açıklamada "oğlunun yanında sana tecavüz edeceğiz" şeklinde tehdit edildiğini söylüyor. 17 yaşındaki İbrahim Kaya'nın ise ayak parmaklarından elektrik verildiğini ve kaba dayağa maruz kaldığını, gördüğü işkenceler sonucu kulağından ve boğazından kan akmaya başladığını söylüyor. Yaşar Şimşek de benzer uygulamalara maruz kaldığını açıkladı.

Kürt ulusunun tanıklık

düf değil. Sistemleştirilmiş saldırıların adım adım uygulanmasıdır. Kürt halkının son süreçte "Anadilde eğitim" kampanyasıyla hareketleniş egemenleri büyük ölçüde rahatsız etmektedir. PKK'yi belli bir düzeye çeken devlet Kürt halkının direnişçi ve başeğmez kimliğini tamamen yok etmek için bütün pervasızlığıyla saldırıyor. Ancak bugüne kadar uyguladıkları onca vahşete rağmen susturamadıkları Kürt halkını bundan sonra da susturamayacaklardır.

HADEF KAPATILMAK İSTENİYOR

Egemenler, anadilde eğitim kampanyasıyla hareketlenen yurtsever gençliği ve halkı susturmak için estirdiği terör ve baskıya, HADEP'in kapatılması tehdidini de ekledi. Son süreçte yaşanan hareketlenmeyle birlikte İçişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan ve valilere gönderdiği genelgenin yanında, bir süre önce Anayasa Mahkemesi'nde görüşülen HADEP dosyasının hızlandırılması ve sonuçlandırılması istendi. İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen tarafından gönderilen talimat üzerine Anayasa Mahkemesi hemen harekete geçerek HADEP dosyasını incelemeye aldı. Mahkeme, yaptığı incelemeden sonra HADEP Başkanı Murat Bozlak'a savunmasını yapması için bir ay süre vererek duruşmayı şubat ayına erteledi. HADEP'in kapatılmasına yönelik açılan davanın hukuki hiçbir dayanağı olmadığını söyleyen Bozlak, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı'nın iddialarını doğru bulmadıklarını söyledi.

Kürt ulusuna yönelik saldırıların bir parçası olan HADEP'in kapatılması durumunda şöyle önemli bir yan da var. Son dönemde yapılan birçok ankette var olan düzen partilerinin hiçbir yüzde 10'luk barajı aşamamıştır. Var olan partiler böylesi bir durum yaşarken HADEP ülke genelinde geniş bir potansiyele sahip. Bir seçim

"ANADİLDE EĞİTİM" YASAK

durumunda birçok partiden daha fazla oy alabilecek durumdadır. Bu da egemenleri ciddi anlamda rahatsız etmektedir. Gelişen bu durumun önünü alabilmek için bir yandan Kürt ulusuna dizginsizce saldırırken diğer taraftan da HADEP'i kapatma uğraşı içindeler.

Bunun yanında birçok ilde HADEP binaları basılıyor, yöneticileri gözaltına alınarak tutuklanıyor. En son geçtiğimiz günlerde Urfa HADEP temsilcilerinden üç kişi tutuklanarak hapishaneye konuldu. Ve bugün birçok HADEP yöneticisi hapishanelerde bulunmaktadır.

Yurtsever gençliğin üniversitelerde başlattığı "Anadilde eğitim" kampanyası birçok kesimin desteğiyle birlikte devam ediyor. İlkokul, ortaokul ve lise öğrencilerinin de imza toplayarak, basın açıklaması yaparak destek sunduğu, başta T. Kürdistanı olmak üzere Türkiye'nin birçok ilinde de eylemlerle desteklenen kampanya uzun bir zamandır gündemde. Devletin terörüyle yanıt bulan "Anadilde eğitim" kampanyası daha uzun bir süre gündemde yer alacak gibi görünüyor. Gözaltına alınmalara

karşı yapılan kitlesel protesto eylemlerine de polis vahşi bir şekilde saldırmayı sürdürüyor. Kürt halkının bu talebi karşısında devlet yetkililerinin yaptığı açıklama ise sistemin şovenist politikasını göstermektedir. MHP ve ANAP arasında son dönemde gündeme gelen göstermelik tartışmada MHP'nin yaptığı açıklama devletin politikasının en önemli ifadesi. Dil talebinde bulunanların "terörist" olduğu, "PKK'nin samimiyetsizliği" ve "Kürtçe eğitim" gibi birşeyin mümkün olmayacağı, bunun "ülke bütünlüğünün bölünmesi" anlamına geleceği tarzındaki açıklamalardır devletin politikası.

GÖZALTI VE TUTUKLAMALAR SÜRÜYOR

İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen "Anadilde Eğitim Talebine yönelik verilen dilekçeler" için "Anayasa hükümlerinin ihlali" değerlendirmesi yapmış ve eylemlerin yaygınlaşmasının engellenmesini istemişti.

Jandarma Genel Komutanlığı'na ve 81 il valiliğine Kürtçe Eğitim konulu genelge-

yi "Yıldırım Teleks" ile gönderen Yücelen Milli Eğitim Bakanlığı'na da konuyla ilgili bir yazı ilettili. Yücelen, PKK tarafından Avrupa'da başlatılan "2. Barış Hamlesi" olarak ifade edilen süreç içerisinde belirlenen "sivil itaatsizlik- siyasal serhıldan" adı verilen yeni strateji çerçevesinde hareket eden öğrenciler konusunda uyarılarda bulundu.

Bunun üzerine birçok üniversitede dilekçe veren yüzlerce öğrenci gözaltına alınarak, sorgulanarak çıkarıldıkları DGM'de onlarca tutuklandı. Öğrenciler hakkında disiplin soruşturmaları açılarak birçoğuna okuldan uzaklaştırma cezası verildi.

Bu arada Bismil, Şırnak ve Diyarbakır'da biri Eğitim-Sen'li, 3'ü HADEP'li olmak üzere 5 kişi gözaltına alındı. Eğitim-Sen Diyarbakır Şubesi, yaptığı açıklamada Eğitim-Sen üyesi Maaş Oğuz ile ilgili "şu ana kadar gözaltına alınan üyemizle ilgili ne emniyet ne valilik bir açıklama yapmadı" diyerek Oğuz'un yaşamından endişe duyduklarını belirtti.

Kürtçe eğitim talebine yönelik eylemler beraberinde saldırı, tutuklama ve baskınları getirirken PKK'li tutsaklar da yaptıkları açıklama ile 5'er günlük dönüşümlü açlık greviyle eylemleri desteklediklerini açıkladılar.

Demokratik talepleri kurtuluş mücadelesine tabi kılalım

“Anadilde eğitim” talebi ekseninde sürdürülen kampanya ve kampanyayı yürütenler üzerinde devletin estirdiği terör, günlerdir gündemde yer alan konular arasında.

Bu noktada hem konunun gücü hem de “Anadilde eğitim” adı altında sürdürülen kampanyanın içeriğini irdelemek bakımından üzerinde durmayı gerekli görüyoruz.

Dil ve kültür, ezilen bir ulusun kendini ifade etmesi için önemli sacayaklarından birini oluşturmaktadır. Kuşkusuz Kürt halkının kendi anadilinde eğitim yapması, kendi anadiliyle yaşamının tüm alanlarını örgütlemesi, denetlemesi ve yönlendirmesi en doğal ve vazgeçilmez hakkıdır. Bu temel hakkını kazanma adına geliştirdiği mücadele ve yöntemleri haklı ve meşrudur. Ancak burada önemle altının çizilmesi gereken bir nokta var ki o da dil ve kültürel kimlik ezilen ulusun her alandaki eşitliği ile aynı paralelde yürümese bu haklarını kullanmada özgürce bir ifade edişe de sahip olamayacağıdır.

Gelinen noktada PKK'nin girdiği teslimiyet süreciyle birlikte Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı siyasal bir sorun olmaktan çıkarılarak kültürel kimlik sorununa dönüştürülmüştür. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, ulusların kültürel kaderlerini tayin hakkı derekesine indirilerek en geri taleplerle asılan siyasal kaderi tayin hakkı yok sayılmaktadır. Bilince çıkarılması ve kavranması gereken şudur ki; ezilen ulusun ezen ulusla tam hak eşitliği her alanda güvence altına alınmadan, bu çözüm Kürt ulusunun kendi özgür iradesiyle yerine getirilmeden tarihten gelen bu sorun siyasal bir sorun olmaktan çıkmaz/çıkarılamaz. Tarihten

kültürüyle, diliyle, yaşadığı ortak toprak parçasıyla gelen ezilen, inkar ve imha edilen bir ulusun sorunu siyasal bir sorun değil de nedir? Bu bağlamda yapılmak istenen gerçeklerin karartılması çabası başka bir şey değildir. “Demokratik Cumhuriyet”e hizmet etme ve bütünleşme yönelimine girmiş PKK ve önderliğinin Kürt halkının ulusal bilincini ve coşkusunu yok etme, yeniden boy verecek mücadele dinamiklerini ortadan kaldırma pratiği ve eylemidir.

Anadilde eğitim hakkı Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının özgürlük ve bağımsızlık hedefinin tamamlayıcı bir parçasıdır. Bu amaç ve hedeften koparılan demokratik bir talep ve bu eksende yürütülen eylemler Kürt ulusunu gerçek kurtuluşa götürmeyeceği gibi ulusal bilincinin ve mücadele enerjisinin reformist taleplerle köreltilmesine hizmet edecektir.

Yürütülen kampanyanın günlük ifade-lendirilen adıyla “Anadilde eğitim” ise bir dilin resmi eğitim ve öğretim dili olarak kabulü anlamına gelmektedir. Kürtçe'nin Türkçe gibi resmi ve eşit bir eğitim dili olarak talep edilmesi ayrı “seçmeli ders” olarak talep edilmesi ise ayrı birşeydir. Okullarda öğrencilerin ve diğer kesimlerin verdikleri dilekçelerde her düzeyde ve alanda Kürtçe'nin eğitim dili olarak kabul edilmesi değil “seçmeli des” olarak öğretilmesi ve kullanılması talep edilmektedir. Bu yönüyle de kampanyanın içi boşaltılmaktadır.

Öte yandan yaşanan süreçte devletin bilinçli asimilasyon imha ve inkar politikaları ve PKK'nin reformist kulvardaki yöneliminin aksine binlerce gencin ve ezilen yoksul Kürt'ün ulusal istemlerinin itici etkisiyle

kampanyaya katılması, devletin gözaltı, so-ruşturma ve tutuklama terörüne karşın ısrarlı davranması Kürt halkının isyancı ve mücadelecisi yanının canlı ve diri kaldığının göstergesidir. Bu bağlamda Kürt halkının hala diri ve canlı kalan dinamiklerine yönelik devlet yoğun bir saldırı sürecini başlatmıştır. Kampanya ekseninde ivmelendirilen saldırılar karşısında yer almak ise koşulsuz bizlerin görevidir. Yaşanan gelişmeleri sınıf mücadelesinden bağımsız ele alamayacağımız gibi kayıtsız da kalamayız.

Elbette ki, sınıf mücadelesine, Kürt ulusunun bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine hizmet etmeyen politik yaklaşımları eleştirmekten geri durmayacağız. Bağımsızlık ve özgürlük mücadele perspektifinden uzak, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlamayacak reformist talepler olsa dahi dillendirilen talepler budanmış demokratik taleplerdir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kültürel haklar derekesinde ele alarak büyük bir tasfiyecilik örneği sergileyen PKK ve önderliğinin Kürt halkının geleceğini egemen sınıflara teslim etme yönelimi karşısında Kürt ulusunun kurtuluşunun demokratik halk devrimi mücadelesinde olduğu gerçeğini göstererek demokratik istem ve taleplerini kendi yaklaşımımız doğrultusunda bir pratik sergileyerek destekleyebiliriz. Yaşanan pratik gelişmelere duyarsız, ilgisiz kalmamalı kampanya ekseninde ele alınan talebi demokratik bir talep olarak istemeli ve bunu kurtuluş mücadelesine tabi kılarak, bunun hizmetinde olması gerektiğini vurgulamalıyız.

Anadilini isteyene cop ve dayak

HADEP İstanbul Kadın ve İl Gençlik Kolları üyeleri “Kürtçe eğitim” için dilekçe veren kişilerin gözaltına alınmalarıyla ilgili 20 Ocak 2002'de Eminönü'nde basın açıklaması yapmak istedi.

Ümraniye, Gaziosmanpaşa, Bağcılar ve Eyüp'den Eminönü'deki basın açıklamasına, gelmek isteyen 80 HADEP'li gözaltına alınırken, Eminönü'nde polis bütünü yığınağına rağmen zılgıtlarla “Anadilde eğitim istiyoruz” sloganlarıyla alana girildi. Yurtseverler anadil haklarını açıklayamadan polisin saldırısına uğradı. Saldırıda 20'ye yakın kişi gözaltına alındı.

İlköğretim okullarında Kürtçe eğitim için Küçükçekmece, Bağcılar ve Ümraniye İlçe Milli Eğitim Müdürlüklerine dilekçe veren veliler gözaltına alındı. Savcılığa çıkartılan 52 veliden 6'sı tutuklandı.

Dilekçeye yetkili yok

Urfa İl Eğitim Müdürlüğü'ne Kürtçe'nin seçmeli dil olması için dilekçe vermek isteyen veliler hiçbir yetkili bulamadı. Dilekçe vermek isteyen veliler polis tarafından kimlik kontrolü yapıp ev adresleri alındıktan sonra serbest bırakıldı. Ayrıca Diyarbakır'da Namık Kemal Lisesi'nde 300'e yakın öğrenci “Anadilimi istiyorum. Kimliğim onurumdur” yazılı pankart açıp slogan atarak eylem yaptılar.

Polis operasyonlarına “çeki düzen” geliyor Artık katliamlar uzman kişilerce yapılacaktır

Yıllardır çat kapı infazların yapıldığı 3-5 günü aşan işkenceli sorguların sessiz-sedasız yürütülerek kurşun yağmurları altında binlerce insanın delik-deşik edildiği polis katliam operasyonlarına “çeki düzen” geliyormuş. Yanlış duymadınız. Polis bugüne kadar yaptığı katliamlarını oturup değerlendirmiş ve bir de bakmış ki yapılan operasyonlarda bir düzensizlik bir “başı boşluk” almış başını gidiyor(!) Hemen bu “soruna” kafa yoran amirler demişler ki “artık bir çeki düzen lazım bu personele”... Ve vermişler hemen emirlerini; “artık katliamlarınızı daha ustaca-planlı ve profesyonelce yapın”...

Evet, eli kanlı dolaşan, halka zulüm ve baskılarıyla ün yapan polislerin operasyonlarda uyacağı kurallar hakkında ilk defa bir yönetmelik hazırlandı. Emniyet Genel Müdürlüğü Özel Harekatı Daire Başkanlığı'nın hazırladığı “operasyon yönetmeliği” adlı taslak İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen tarafından da onaylanarak tüm illerdeki emniyet birimlerine gönderildi. Yönetmelik; başemir olarak Emniyet Genel Müdürü Kemal Önal'ın imzasıyla tüm teşkilata duyurulurken, genelce halka daha fazla işkence,

katliamda ustalaşmış polisler tarafından daha fazla ve ince hesaplarla baskının geleceğinin sinyallerini veriyor.

Yönetmelikteki uygulanması gereken emirlere bir bakacak olursak;

Yönetmelik, Emniyet teşkilatının Terörle Mücadele, Kaçakçılık, Organize Suçlar, Asayiş birimleri ile destek sağlayan İstihbarat, Özel Harekat, Çevik Kuvvet, Olay Yeri İnceleme, bomba imha uzmanlığı, haberleşme ve lojistik gibi birimlerin koordinasyon ve sorumluluklarını belirtiyor. Hangi birime bağlı polisler operasyon yaparsa yapsın, özellikle çatışma riski bulunan tüm operasyonlarda özel hareketçi polislerin mutlaka görevde yer almasının şart koşulduğu yönetmelikte, özel hareket personelinin bulunmadığı iller için “kuvvet” istemi yer alıyor. Özel hareket personelinin bulunmadığı illerde, gecikmesinde sakınca bulunan haller için özel eğitilmiş birimlerin kurulması ön görülürken, özel hareket personelinin bulunduğu illerde özel eğitilmiş birimler oluşturulmayacak. Ayrıca bir psikoloğun da hazır bulundurulacağı operasyonlarda psikoloğun gözlemleri dikkate alınacaktır(!) Yönetmelik sonunda bir de kendi

değerlendirmeleri yer alıyor. Beykoz'daki Hizbullah'a yönelik yapılan operasyonda atış karmaşasının operasyona zarar verdiği, bazı operasyonlardan sonra sevinç gösterisi amacıyla gereksiz atışların yapıldığı ve bunların yönetmelikle kontrol altına alınacağı vurgulanıyor.

Tüm bu tablo gösteriyor ki özellikle ABD'ye yapılan 11 Eylül saldırıları sonrası “terörle mücadele” adı altında ABD'den aldığı “Başemir”le” Türkiye'de de harekete geçen uşaklar, birçok demokratik kurum üzerinde geliştirdikleri şiddetle daha bir koyulaştırmak için “kollarını sıvamaya” başladılar. Yeni yeni katliamların ipuçlarını veren ve tıpkı bir barbarın suratına taktığı maskeye benzeyen bu yönetmelikte “çeki düzen” diye adlandırdıkları şey, en açık ifadesiyle özel hareket elemanlarının operasyona katılma zorunluluğunun getirilmesiyle kendini ifade ediyor. Yani, nişan aldı mı insanları tam alından vurma “yeteneğine” sahip, işkence tezgahlarında soysuzlaşmış ve katliamlarla adını yazmış “usta” katliamcılarla düzenlenecek operasyonlar. Profesyonel katillik ünvanını kimseye kaptırmayan, hapishanelere düzenlenen katliam-

larla, Adana'da çat-kapı infazlarla, Tokat'ta gerilla cesetlerine yaptığı işkencelerle, azınlık milliyetler ve Kürt ulusuna yapılan ve kimi zaman toplu katliamlara dönüşen tarihiyle yetinmemiş olacaklar ki, düzenlemelerine yasal kılıflar altında yeni düzenlemeler ekliyorlar. Ne tesadüftür ki, düzenlemenin çıkarıldığı aynı hafta içinde Silvan'da bir polis operasyonu düzenlenmiş ve 2 kişi öldürülmüştü. Olayın yaşandığı aynı günlerde ise yine Silvan'da 3 kişi daha katledilmişti. Silvan olayı en taze güncelliğiyle, üstelik insan hakları konusu tartışmalarının birkaç gün öncesinde yaşanırken, “daha düzenlemeler çıkarmaya ne hacet” diye düşünmeden edemiyor insan.

Bu koşuşturmaya içinde gençlere yönelik operasyonlar da özellikle son günlerde dikkati çekerken, her gece düzenledikleri “huzur” operasyonlarıyla sokakta dolaşan “sakıncalı” görülen kim var kim yok topluyorlar. Adına da “satanist avı” diyorlar. Ellerindeki sakıncalıları listesinde “satanistler” uzun saçlı, siyah giyen, küpeli insanlar olarak lanse edilirken; yaptıkları operasyonlarda topluma huzur vermek yerine olan bir parça huzuru da kaçırıyorlar. Basına verdikleri demeçlerde bir gecede binlerce kişiyi gözaltına aldıklarını belirten yetkililer, yaptıklarından çok memnun olmalı ki, hemen her gece “ava” çıkıyorlar. Ellerine ne geçerse; birkaç üniversiteli ya da liseli genç..

Marksist-Leninist-Maoist eleştiri silahını doğru kullanalım

Eleştiride amaç mevcut olan olumsuzluğu giderip onun alternatifi olan doğruyu ortaya koymaktır. Doğru düşüncüyü ortaya koymak başlıbaşına bir olumluluktur. Ancak yeterli değildir. Önemli olan ortaya konulan doğru düşünce doğrultusunda gereken değişim ve dönüşümü sağlamaktır.

Herhangi bir olayı ya da olguyu yaşadığı süreçten veya bulunduğu ortamdan bağımsız olarak ele alıp değerlendirmek bizi yanılgılara götürür. Diğer bir deyişle böylesine bir yaklaşım, Marksizm'in ABC'si olan "somut şartların somut tahlili" ilkesinin inkarıdır.

Sınıf savaşımı yürütmekle yükümlü olan bir komünist partisi önce kendi üyelerinin geldikleri ortamı ve taşıdıkları hastalıkları objektif olarak ortaya koymalıdır. Yani bünyesinde var olan zaafı ve olumsuzlukları, kaynaklarıyla birlikte iyi tespit edemezse bunların giderilmesi için gereken sağlıklı çözüm yöntemleri üretmesi ya da tedaviler uygulaması da düşünülemez. Bir doktor verimli hastasına grip teşhisini koyup tedavi uygularsa, ölümünü hazırlar. Bir komünist partisi bünyesinde eleştiri ve özeleştiri silahını doğru kullanmazsa yaraları sarma yerine yeni yaralar açar. Parti örgütlerini merkezi bir politika doğrultusunda birleştirip sınıf mücadelesini körükleme yerine dağıtır ve atıl bir konuma sokar.

Bu konuda nedir bizim gerçekliğimiz ya da nasıl olmalıdır? Öncelikle şu gerçeğin altını kalın çizgilerle çizmek gerekir. Komünist partileri sınıfı bir toplumun ürünüdürler. Ve sınıflar varoldukça burjuva ve küçük burjuva alışkanlıklar komünist partisinin bünyesi içinde de etkisini gösterecek ve zaman zaman da bu etki ideolojik anlamda yoğun çatışmaya da dönüşecektir. Yani ideolojik savaşım yalnız parti dışındaki karşı-devrimci güçlere veya anti-marksist anlayışlara karşı yürütülmeyecek, aynı zamanda içteki ideolojik düşmanlara karşı da amansız bir şekilde sürecektir. Bu iç

savaşımı aksatan, küçümseyen ya da varlığını kabul etmeyen bir partinin geleceği yoktur, olamaz da.

Eleştiride amaç mevcut olan olumsuzluğu giderip onun alternatifi olan doğruyu ortaya koymaktır. Doğru düşüncüyü ortaya koymak başlıbaşına bir olumluluktur. Ancak yeterli değildir. Önemli olan ortaya konulan doğru düşünce doğrultusunda gereken değişim ve dönüşümü sağlamaktır. Bunu yapabilmek için

lerini ilke şampiyonu ilan ederler. Oysa gerçek olan şey şu ki: **İlkel davranmak adı altında yapılan şey ilkeliktir.** Bilimin dönüştürücü silahını sabır ve inatla kullanma yerine en kolay yol seçip kestirici bir yaklaşımla sağa-sola saldıran, olmadık yerde, zamanda eleştiri adına parti ve yoldaş aleyhine konuşan, hiç kimseyi beğenmeyen tutumlar sergilemek devrimci ve komünistlerin işi değil, olsa olsa mantıkları küçük burjuva duy-

konusu. "En iyi savunma saldırıdır" mantığından hareketle kendini sorgulamadan ya da başkalarının kendisini sorgulamasına fırsat vermeden keskin söylevler arkasına gizlenerek sağa sola "beddualar" yağdırırlar. Bu tür yaklaşımları onaylamak mümkün değildir. İnsanları kazanma, olumsuzluklarından arındırma derdi olan bir birey eleştirilerinde yapıcı ve yol gösterici olur. Özellikle kullandığı üsluba çok dikkat eder. Haklı bir zeminde yürütülecek bir eleştiri kötü bir üslupla ifade edilirse, insanlar üzerinde olumlu bir etki yapmaz. Haklı olmak yeterli değil, önemli olan haklılığımızı uygun bir dille ifade etmektir. İnsanları dinlemeye ve düşünmeye sevk edebilmektir. "Eleştirinin biçimi birçok insan için ilk anda eleştirinin içeriğinden daha önemlidir. İnandırıcı olmak isteyen kişi, biçimi dikkate almak zorundadır. Bu tanımın altını ne kadar kalın çizsek yeridir. Bu gerçeği görmeyip buna uygun davranmayanlar partiye zarar verirler. Binbir zorlukla yaratılan emek ve değerleri hovardaca harcarlar. Kısacası bilimsel sorgulayış politik yaklaşımdan uzak her türden anlayışlara karşı uyanık olmalıyız. Dahası bu anlayışları mahkum ederek en başta anlayış sahiplerini kazanıp kalıba dökmeliyiz.

Yine sıkça rastladığımız bir başka olay ise kimi arkadaşlar kendileri eleştirilince kıyameti koparırlar. Ama kendileri başkalarına karşı müzmin bir eleştirmen oluverirler. Diğer bir deyişle kılıçla yatıp kılıçla kalkarlar. Kendilerine övgüler dizilince gül bahçesinde kibarlık abidesi olurlar. Eleştiriler duyunca da şursuzca çekerler kılıçlarını. Hiç

"Parti birleşik bir mücadele örgütüdür. Parti içinde, demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre tüm üyeler için geçerli bir disiplin egemendir. Eleştiri-özeleştiri partinin gelişme yarasıdır"...

"Yoldaşlar, ben özeleştiriye hava gibi, su gibi ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Ben, partimizin onsuz, özeleştirisiz, ileriye doğru adım atamayacağını, onun (partinin -çn) eksikliklerini ortaya koyamayacağını, onun eksikliklerini halledemeyeceğini düşünüyorum. Ve bizim birçok eksikliğimiz var. Bunu açıkça ve samimice itiraf etmeliyiz." -Stalin-

herşeyden önce kişi veya kişileri olumsuzluklarından arındıracak tarzda yapılan hataların neden kaynaklandığını etraflıca ortaya koyarak yol gösterici olmaktır. Temelinde değişimi hedeflemeyen, kazanıcı olmayan bir eleştiri, partinin ve bireylerin gelişimine hizmet etmez.

Siyasal yaşamımızda eleştiri adı altında ağzına gelen herşeyi söyleyen arkadaşlarımızı sıkça rastlarız. Öyle ki bu davranış kimi arkadaşlarımızca açık yüreklilik ve erdemlilik sayılır. Başkalarını ilkesizlikle suçlayarak kendi-

guların esiri olan ve siyasal mücadelede acizlik içine düşün zavallıların işi olabilir.

Kendi eksiklikleri olan bir insan başkalarının olumsuzluklarını eleştirme hakkına sahip değil midir? Hayır sahiptir. Ancak devrimci ahlak kurallarına sahip bir birey önce kendini sorgular. Kaldı ki kendini sağlıklı bir şekilde sorgulamayan bir birey başkasının olumsuzluklarını objektif olarak ortaya koyup, olumsuzluklarının giderilmesi yönünde gereken duyarlılığı da gösteremez. Herşeyden önce ortada bir samimiyetsizlik söz

Lenin & Kalinin

bir kaygı taşımadan öfkeleri dininceye kadar vuruşlarına devam ederler. Sonuçta bünyede var olan yaraları sarma yerine yeni yaralar açarlar. Olan tek şey kılıçlı şövalyemizin küçük burjuva duygularının tatmin olmasıdır. Proletarya Partisi mutlaka ve mutlaka kendisini böyle "eleştirel" anlayışlardan arındırarak gereken değişim ve dönüşümü sağlamalıdır.

En iyi eleştirinin düşündürülen, düşündürmeye sevk eden eleştiri olduğunu belirtmiştik. İnsanları olumlu yönde etkileme bakımından bu yaklaşım doğrudur. Ama kendi başına yeterli değildir. Nedenine gelince zamanında ve yerinde yapılmayan bir eleştiri üslup ve içeriği nasıl olursa olsun o lekeli bir eleştiridir. Şöyle ki hatalara ve olumsuzluklara karşı zamanında mücadele etmemek olumsuzlukların kronikleşmesine davetiye çıkarmaktır. Diğer bir anlatımla kişilerin olumsuzluklarına zamanında müdahale etmek yerine hataları biriktirip kişilere karşı koz olarak kullanmak etkili ve dönüştürücü bir eleş-

tiri olmadığı gibi ahlaki olarak da devrimci anlayışa sığmaz. Burada esas olarak ilk etapta eleştirmeye tabi tutulması gereken eleştirmenin ta kendisidir. Çünkü o, eleştiriye insanları geliştirme, ilerletme aracı olarak görmekten ziyade

"Yaşamda iki tür insan vardır. Birincisi, her sorunda gerçeği bulmaya bakar ve gerçek uğruna mücadeleye eder. Elbette ki, böyle birinin bazen gerçek yerine yanlış birşeyin peşinden gittiği de olur, ama şu bir gerçektir ki, her zaman gerçeği arar ve bu gerçek için her türlü zorluğa katlanır... Diğer tür insanlar ise akıntıyla birlikte yüzerler, yalnızca herkesin konuştuğu konular hakkında biraz fazla bağırırlar, o kadar. Bu durumda tehlikede olmazsın; çünkü herkes bu konudan sözetmektedir. İşçi muhabirlerinin, birinci gruba dahil olmalarını, hepsinin belli bir gerçeği olmasını ve onu savunmasını isterim, hatta arasına genel akıntıya ters düşseler bile" -Kalinin-

bir savunma, oç alma, yıpratma aracı olarak görür. Burada kişi halka karşı sorumluluk ya da zorlukla yaratılan emek ve değerleri koruma kaygısı yeri-

ne, küçük burjuva gururunu koruma kaygısına kapılır. Bir birey geneli koruma, kurtarma yerine kendisini koruma, kurtarma sevdasına kapıldı mı tükeniş sürecine girmiş demektir. Bu süreci tersine çevirmenin yolu doğru bir teş-

hisle sıkı bir tedavinin uygulanmasından geçer.

Eleştiride yapıcı olabilmek için herşeyden önce "iş yapan hata da yapar" gerçeğini ka-

bul etmemiz gerekir. Bu gerçeği kabul etmek, hatalarla uzlaşmak anlamına gelmez. Tam aksine hatalar karşısında paniğe kapılmadan, bu olumsuzlukların, mücadelenin doğal sonucu olduğu ve bize düşen görevin de bunları bilimin süzgecinden geçirmek olduğu gerçeği konusunda kafamızın açık ve net olmasını sağlar. Aksi takdirde tepkicilik ve panik kaçınılmaz olarak bizi kırılcılığa ve sekterizme götürür. Sonuçta niyetimiz ne olursa olsun objektif olarak hastalıklar karşısında hekimlik görevimizi yapmamış olacağız.

Sonuç olarak en iyi eleştiri zamanında ve yerinde politik yönü esas alınarak yapılan eleştiridir. En iyi eleştiri insanları düşündürmeye ve dönüştürmeye sevk edecek kadar yapıcı ve olumsuzlukları saracak kadar etkili ve mantıklı olanıdır. Eleştirmek için eleştirmek sorunları çözmez. Tam aksine yeni sorunlara davetiye çıkarır.

Türkiye-Rusya ilişkilerinde yeni bir sayfa açılıyor

Türkiye gündeminin Bush-Ecevit görüşmesine kilitlendiği bir süreçte Ankara'da önemli bir ziyaret gerçekleştirildi. Burjuva medyanın sessizce geçiştirmeye çalıştığı ve Beyaz Saray'a odaklandığı bir süreçte Rusya Genelkurmay Başkanı Anatoli Kuaşnin ile Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu Ankara'da bir araya gelerek "Askeri ve Askeri Teknik İşbirliği"ni öngören bir çerçeve anlaşması imzaladılar. Bu çerçeve anlaşması Nisan ayında Türkiye'ye gelmesi beklenen Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin ile Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer'in karşılıklı imzalarından sonra resmîyet kazanacak.

Türkiye kamuoyunun gözlerini Beyaz Saray'a diktiği bir anda gerçekleştirilen ve önemli konuların gündemleştirilerek ele alındığı görüşmelerde Rusya ile Türkiye arasında askeri alanda işbirliği, Bakü-Ceyhan petrol boru hattı güvenliğinin sağlanması, Ortaasya Cumhuriyetleri'nin ordularının modernleştirilmesi, Afganistan Ordusu'nun kurulması, "PKK ve Çeçen Terörü" ne karşı ortak mücadele ve ABD'nin "Füze Kalkan Pro-

jesi" ne karşı işbirliği konularında görüş birliğine varıldığı açıklandı. Bu önemli gelişmenin özellikle 11 Eylül sonrası ortaya çıkan dünya tablosu karşısında ve emperyalistler arasındaki pazar savaşımının aldığı/veya alacağı boyut etrafında değerlendirilmesi gerekiyor.

Öncelikle sürekli vurguladığımız şu gerçeğin altını bir kez daha önemle çizmemiz gerekiyor. 21. yüzyılda emperyalistler arası pazar savaşımının kıran kırana geçeceği alanlardan birisi olan Ortaasya ve Hazar bölgesi 11 Eylül saldırılarının ardından belki de erken sayılabilecek bir süreçte dünya gündeminin baş sırasına oturmuş bulunmaktadır. "Avrasya'ya hükmeden dünyaya hükmeder" belirlemesini yapan emperyalist savaş stratejisi uzmanlarının bile başını döndüren hızlı gelişmeler yaşanıyor. ABD emperyalizminin etkisinin yok denecek kadar az olduğu bu bölgedeki planları 11 Eylül vesilesiyle hızla uygulanmaya başlandı. Bu doğrultuda gerçekleştirilen Afganistan işgali ve bazı Ortaasya Cumhuriyetleri'nde kurulan ABD üsleri özellikle Rusya ve Çin'i oldukça rahatsız etmeye başlamıştır. Öyle ki ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in "Biz, Rusya'nın düştüğü yanlışa düşmeyeceğiz. Afganistan'da tam istikrar sağlanıncaya kadar kalacağız" yönlü açıklamaları Rusya ve Çin'in tepkilerine yol açmaktadır. Afganistan ve bölge ülkelerini ziyaret eden Rusya Dışişleri Bakanı Sergey İvanov'un "ABD'nin uzun süreli bölgede kalmasına ihtimal vermek istemiyoruz" şeklindeki sözleri süreç içerisinde derinleşecek çelişkilerin işaretlerini vermektedir. Rusya'nın arka bahçesi sayılan Ortaasya ve Hazar bölgesinde uzun süreli bir ABD askeri gücünün bulunması Moskova'nın kolay kolay kabul edeceği bir durum değildir. Daha 11 Eylül saldırıları öncesinde ABD ve diğer emperyalistlerin bölgeye etkin bir şekilde girmelerini önlemek amacıyla Çin ile birlikte "Şanghay Beşlisi"ni oluşturan ve daha sonra Özbekistan'ın katılımıyla "Şanghay İşbirliği Örgütü" adını alan oluşumla diğer emperyalist güçlerin (özellikle ABD) önünü kesmeye çalışan Rusya; her ne kadar ABD'nin Afganistan'a yönelik saldırı ve işgalini istediği düzeyde tutamasa da uzun süre riayet etmesi kendi çıkarları açt-

sından büyük bir alanın kaybedilmesi ki Rusya'nın bu duruma rıza göstereceğini beklemek en hafif deyimle saflık olur. Rusya-Türkiye arasında "soğuk savaş" sonrası en ileri düzeye taşınan bir "askeri işbirliği" anlaşmasıyla sonuçlanan gelişmelere bu açıdan bakılması gerekiyor.

11 Eylül sonrası Ortaasya'da değişmeye yüz tutan dengeleri Rusya açısından irdelemeye çalışırsak Türkiye ile kurmak istediği ve seviyesini yükseltmek için geliştirmeye çalıştığı ilişkileri daha iyi anlayabiliriz. Bu doğrultuda "Stratejik Analiz" dergisinin Kasım 2001 tarihli sayısında Sinan Oğuz imzasıyla kaleme alınan "Rusya'nın İkinci Afganistan Çıkmazı" adlı araştırma yazısından bazı önemli bölümleri aktarmak istiyoruz "11 Eylül terörist saldırıları karşısında Afganistan'a yapılan askeri müdahale 'uluslararası terörizmle mücadele' boyutlarını aşarak uluslararası yeniden yapılanma sürecine dönüşmüştür. (...) Bölgede ABD tarafından Rusya'nın çıkarlarının tatmin edilmemesi ve Batı ile başlatı-

Anatoli Kuaşnin

Hüseyin Kıvrıkoğlu

kurmay Başkanı Kıvrıkoğlu'nun SAREM (Stratejik Araştırmalar ve Etüd Merkezi)'nin açılışında yapmış olduğu konuşmanın üzerinden çok kısa bir süre geçtikten sonra gerçekleştirilmesi rastlantı değil ama dikkat çekicidir. Öyle ki, Moskova,

geliştirdiği yeni saldırı sürecinin ürünü olduğunu geçen sayımızda "Sınıfsal Yaklaşım" adlı köşede belirtmiştik. SAREM'in ilgi alanına giren gelişmeler Rusya'yı da yakından ilgilendirmektedir. Kaldı ki SAREM; "savaşta belirlenmiş hedeflere ulaşmak için eldeki bütün kaynakları (askeri, ekonomik, siyasi vb.) uygun bir şekilde seferber etme ve düzenleme" anlamına gelen stratejiye uygun bir işlev görecektir. Bu durum ise en yalın biçimiyle ABD'nin savaş stratejisidir.

ABD'nin savaş stratejisinin bölgemizdeki en önemli piyonu durumunda olan faşist diktatörlüğün SAREM projesiyle yeni hamleler yapması Rusya'yı oldukça rahatsız etmiştir. İmzalanan anlaşmayla bunun önünü kesmek isteyen Rusya'nın başarı şansının ne olacağını süreç içerisinde göreceğiz. Ancak ABD emperyalizmine ekonomik, askeri ve siyasal olarak kölece bağımlılık içerisinde bulunan TC'nin ABD'nin çıkarlarının dışında hareket etme ihtimali oldukça zayıftır. Yine de ABD emperyalizminden bağımsız olmayarak imzalanan "askeri işbirliği" anlaşmasının Rusya'nın beklentilerinin karşılanmaması durumunda izleyebileceği sert politikaları frenleyici bir işlev görebileceğini de söylemek yanlış olmayacaktır. Çünkü ABD emperyalizminin hayati çıkarları ile Rusya'nın çıkarlarının bu alanda sürekli çatışacağını düşündüğümüzde bu tespitimiz daha da yerli yerine oturmaktadır.

Yapılan anlaşmalar ve kirli pazarlıklar emekçi yoksul halklara yeni katliamlar, açlık ve gözyaşı getirecektir.

lan entegrasyon sürecine Batıdan yeterli desteği bulamaması durumunda Rusya'nın daha sert politikalar izleyebileceği düşünülebilir." Bu yönlü tespitler Rusya'nın içinde bulunduğu koşullar gözönünde tutulduğunda önem kazanmaktadır. Rusya kendi politikaları çerçevesinde Türkiye ile olan ilişkilerini de geliştirmek istemektedir. Ziyaretin hem Ecevit'in ABD gezisine denk gelmesi hem de Genel-

Türkiye'ye Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri Vladimir Ruşaylo'yu göndermeyi planlamıştı, ancak SAREM'in açılışının ardından ve Ecevit'in ABD'ye uçmasından sonra Moskova'nın planı değişti ve Ruşaylo'nun yerine yurtdışına pek çıkmayan Genelkurmay Başkanı Anatoli Kuaşnin'in gönderilmesine kararı verildi.

SAREM projesinin 11 Eylül sonrası ABD emperyalizminin

ABD'nin savaş stratejisinin bölgemizdeki en önemli piyonu durumunda olan faşist diktatörlüğün SAREM projesiyle yeni hamleler yapması Rusya'yı oldukça rahatsız etmiştir. İmzalanan anlaşmayla bunun önünü kesmek isteyen Rusya'nın başarı şansının ne olacağını süreç içerisinde göreceğiz.

Emlak vergisinde yeni düzenlemeler

Patron-ağalar soygun düzenini yasalaştırdı

İçinde bulunduğu ekonomik durgunluğu aşmak için IMF kredilerine bel bağlayan devlet Emlak Vergisi'ne getirdiği zamlarla halka yeni ekonomik, yıkım ve soygun dayatıyor.

Yaklaşık 18 milyon insanı ilgilendiren emlak vergisine yapılan zamlarla soygun düzeninin vardığı boyut daha bir açığa çıkıyor.

Büyük bir ekonomik krizle yüzyüze olmasına rağmen, IMF'nin talimatları doğrultusunda satılmadık bir şey bırakmayan, halka sırtını dönerek meclisten çıkardığı yasalarla efendilerine yaranmaya çalışan patron-ağa devleti; her gün yeni bir düzenleme, yeni bir kanun ile halkın karşısına çıkmaya devam ediyor.

Kendi ekonomik çıkmazlarının faturasını halka; zam ve ek ödeneklerle ödetmeye çalışan devletin son uygulaması emlak vergilerine getirilen zamlar oldu. TBMM'de oylamaya sunulan ve Sezer'in de onaylamasıyla KİT'lerin ürettiği mal ve hizmetlerdeki indirimin yanısıra getirilen emlak vergilerindeki %100 artışlar ile bir kez daha uzun kollar halkın cebine uzandı.

Yaklaşık 18 milyon insanı ilgilendiren emlak vergisi ile soygun düzeninin vardığı boyut daha bir açığa çıkıyor. Emlak vergilerinde emlak sahiplerinin 4 yılda bir ödedikleri vergilerin genel beyan dönemi Mart'ta başlayacakken, bu yıl için emlak sahipleri geçen yılla oranla 20 kat daha fazla vergi ödeyecek. Halkın, artan tepkileri karşısında havayı yumuşatmaya çalışan Bülent Ecevit ise; "fazla kaçtı galiba" diyerek keyfi uygulamalarını pişkince açığa vururken, Maliye Bakanlığı'na gönderdiği mesajla vergilerin "biraz" geriye alınmasını istedi. "Biraz" geriye çekilse bile, yapılan zamlarda hiçbir etkinin olmayacağı ortadayken, özellikle büyük şehirlerde emlak sahibi olanlar 2 kat daha fazla vergi ödeyecek.

Bina vergisi oranının meskenlerde 1, diğer bina-

larda binde 2 olarak uygulanmasını öngören yasa, Büyükşehir Belediyesi ve mücavir alan sınırları içindeki meskenlerde binde 2, diğer binalarda da binde 4 oranında bir artışı hükme bağlıyor. Ve bu kanun ile, Büyükşehir Belediyeleri ile il özel idarelerine verilecek emlak ve arazi payları da

ryıla çalınan paralar, herkesin kisasına göre bölüştürülmüştür. Vergilerin yarısının belediyelere, diğer yarısının %15'inin ise özel idarelere aktarılacağı yeni yasa ile özel idarelere verilecek payın düşmesinden sonra, kalan kısmın %20'si ise Büyükşehir Belediyesi payına ayrıca ilave edilecek.

zalandırılacak ve kendilerinden zamlı vergi alınacak.

Vergilerde arsa metre kare birim fiyatları ise hayli yüksek. Alınan vergide dikkate alınan bir başka unsur da; değerlerin betonarme, ahşap, çelik, karkas, ve gecekondulu olma durumu ile kaç yıllık olduğu yani yaşidir. Maliye Bakanlığı yetki-

yüdüğü bu koşullarda Levent'te oturanla Bayrampaşa'da oturan aynı kefeye konuluyor. Örneğin, bir tek gecekondusu olanla evlerinin sayısının haddi olmayan zenginlerden alınan tek konutluk vergi ile, gelirleri uçurum kadar derin olanları aynı kefeye koyuyor yeni düzenleme.

Böylece, çalışanların üzerinden elde edilen parayla evlerini çoğaltanlar, bir tek göz gecekondusu olanla eş değer tutuluyor. Hiçbir şekilde birleşmeyen zengin ile yoksulun yaşamlarına bundan sonrası için getirilen şu "eşitliğe" de bir bakın! Evet, gecekondulu mahallelerinden de alınan bu vergi ile yoksul halk boğazına kadar batmış olan ekonomisiyle cebelleşirken birçok kişi evini satılığa çıkardı. Mülk sahibine emlak için biçilen değerler de emlak vergisinden daha düşük olunca halk daha bir şaşırır oldu.

Evi olana bir dert, olmaya bin bir derdin sunulduğu ülkede, kiminin emekli parası kiminin de ikramiyelerinden biriktirerek yaptığı başını sokacak bir çatıya dahi gözlerini dikmiş patron-ağalar. "Daha fazla nasıl sömürebilirim" in hesabını yapan devlet; yakında bu ülkede yaşama hakkına karşılık da vergi alırsa sakın şaşmayalım. Çünkü biz eli kolu bağlı oturdukça daha nice yükler omuza binecek. Bizim olanı daha fazla almalarına izin vermemek için zincirlerimizi kıralım. Unutmayalım zincirler kırıla kırıla yol alınacaktır.

Eşitsizliğin çığ gibi büyüdüğü bu koşullarda Levent'te oturanla Bayrampaşa'da oturan aynı kefeye konuluyor. Örneğin, bir tek gecekondusu olanla evlerinin sayısının haddi olmayan zenginlerden alınan tek konutluk vergi ile, gelirleri uçurum kadar derin olanları aynı kefeye koyuyor yeni düzenleme.

yeniden belirleniyor. Bilindiği gibi emlak vergileri; bina, arsa, araziler üzerinden alınan bir vergi olmakla beraber, önceleri devlet bütçesi içinde yer alan bir vergiydi. 1984 yılından itibaren, yine o zaman çıkartılan bir yasa ile vergilerin alınması belediyelere devredilmişti. Belediyelere devredilmesiyle beraber, alınan vergilerin yerel yönetimlerce altyapı hizmeti olarak halka geri dönmesi gerekirken, yıllardır belediyelerin de oyunla-

Belediye ve mücavir alan sınırları dışında kalan ticari ve sınai faaliyetlerde bulunan arsa ve binalar bu kanun kapsamının dışında tutulurken, Maliye Bakanlığı'nın Ağustos sonuna kadar uzatma yetkisi de bulunan genel beyan dönemi içinde emlak vergisinin ilk taksidinin yatırılması öngörülmüştür. İkinci taksit için tanınan süre ise Kasım ayında son buluyor. Emlak vergisi beyannamesi vermeyenler ise, usulsüzlük cezası ile ce-

lilerinin Büyükşehir'de oturan emlak sahiplerinden bu şekilde 300 trilyon lira daha fazla vergi ödenmesini beklediğini açıklarken, buna göre birim değeri en fazla olan yer İstanbul ve İzmir olarak hesaplanmıştır. İstanbul'da ise Beyoğlu'nda bulunan İstiklal Caddesi üzerindeki evler ile Tarlabası'ndaki konutlar için belirlenmiştir. Buralarda en az birim fiyatı 4 ile 5 milyar arasında değişerek başlıyor.

Eşitsizliğin çığ gibi bü-

ABD emperyalizmine sınırsız bağımlılık ve yeni görevler

Ecevit'in ABD ziyareti öncesi tüm kurumlarıyla geceli gündüzlü çalışarak efendilerinin istemlerini yerine getirmeye çalışan uşaklar takımı Beyaz Saray'da yapılan görüşmelerde umduklarını bulamadıkları gibi yeni emir ve talimatlarla geri döndüler.

Haftalardır ülkenin gündemini meşgul eden Ecevit'in ABD ziyareti egemen sınıflar açısından tek kelimeyle fiyaskoyla sonuçlandı. Ziyaret öncesi tüm kurumlarıyla geceli gündüzlü çalışarak efendilerinin istemlerini yerine getirmeye çalışan uşaklar takımı, Beyaz Saray'da yapılan görüşmelerde umduklarını bulamadıkları gibi yeni emir ve talimatlar alarak geri dönmek zorunda kaldılar. ABD emperyalizminin büyük oranda denetiminde olan IMF ve DB'nin dayattığı programları, özenle uygulamaya sokarak sadık bir uşak olduğunu göstermesine rağmen yine de arzu ettiği karşılığı alamayarak boynu bükük bir şekilde yeni verilen görevleri yerine getirmekten başka çaresi kalmayarak ülkeye dönen Ecevit'in, basın karşısına çıkarak "artık dünya devletiyiz" şeklindeki beyanları dahi görüntüyü kurtarmaya yetmiyor. Emperyalizmin dayattığı politikalar sonucunda ekonomisi iflasın eşiğine gelmiş, dünya-

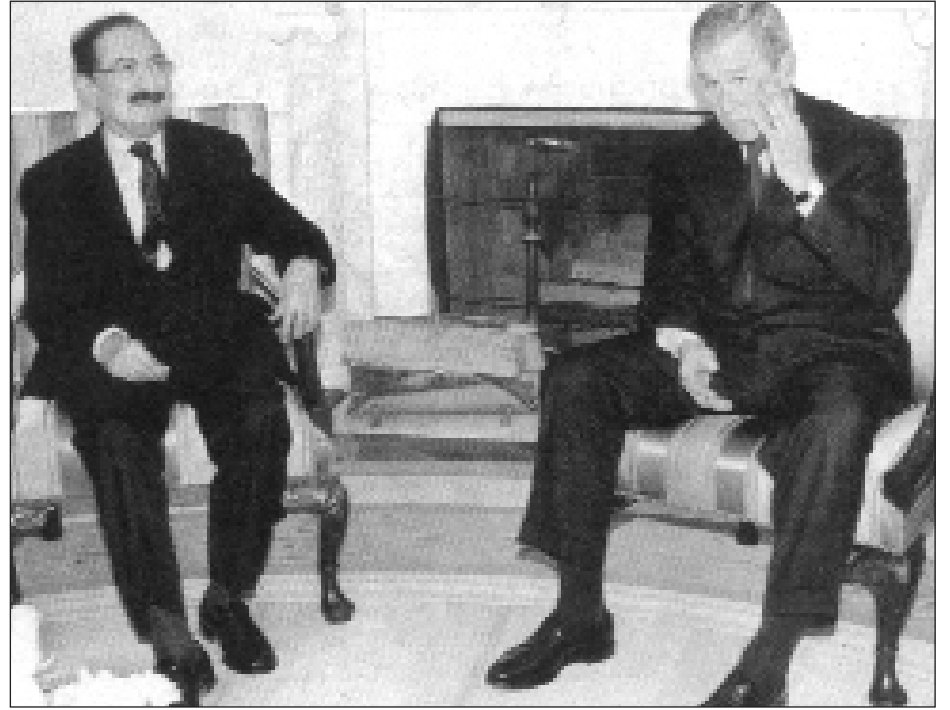
nın en borçlu ülkeleri sıralamasında en başlarda yer alan bir ülkenin başbakanı olarak ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda verilecek yükümlülüklerin yerine getirilmesinin ana hatlarının ortaya konulduğu görüşmelerden "artık dünya devletiyiz" gibi altı boş sonuçlar çıkarmak, herhalde **ezilmişlik psikolojisinin dışa yansımından başka birşey** olmasa gerek. Öyle ki ABD finans çevrelerinin etkili bir yayın organı olan "The Wall Street Journal"da ziyaret sürerken yayınlanan baş yazıda IMF'nin Türkiye'yi katletmesine izin verilmesi gerektiğinin altı çizilerek; "Arjantin'de yaşanan faciadan sonra ABD'nin en hayati müttefiklerinden biri olan Türkiye'yi neden aynı yola sürüklemek istediği sorgulanmalıdır" belirlemesiyle ABD yönetimine uyarılar gönderiliyor. Ancak ABD'nin şu aşamadaki çıkarları Türkiye'de Arjantin görüntülerinin yaşanmasına uygun değil. Bu nedenle IMF'den alınacak kredilerin serbet bırakılmasına onay veriliyor. Zira Türkiye'ye IMF programlarının tamamını uygulaması için verilmesi düşünülen toplam 30 milyar dolarlık kredinin neredeyse yarısının (12 milyar dolar) ABD hazinesi tarafından karşılanacak olması Türkiye'nin iplerinin kimin elinde olduğunu açıkça göstermektedir. İşte Bush-Ecevit görüşmesinin ana çerçevesi bu gerçekler ışığında çizilerek sonuçlandırılmıştır. Ziyaretin **ana gündemini Irak'a yönelik savaş hazırlığı** oluştururken ekonomik alandaki bağımlılığın derinleştirilmesi doğrultusunda IMF programlarının sürdürülmesi ve yeni yıkım yasalarının devreye sokulması da karar altına alınmıştır.

TÜRKİYE İRAK BATAKLIĞINA SÜRÜKLENİYOR

11 Eylül baskınlarıyla kalbinden vurulan ABD emperyalizminin dünya ezilen halklarına yönelik başlattığı saldırının Afganistan safhasında efendisine her türlü desteği sağlayan ve TBMM'den aldığı yetkiyle gerekli sayıda askeri birlik göndermeyi karar altına alan faşist diktatörlük, şimdi de Irak'a düzenlenmesi çok yüksek ihtimal olan ABD saldırısında daha aktif bir görevle efendisine hizmet etmeye hazırlanıyor. Dünya pazarlarındaki

üstünlüğünü diğer emperyalist rakipler karşısında korumaya çalışan ve bu noktada Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmede çok büyük engel teşkil eden Irak sorununu çözmek amacıyla çeşitli senaryolar hazırlayarak savaşı başlatmanın planlarını yapan ABD'nin TC'ye verilecek görev ve sorumluluklarının tespiti için yapılan

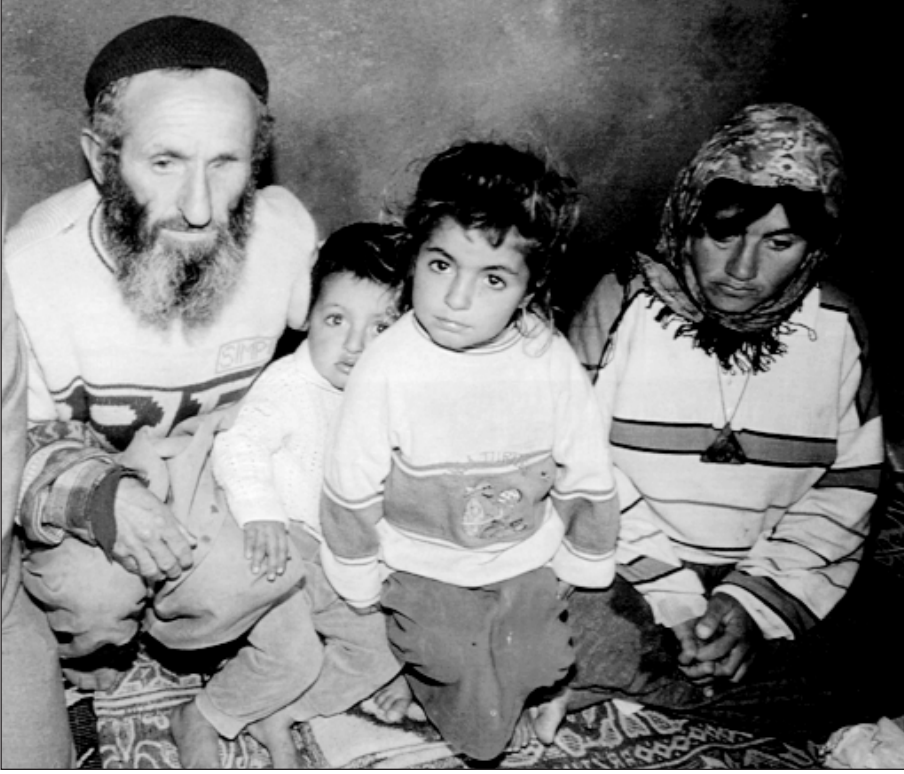
oranda görüşmede sonuca bağlanmıştır. Irak'ın parçalanmasından rahatsızlık duyacak olan Türkiye ve Suudi Arabistan'ın endişelerini hafifletecek formülü ABD yönetimine sunan eski Dışişleri Bakanlarından Henry Kissinger, 13 Ocak 2002 tarihli "Washington Post" ta konuyla ilgili şunları yazıyor: "Saddam'ın devrilmesi düşü-

Bush-Ecevit görüşmesinin ağırlıklı gündemi Irak'a yönelik savaş hazırlığı olmuştur. Şimdiden 75 bin kişilik askeri gücü Mısır'ın Sina yarımadasına gönderen ABD'nin Irak'ı vurması artık zamanlama sorunu ve kendi içerisindeki ba.zı pürüzleri giderme noktasına evrilmiştir. Ancak ABD'nin Irak'a yönelik operasyonu Afganistan'daki gibi kolay olmayacaktır. ABD'nin Ortadoğu'daki önemli uşaklarından biri olan Suudi Arabistan'ın 1993 yılından beri ülkede bulunan ABD üslerini ve askerlerini istemediğini, bundan rahatsızlık duyduğunu üstü kapalı bir şekilde belirtmesi, Filistin direnişinin sürmesi, diğer emperyalistlerin (Rusya, Fransa, Çin, Almanya, hatta en yakın müttefiki İngiltere) operasyona soğuk bakması ve büyük oranda karşı çıkışları ABD'yi önemli oranda rahatsız etmektedir. Bu açıdan Türkiye kilit bir konuma gelmiştir ve Beyaz Saray'da bunun pazarlığı yapılarak emekçi halkımızın kanı masaya yatırılmıştır. Türkiye'nin Irak'ın parçalanması sonucunu doğuracak gelişmelerden endişe etmesi ve bu noktada direktme çabaları ise büyük

nülüyorsu üç koşul olmazsa olmazdır: **bir**; hızlı bir şekilde sonuca varacak olan askeri plan, **iki**; operasyon öncesinde Saddam'ın yerine geçecek iktidar kompozisyonu ile ilgili ciddi bir hazırlık; **üç**; askeri operasyonun uygulanabilmesi için katkıları zorunlu ülkelerin desteğinin sağlanması. Saddam'a yönelik operasyonun süresi altı ayı aşmamalıdır. Yoksa operasyon bir "İslam-Batı" çatışmasına dönüşebilir. Operasyonda ABD Hava Kuvvetleri ve yerel muhaliflerin işbirliği Irak'ta yeterli olmaz. Bir kara gücü gereklidir. Yerel olarak iki azınlık grubundan yararlanılabilir. Kuzeyde Kürtler ve güneyde Şiiler. Ancak Saddam sonrasında Türkiye, kuzeyde bir Kürt devleti, Suudi Arabistan ise güneyde bir Şii devleti kurulacağı izlenimini edinirlerse bu operasyonu desteklemezler. Federatif temelde tek bir Irak devleti çözüm olabilir." ABD yönetimi tarafından da büyük oranda destek gören bu görüşler Türkiye'nin endişelerini asgariye indirmek için de Ecevit'e empoze edilmeye çalışılmıştır. Ziyaret sürerken KDP (Kürdistan Demokrat Partisi) ve KYB (Kürdistan

Türkiye ve T. Kürdistanı emekçileri Beyaz Saray'daki masalarda yapılan kirli pazarlıkların kendi geleceklerini ipotek altına alacağını, yaşadıkları yoğun sömürü ve zulüm uygulamaları eşliğinde görüyorlar. Türkiye devrimci hareketinin görece zayıflığı egemen sınıfları ve onların devletini cesaretlendirirse de bu durum geçicidir. Sınıf savaşımı tarihi bu türden süreçlere defalarca tanıklık etmiştir. Yaşananlar fırtına öncesi sessizlikten başka birşey değildir.

Her anlaşma her ziyaret ezilen halklar için daha fazla açlık, daha fazla sefalet demektir.

Yurtseverler Birliği) Ankara Temsilciliklerinin imzasıyla yapılan açıklamada, Türkiye'nin "Irak'a bir Amerikan saldırısının Kürt devletinin kuruluşuna yol açacağı" biçimindeki hassasiyet, "provokatif bir suçlama" olarak değerlendirildi. Bütün bu gelişmelerin masaya yatırıldığı görüşmelerin ardından Ecevit'in "endişelerimiz belli oranda giderildi. Irak'a müdahaleye birlikte görüş alışverişinde bulunarak karar verilecek" şeklindeki açıklaması Türkiye'nin direnişinin önemli oranda kırıldığı ve Irak operasyonunda önemli bir rol alacağına işaretlerini vermektedir. Öyle ki ziyaret öncesi Irak konusunda çok ihtiyatlı konuşan Ecevit'in Beyaz Saray dönüşü bu konuda ağız değiştirerek "Irak'a müdahalede istesek de istemesek de işin içinde oluruz" yönlü sözleri Türkiye'nin ABD'nin savaş arabasına bağlandığının ip uçlarını vermektedir. Gerek ziyaret öncesinde gerekse de ziyaret sonrasında ülkedeki gelişmeler TC devletinin olası Irak operasyonunda aktif olarak yer alabileceğinin izlenimini vermektedir.

İÇERİDE KOYULAŞAN FAŞİZM, DIŞARIDA ABD EMPERYALİZMİNE TETİKÇİLİK

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı emekçilerinin geleceğinin pazarlandığı Bush-Ecevit görüşmesinin sonuçlarının ekonomik, siyasal ve askeri alanlardaki yansımaları şimdiden rahatlıkla görebiliyoruz. TBMM'den geçirilerek uygulamaya konulan ve son ABD ziyaretinde yeni ekonomik yaptırımlar ilave edilerek genişletilen IMF direktifli ekonomik programlar hızla devreye konulmakta, halkımızın üzerindeki sömürü ağı yoğunlaştırılarak açlık ve sefalet derinleştirilmek-

tedir. **Bu uygulamalara karşı yükselen tepkilerin önüne geçebilmek için sözde "mini demokrasi" paketi altında yeni yasaklar gündeme sokulmakta, TCK'nın 159 ve 312. maddeleri daha da ağırlaştırılarak var olan demokratik haklar da ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır.** Ne ilginçtir ki bu düzenlemeler AB'ye uyum programı çerçevesinde yapılmaktadır. AB emperyalizminin "aday üyelik" için öngördüğü "Kopenhag Kriterleri"nin çok gerisinde olan bu düzenlemeler egemen sınıf klikleri arasındaki çatışmayı da artırmaktadır. Bu değişikliklerin ABD ziyareti sonrası TBMM Adalet Komisyonu'ndan geçirilerek meclisin gündemine getirilmesinin Beyaz Saray'daki görüşmelerle yakın bir ilişkisi olduğunu söyleyebiliriz. ABD emperyalizminin uşağı olan TC devletinin AB üyeliğini desteklemesi ve AB içerisinde kendisinin "Truva Atı" rolünü oynamasına hizmet etmesini sağlaması ve AB emperyalistleri karşısında Türkiye ayağını sağlam tutması bu gelişmelerden de rahatlıkla görülebilir.

AB emperyalizminin bu hamlelere karşı direnç göstereceği açık olmakla birlikte Türkiye'yi tamamen ABD'nin dümen suyuna bırakmayacak önlemleri alacağı da görülmelidir. Karmaşık gibi görünen bu gelişmeler doğru ve sağlıklı bir şekilde incelendiğinde önümüzdeki yakın süreçte ortaya konulan tablonun rengini daha net görmemiz olanaklı hale gelecektir. Bu durumun en somut adımı AB'nin hazırladığı "terör örgütleri" listesine PKK'nın alınmamış olmasıdır. Bu duruma ateş püsküren faşist diktatörlüğün tüm girişimlerinin sonuçsuz kalması boşuna değildir. **Nasıl ABD, Kürt kartını kendi çıkar-**

ları doğrultusunda kullanıyorsa AB emperyalizmi de bu önemli kartı kendisi açısından kullanmaya çalışmaktadır. Tıpkı Kıbrıs kartının kullanıldığı gibi. Ziyaret sonrası gelişmeler bunlarla da sınırlı değil. Kapalı kapılar ardında nelerin konuşulduğu, neler karşılığında kirli pazarlıklar yapıldığı süreç içerisinde daha net ortaya çıkacaktır. Ancak şimdiden belli noktalarda yaşanan gelişmeleri de görmek zorunluluk arz ediyor. Öyle ki FBI ve CIA tarafından sözde "El Kaide ve diğer dinci örgütlere" yönelik bilgilendirme ve eğitim amaçlı Türkiye'den birçok emniyet ve askeri yetkilinin ABD'ye davet edilmesi rastlantı değildir. Aynı süreçte Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından yürürlüğe sokulan "Yeni Operasyon Genelgesi" de ABD ziyaretinde çok farklı konuların da gündeme alınıp görüşüldüğünü göstermektedir. Bu gelişmelerin yanısıra Emniyet birimleri tarafından PKK'ye yönelik yayınlanan 12 maddelik rapor ve yoğunlaşan baskılar, anadilde eğitim hakkı için verilen dilekçelerin tutuklamalarla son bulması ve HA-DEP'in kapatılmasının gündeme getirilmesi; ABD'nin çıkarları doğrultusunda Irak'a yönelecek operasyonda aktif rol alması büyük ihtimal olan TC devletinin içeriği teslim alma politikalarının parçalarıdır. Bu gerçeklik görülmelidir.

ABD emperyalizminin Irak özgülünde başlatacağı muhtemel olan savaşa aktif katılma ihtimali yüksek olan faşist diktatörlüğün içerideki muhalefeti yok etme yönlü uygulamaları giderek tırmanmaktadır. Hali hazırda büyük bir direnç ve kahramanlıkla sürdürülen "Ölüm Orucu" nun çözümü noktasında İstanbul, Ankara, İzmir ve Antalya Baro başkanlarının sunduğu "üç kapı üç kilit" önerisini reddeden Adalet Bakanlığı'nın bu öneriyi destekleyen bütün kurum ve kuruluşlarla duyarlı insanları "terör örgütlerine yardımcı olmakla" suçlaması, TCK'nın 159 ve 312. maddeleri ile TMY'nın 7 ve 8. maddelerinin daha da ağırlaştırılmasına yönelik çalışmalar, faşizmin giderek koyulaşacağını ve devlet terörünün daha da boyutlanacağını gözler önüne sermektedir. ABD emperyalizminin Irak özgülünde tetikçiliğine soyunan TC'nin başka çaresi olmadığı artık ortadadır.

Ancak faşizmin çaresizliği karşısında Türkiye ve T. Kürdistanı emekçileri asla çaresiz değildir. Beyaz Saray'daki masalarda yapılan kirli pazarlıkların kendi geleceklerini ipotek altına alacağını, yaşadıkları yoğun sömürü ve zulüm uygulamaları eşliğinde görüyorlar. Türkiye devrimci hareketinin görece zayıflığı egemen sınıfları ve onların devletini cesaretlendirirse de bu durum geçicidir. Sınıf

savaşımı tarihi bu türden süreçlere defalarca tanıklık etmiştir. Yaşananlar fırtına öncesi sessizlikten başka birşey değildir. Tarihte hiçbir halk uzun süre korku içerisinde yaşayamamıştır. En sonunda ayağa dikilmiş ve kendisine zulmü reva görenlere hak ettiği dersleri layıkıyla vermiştir. Bu sefer de böyle olacaktır. **Ancak bu durum asla kendiliğinden olmayacaktır.** Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü kurmayının önderliğinde halk kitlelerinin yaratıcı gücü örgütlenerek ve savaştırılarak yaşanan bu karanlıktan aydınlığa çıkılacaktır. Bu tarihsel görevi omuzlarında hissetmesi gereken, Proletarya Partisi'nin kadro, üye ve militanları, öncünün ortaya koyduğu "kitle faaliyetinde yoğunlaş, parti inşasında derinleş" yönelimini, sınıf savaşımının tüm alanlarında hayata geçirmek için Ölüm Orucu direnişinin özveri ve kahramanlık ruhunu kuşanarak harekete geçmelidir. O zaman önümüzde ne "kağıttan kaplan" emperyalist haydutlar durabilir ne de onların yerli uşakları.

Dünya pazarlarındaki üstünlüğünü diğer emperyalist rakipler karşısında korumaya çalışan ve bu noktada Orta-doğu'yu yeniden şekillendirmede çok büyük engel teşkil eden Irak sorununu çözmek amacıyla çeşitli senaryolar hazırlayarak savaşı başlatmanın planlarını yapan ABD'nin TC'ye verilecek görev ve sorumluluklarının tespiti için yapılan Bush-Ecevit görüşmesinin ağırlıklı gündemi Irak'a yönelik savaş hazırlığı olmuştur.

“Yeni uygulamayla cendere daha da daraltılacak”

AB'ye uyum adı altında yapılan yasal düzenlemelerin her biri topluma yeni yasaklar, yeni saldırılar içeriyor, bunun son örneği de “mini demokrasi” paketi Ölüm Oruçları ise “3 kapı 3 kilit” önerisinin ardından demokratik kamuoyunda yükselen seslere rağmen Adalet Bakanlığı'nın uzlaşmaz ve yeni ölümler isteyen tutumuyla karşı karşıya, bunların yanında toplum bir karamsarlık perdesiyle cinnete sürükleniyor ve amaçsız, hedefsiz gençlik intiharlarına sürükleniyor. Bu tablo hakkında gazeteci Murat Çelikkan ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

–“Mini demokrasi” paketindeki TCK'nun 312 ve 159. maddelerindeki değişiklikler düşünceye ne gibi kısıtlamalar getiriyor?

Şimdi öncelikle şunu söylemek gerekiyor; bütün bu Türkiye'deki politik ve sosyal yapının ve hukuki yapının değişikliğini belki iki paradigmayla açıklamak gerekir. Bunlardan bir tanesi AB'ye uyum süreci, bu kamuoyu tarafından da hiç değilse bireysel hak ve özgürlükler açısından daha demokratik yasaların gelmesi olarak değerlendiriliyor; ikincisi de 11 Eylül'den itibaren dünyada başlamış olan süreç, belki ondan daha öncesinden de küreselleşme süreci. Yani Türkiye bir yandan küreselleşme sürecini yaşarken bir yandan da AB'ye uyum sürecini yaşıyor. Bu iki süreç aslında birbiriyle tamamıyla, bana sorarsanız, çelişen süreçler. Çünkü küreselleşme sürecinde özellikle 11 Eylül'den sonra aldığı şekil içerisinde bireysel, grupsal yahut sınıfsal hak ve özgürlüklerin ön plana çıkması diye bir şey söz konusu değil, tam tersine bunların daraltılması söz konusu. AB sürecinde ise her ne kadar eleştirilebilecek olsa dahi hakikaten gerek grupsal, gerek sınıfsal, gerekse bireysel düzeyde hiç değilse mevcut Türkiye'deki hukuki çerçeveden çok daha ileride bir çerçeve olduğu bir gerçek. Dolayısıyla bütün bu değişiklikleri ben bu iki birbiriyle çelişen süreç içerisinde değerlendiriyorum ve öyle gözüküyor ki 11 Eylül'den itibaren küreselleşmenin getirdiği olum-

suzluklar ve hak kısıtlamaları Türkiye'de de AB'ye uyum sürecinin önüne geçmiş bir meseledir. Bunun bir yansıması da sizin de söylediğiniz gibi mini demokrasi paketi diye adlandırılan bir paket. Türkiye'nin yaptığı taahhütler AB'ye uyum için raporunda yaptığı taahhütler bu mini demokrasiyle aşılabilecek gibi de değil. Halbuki hükümet ortağı MHP'nin büyük ölçüde etkisiyle o mini demokrasi paketi büyük ölçüde bir mini mini demokrasi paketi haline gelmiş vaziyette. Şimdi 159. maddede getirilen ek uygulamalar yasayı daha önceki halinden daha geriye götürür bir durumda. Bunlardan bir kısmı bu yapılan yeni yasa tasarısıyla devletin ve devlet yetkililerinin maneviyatını kaybetmiş olmasından kaynaklanıyor. Yani eski yasada manevi şahsına hakaret varken bu manevi şahıs, Bakanlar Kurulu, Türkiye devleti, Türklük, adli birimler, hükümet bile, TBMM bile ortadan kalkmış vaziyette. Bu da Türkiye'de sadece muhalif kesimler açısından değil, düşünce üreten ve gündelik hayata ilişkin duyarlılıkları olan herkesin açısından ciddi sorun yaratabilecek bir şey. Çünkü herhangi bir savcıcıyı eleştirmeniz halinde bile artık 159 kapsamında yargılanmanız mümkün olacak. Bugüne kadar az sayıda da olsa Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün özellikle F tipi cezaevleri ve Hayata Dönüş operasyonu sürecinde aldığı tutumu eleştirmenin imkanı kalmayacak. Ya da hapse girmeyi göze alarak eleştireceksiniz. Keza mevcut hali çok daha daraltıcı bir şey. 312'ye gelince orada görebildiğim bir sürü olumsuzluk olmasına rağmen en hukuka aykırı olan yapılaş tarzı olan “tehlike olasılığı” diye bir ifade var. Yani bir fiili durumdan uygulamacının ya da adli makamların, yürütmenin ya da yargının tamamen kişisel yorumla değerlendirilmesine açık bir hale getiriliyor, yani “tehlike olasılığı var” dedi mi, var, bitti. Hiçbir garantisi yok bunun. Böyle yasa hazırlanmaz. Bunu Mecliste yasa hazırlayanların cehaletiyle de açıklamak mümkün olabilirdi ama bu bence iyi niyetli bir girişim olur. Bu tamamıyla demin de söylediğim gibi bir zihniyetin hazırlanan yasa tasarılarına yansıması meselesidir.

Keza başka bir şey daha hatırlatmak

istiyorum bu çerçevede. Biliyorsunuz son günlerde özellikle Kürtçe'nin seçmeli ders olabilmesi ve eğitim verilebilmesi için yürütülen bir kampanya var. Bu kampanyayı yürütenlere terörist muamelesi yapılıyor. Halbuki sizin siyasi tespitleriniz ne olursa olsun; Türkiye'de dilekçe verme hakkı denilen bir şey var, uygularsınız veya uygulamazsınız. Ama dilekçe verdi diye insanları gözaltına alma hakkı yok, yasalarda da yok. Kaldı ki mart sonuna kadar hükümetin AB'ye verdiği taahhüt çerçevesinde RTÜK yasasının 4. maddesinde değişiklik yaparak Kürtçe yayın hakkı tanımak zorunda. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu, bunu nasıl yapacak? MHP'nin yumuşak karnı olan Kürtçe meselesi diyeceğim ama MHP'nin yumuşak karnı da hayli geniş, demokratik ne varsa MHP'nin yumuşak karnına giriyor. Bunu da yapabilmesi mümkün değil. Dolayısıyla ben özellikle Avrupa Birliği'ne tam üyelik sürecinde Türkiye'nin gerek ekonomik gerekse de demokratik olarak daha müreffeh bir seviyeye gelebileceği, daha demokratik bir ülke olabileceği inancını duyanlara sürecin biraz tersine döndüğünü hatırlatmak isterim.

–Bu mini paket basına ve basın özgürlüğüne nasıl yansımalar? Olasılıklar üzerine her şey “suç” kavramı içine girerken nasıl gazetecilik yapacağız?

Tabi şimdi şunu bilmek mümkün değil, çünkü Türkiye'de mesele sadece hukuki çerçeveye, Anayasaya ve yasalarla bitmiyor. Bunun nasıl uygulanacağını da bilmiyoruz. Bu da ne yazık ki Türkiye'de bir niyet meselesi. Sadece siyasi iktidarların niyetine bağlı olarak nasıl uygulanacağı belli olabilir. Bu konuda bir fikrimiz yok. Yani nasıl Terörle Mücadele Yasasında bir değişiklik yapıldı, hem de ileriye bir adım atıldıysa ama daha sonra 312. madde, Terörle Mücadele Yasasında iptal edilen maddeleri aratmayacak bir şekilde uygulandıysa -ki o güne kadar uygulanmıyordu, bu tamamıyla bir niyet meselesi, nasıl uygulanacağına bağlı ama özellikle belli konularda basında bir muhalefet imkanını ortadan kaldıracak. Türkiye'de özellikle yaygın basında zaten bir muhalefetten bahsedebilmek oldukça zor, hem basındaki tekeli yapı hem de dev-

letle ve siyasi partilerle olan ilişkiler zaten bunun önünü büyük ölçüde tıkamış vaziyette. Ayrıca benim bilebildiğim kadarıyla yanlış hatırlamıyorsam; Türkiye'de zaten ifade ve yazma özgürlüğünü engelleyen mevcut 352 tane yasa var. Bu yeni uygulamayla bu cendere daha da daraltılmış olacak. Buna rağmen basında hiçbir muhalefet yapılabiliyor mi? Niyetiniz varsa her zaman yapılabilir. Yani bir muhalefet dili tutturulabilir ve yasaların arkasından dolaşılabilir diye düşünüyorum. O da bir niyet meselesi yani.

–Aslında biraz önce bahsettiniz. Bu yasanın hazırlanmasında tasarıya MHP damgasını vurdu ve bir muhalefet de olmadan milliyetçi bir paket hazırlandı.

Doğrusunu isterseniz dünyanın her yerinde bu küreselleşme olgusunun getirdiği bir karşıt dalga daha var. Yerelleşme ve muhafazakarlaşma. Bütün bu süreç tam anlamıyla yerine getirildiği takdirde bugünkü Türkiye Cumhuriyeti devletinin ideolojik olarak savunduğu birçok şeyden vazgeçmesi gerekir. Mesela Avrupa Birliği'nin önemle üzerinde durduğu ana konulardan bir tanesi; yerel yönetimler özerklik şartı. Yerel yönetimler özerklik şartı artık devlet yapısının oldukça adem-i merkezietçi bir şekilde gitmesini gerektiriyor. İkinci çok önemli ayağı; azınlık hakları. Dolayısıyla bu çok ciddi, Türkiye için yapısal değişim ve dönüşümü gerektiren bir süreç. Bunun karşısında muhafazakarlaşan ve mevcut değerlere sahip çıkan ve bu entegrasyonun getireceği olumsuzlukları kullanarak buna sahip çıkıp statükoyu savunacak olan çok büyük ölçüde MHP gibi gözüküyor. Dolayısıyla her ne kadar koalisyon ortağı olarak hükümette de olsa bana sorarsanız aslında Türk siyasi hayatının bugünkü konjonktüründeki misyonu bu MHP'nin. İkincisi zaten Türkiye'de devlet mekanizması ve siyasi hayat çok büyük ölçüde bir sekteye uğramış durumda zaten. Yani ülkenin Bakanlar Kurulu'ndan çok MGK tarafından yönetildiğini söylemek gerekir. Dolayısıyla Türkiye'de beklentiler sınıfsal yapı ve sosyal konumun mevcut parlamento içine dengeli ve doğru yansıması olduğunu söylemek mümkün değil. İkinci

11 Eylül'den itibaren küreselleşmenin getirdiği olumsuzluklar ve hak kısıtlamaları Türkiye'de de AB'ye uyum sürecinin önüne geçmiş bir meseledir.

faktör bu. Üçüncü faktör olarak da bugünkü mevcut muhalefet partilerinin bir inandırıcılığı yok. Yani TBMM içerisinde bırakın solu, sosyal demokrat nitelikli bir partinin olmamasının eksikliği de çok önemli. Bugün muhalefette olan partilerin ses yükseltmeleri -ki onların iktidarlarını da gördük, sadece kendileri, ideolojileri ve yakınlarının çıkarları temelinde. Yoksa etik, demokratik bir muhalefetten bahsetmek sözkonusu değil.

-Bu bahsettiğiniz gibi AB'ye uyum için çıkarılan bir yasaydı ama "Kopenhag Kriterlerinin" çok uzağında bir şey çıktı ortaya. Bu AB ile olan ilişkileri etkiler mi?

Süreç çok açık. Avrupa Birliği'nin hiç umrunda olmaz. Yani yapılmış bir şey var ortada ve AB statik bir hedef değil, AB hareketli bir hedef. Yani Türkiye bir yandan yapısal dönüşüm yapmaya çalışırken bir yandan AB ülkeleri kendi içerisinde sürekli bir yenileşme ve bütün çerçevelerini yenileştirme ve geliştirme süreci içinde. Dolayısıyla Türkiye'nin zaten çok hızlı koşması gerekiyor, hedefi o taraftaysa. Yapması gereken şeyler var, bunları yapmadan Türkiye "bizim koşullarımız budur, bizi de bu koşullarda alın" derse komik duruma düşer.

-Bu yasaya karşı bir muhalefet de var. Gazete sayfalarına baktığımızda köşe yazarlarının yazılarında, haberlerde, yorumlarda konuya genişçe yer veriliyor. Bu muhalefetle tasarının yasallaşması engellenebilir mi ya da ne yapmak gerekiyor?

Bir kere şunun adını koymak lazım; Türkiye'de toplumsal muhalefet falan yok. Ne mecliste, ne meclis dışında, sokakta ya da meclis dışı siyasi yapılanmada, içte bir toplumsal bir muhalefet olduğundan bahsetmek mümkün değil. Türkiye 12 Eylül dahil olmak üzere, bana sorarsanız tarihinin en kötü süreçlerinden birini yaşıyor, bunun daha uzun zaman da süreceği gözüküyor. Bu böyle bir geçiş süreci. Türkiye'nin kendi iç dinamikleriyle bu süreçte bazı sonuçlar alması mümkün gözüküyor. Toplumda AB üyeliğine bu kadar bel bağlanmasının bir nedeninin de bu olduğunu düşünüyorum. Her ne kadar dış dina-

miklerle yapılan gelişmeler Türkiye'de iç dinamiklerin gelişmesinin de önünü tıkasa da pragmatik bakılıyor. Türkiye'de toplumsal mücadeleyle kısa vadede bir şeyleri değiştirmek diye bir şey yok, mücadele eden bir toplum yok çünkü. Belli, çok hayati konularda harekete geçirilebilen bir toplum yok. Dahası böyle bir geçiş süreci var. Dolayısıyla doğrusunu isterseniz, evet karşı çıkıyor köşe yazılarında, karşı çıkan çıkıyor. Ama bunların çok sonuç alıcı şeyler olduğunu düşünmüyorum.

-Muhalefet yok dediniz ama bu ve benzeri paketlerle toplumsal muhalefete bir saldırı var. Bu gelişmiyor mu? Yani madem ciddi bir karşı çıkış yok, devlet niye böyle bir yasayı hazırlanma ihtiyacı duydu?

Şimdi ben toplumsal muhalefet yok dedim. İki arasında bence fark var. Muhafif insanlar her zaman olacaktır, küçük marjinal muhalif gruplar her zaman olacaktır. Ama bugün Türkiye'de mevcut politikalara işçi sınıfının muhalefetinden bahsetmek mümkün değil. Yahut çalışan kesimlerin, bu kadar kriz altında ezilmiş olan çalışan kesimlerin ekonomik ve demokratik taleplerini yüksek sesle dile getirdiklerinden bahsetmek mümkün değil, muhalif olan marjinal siyasi yapıların da halkı iktidara getirdiğini söylemek mümkün değil, yahut harekete geçirebildiğini söylemek mümkün değil.

-Madem bu gruplar bu kadar marjinal, devlet neden bu kadar kapsamlı ya da uğraşarak, üzerinde durarak böyle yasalar hazırlıyor?

Doğrusunu isterseniz, bana sorarsanız o kadar kapsamlı değil. Demin açıkladığım gibi yani mevcut olan, çünkü Türkiye'de bir yönetme krizi var. Bunun karşısında yönetenlerin çeşitli beklentileri vardır her zaman. Eğer güven ve ekonomik refah varsa yenilenir ve özgürleşirsiniz, oraya doğru bir yol almır. Bunlar yoksa daha muhafazakarlaşır ve kapanırsınız. Verilen refleks bugün bu.

-Bu yönetememe krizi beraberinde yönetilmek istememeyi de getirmez mi?

Otomatikman bence getirmiyor. Bence bu otomatik bir süreç değil. Çünkü Türkiye'de resmi devlet ideolojisi ve mekanizmaları iflas etmiş. Bu iflas çok büyük bir toplumsal muhalefetin mücadelesi sonucu gerçekleşmiş bir şey de-

ğil. Bu yapı, bu çark dönmüyor, her yerde tıkanıyor. Yani diyeceksiniz burada muhalefetin hiç mi payı yok? Yıllar boyunca tabi ki var. Ama bu konjonktürde baktığımızda, bugüne baktığımızda böyle görüyorum.

-Ölüm Oruçları konusuna geçmek istiyorum. 1,5 yıldır sürüyor ve son süreçte bazı gelişmeler yaşandı. Sürecin geldiği noktayı değerlendirir misiniz?

Şu anda söyleyebileceğim şey şu. Politik olarak görüşümü soruyorsanız; Ölüm Oruçlarını ilk günden beri desteklemiyorum. Ama beni ilgilendiren kısmı bu işin Adalet Bakanı'nın bütün karşı çıkmasına rağmen Terörle Mücadele Yasasında da belirtildiği gibi; bu uygulama tecrit uygulamasına bir geçiştir ve tecrit uygulamasına her ne pahasına olursa olsun karşı çıkmak gerekiyor. Benim durduğum nokta bu. Gelişen nokta açısından bakıldığında da daha o kadar hayat kaybedilmiş olmasına rağmen Ölüm Orucunu sürdüren benim bildiğim 155 kişi var, destek açlık grevleri dışında. Bu konuda karşı tarafın, Adalet Bakanlığı'nın bu konuda çözücü yaklaşımlardan çok uzak olduğunu düşünüyorum. Çözumsuzlük çok çeşitli nedenlerle de üretilmiş vaziyette. Son olarak Baronun "üç kapı üç kilit" önerisi vardı. Bu bir uzlaşma noktasıydı. En ideal çözüm müydü bunlar, tartışılabilir, ama bir uzlaşma noktasıydı ve Ölüm Oruçlarını bitirebilirdi. Adalet Bakanlığı'nın buna karşı çıkması, yanlış hatırlamıyorsam, bir tanesi güvenlik gerekçesiyleydi, ikincisi; daha önemli olanı bence, çünkü güvenlik çok inandırıcı bir gerekçe değildi, mahkumların iyileştirme ve eğitim çalışmalarına katılmalarını ön koşul olarak getiriyordu. Siz siyasi görüşlerine katılırsınız, katılmazsınız; öyle düşünürsünüz, düşünmezsiniz ama siyasi nedenlerle cezaevine girdiğini düşünen bir insanın devletin orada yaptığı eğitim ve iyileştirme çalışmalarına katılacağına/katılmayı kabul edeceğine inanmak çok safdillik olur. İkincisi haftada 5 saat on kişinin -o da yönetimin seçeceği on kişinin biraraya gelmesi gibi bir koşul vardı ki, bu da dünyanın her yerindeki cezaevlerinde mahkumların asgari sosyalizasyon koşullarını karşılayan bir teklif değil. Hatırlayacağınız gibi zaten Terörle Mücadele Yasasınının 16. maddesinde bir değişiklik yapılmadan önce

ve cezaevinin mimarisine baktığımızda bırakın eğitim çalışmasında biraraya gelmesini zaten hiç biraraya getirmek üzere tasarlanmıştı. Sonra adım adım bu noktaya kadar gelindi. Ben tabi ki bir an evvel bitmesinden yanayım, her ne pahasına olursa olsun. Çünkü bu konuda yapılabilecek olanların sadece cezaevinde şu anda bulunanların hayatlarını ortaya koyarak yapılabilmesi bana herkes açısından hayatı çok daraltıcı geliyor. Yani bu keşke bitse ve keşke bu konuda dışarıda tüm bu cezaevindeki insanlardan ya da siyasi insanlardan kurumlar tecrit uygulamasına karşı verilen mücadeleyi sürdürebilse.

-Son süreçte gençlik içinde intiharlar var gündemi oldukça meşgul eden -ki siz de bu konuya köşenizde yer verdiniz- arkasından da birçok insan gözaltına alındı, bu konuda bize ne söyleyebilirsiniz?

Ben bu konuda birkaç şey söyleyebilirim. Yani nasıl bir ortamda yaşandığına bakmak lazım. Ortaöğretim ve üniversite çağında bırakın genel ülkenin ekonomik ve demokratik koşullarını, bu kurumlar aracılığıyla gençlere umutsuzluk ve karamsarlıktan başka bir şey verilebildiği kanaatinde değilim. Dolayısıyla böyle bir ortamda yaşıyoruz, bir. İkincisi bunun abartıldığını da düşünüyorum, muhakkak bu tür bir bağlantı olabilir ama bu herşeyi satanizme bağlayıp, sokakta uzun saçlı gördüğün insanları toplayıp bu tür asayiş tedbirleriyle çözülebilecek bir sorun değil. Kaldı ki şunun önemli olduğuna inanıyorum. Batman'daki kadın intiharları bu kadar basında yer almadı. Halbuki nitelik olarak da nicelik olarak da çok daha önemliydi. Bugün Diyarbakır'da bir yıl önceyle mukayese edildiğinde intiharlarda %100 bir artış olmuş. Bu artış niye olmuş diye doğru düzgün bir bakan yok. Türk medyası biraz beyaz Türk. Bu işin böyle bir yanı da var.

Siz siyasi görüşlerinize katılırsınız, katılmazsınız; ama siyasi nedenlerle cezaevine girdiğini düşünen bir insanın devletin orada yaptığı eğitim ve iyileştirme çalışmalarına katılmayı kabul edeceğine inanmak çok safdillik olur.

Türkiye'de ifade ve yazma özgürlüğünü engelleyen mevcut 352 yasa var. Bu uygulamayla bu cendere daha da daraltılmış olacak. Buna rağmen basında hiçbir muhalefet yapılabilir mi? Niyetiniz varsa her zaman yapılabilir.

ABD demokrasisi sürüyor!

Afganistan'da ABD destekli uşak bir hükümet kurulduktan sonra, ABD askerleri tarafından tutuklanan ve çok tehlikeli oldukları ileri sürülen Taleban ve El Kaide üyeleri uçaklarla Küba'daki Guantamano askeri üssüne gönderildi. Acımasızca davranılan ve işkence gören tutukluların yüzleri kapalı ve zincirli olarak çekilen fotoğrafları geçtiğimiz hafta içerisinde basında yayınlandı. Fotoğrafları ilk yayınlayan televizyon kanallarından CBS News sözcüsü Kelli Edwards ellerindeki fotoğrafların ulusal güvenliği tehlikeye attığı için kontrol edildiğini açıkladı. Diğer televizyon ve ajans temsilcileri de aynı yönde açıklama yaptı. Bu da ABD'nin tutsaklara uygulanan vahşetin daha fazla kamuoyuna yansımaları engelleme çabasında olduğunu gösteriyor.

Esirlerin Guantamano askeri üssüne götürülmesi uluslararası yasaları hiçe saymakta. Savaş esirlerinin üçüncü bir ülkeye teslim edilmesi uluslararası hukuka aykırıdır. ABD daha önce yaptığı açıklamada Afganistan savaşında taraf olmadığını, sadece Taleban karşıtı grupları desteklediğini belirtmişti. ABD tüm yasaları çiğneyerek esirleri teslim aldı ve şimdi de esirleri kendi askeri mahkemelerinde yargılamak istiyor. Savaş esirlerinin anayasal bir mahkeme tarafından yargılanması gerekmekte ve esirler Cenevre Konvansiyonu'nda belirtilen haklardan yararlanma hakkına sahip olmalıdır. ABD, sahtekarlığına devam ederek tutsakların savaş esiri olmadığını söylüyor. ABD'ye göre onlar "suçlu"

ve "yasadışı savaşçı". Ancak savaş

esiri değilse de sivil mahkemelerde ve ABD'nin kendi yasalarına göre jüri önünde yargılanması gerekmektedir.

İşte demokrasi naraları atan ABD'nin demokrasisi. Hiçbir hukuk

kuralı uygulanmıyor. Esirler askeri bir üste zincirli, yüzleri kapalı bir şekilde kafesler içinde bekletiliyor. Dünya kamuoyundan da bu hukuksuzluğa karşı

bir ses yok. Nasıl ki ABD emperyalizmi Afgan halkının üzerine tonlarca bomba yağdırmak için "terörle mücadele" sahtekarlığını ortaya attıysa şimdi de esirlere "terörist" damgasını vurarak onları en temel haklardan bile mahrum bırakıyor.

ABD'nin "demokrasi" götürdüğü Afganistan'da da esirlere yönelik insanlık dışı uygulamalar devam ediyor. Afganistan'da kurulan geçici hükümet tarafından yetki ve-

rilen savaş ağaları, esirleri işkenceyle öldürüyor. ABD tarafından esir kamplarına götürülen tutuklular kamplarda aç, susuz daracak kafeslerde yaşamaya çalışıyorlar.

PUSULA

Eleştiri siyasal noktalarda yoğunlaştırılmalı ve öznelcilikten kaçınılmalıdır

Bu sayfa ve köşede 4 sayıdır içimizde ve çevremizde varolan zaafılara ve yanlış anlayışlara dikkat çekmeye çalıştık ve bu zaaf ve yanlış anlayışlardan arınmak için de ideolojik bir eğitim sürecinin gerekli ve sürekliliğinin zorunluluğunun üzerinde önemle durduk ve durmaya da devam edeceğiz. Bu yazımızda da varolan yanlış anlayışlardan biri olan **eleştiri** yönteminin üzerinde durup eleştiride öznelciliğin siyasal yanlışlarını ve sonuçlarını ele almaya çalışacağız.

Devrimci faaliyette eleştirinin önemini Marksist ustalar her şart altında vurgulamış ve önemle üzerinde durmuşlardır.

Eleştirel yaklaşım Marksist-Leninist-Maoist kavrayışın ve var edişin en önemli unsurudur.

Temellendirilmiş bir düşünce eleştirel bir yaklaşımı gerektirir.

Eleştiri olmaksızın doğru ve yanlışın sağlıklı bir şekilde ayırt edilmesi imkansızlaşır. Eleştiri; yanlış ve zararlı olanı deşifre eder; MLM dışı anlayışları, her türlü sapmayı ve hastalıkları ortaya sererken, bu hastalıkların etkisini kırar, kitleleri hastalıklara karşı uyanık tutar.

Fakat bunun olabilmesi için

eleştirel yaklaşımın Marksist yöntemle ele alınması gerekmektedir. Bu nedenle eleştirinin proleter ideolojiyle donanmış olması gerekir. Salt Marksizm-Leninizm-Maoizm bilmek yeterli değildir. Aynı zamanda onu bir eleştiri silahı kılacak derecede kavramak gerekir.

MLM eleştiri, hakim sınıf ideolojisiyle mücadele eder ve onun halk üzerindeki etkilerini kırar, halkın devrimci mücadeleye bağlar kurmasını sağlar.

Bu yöntem geçmişin mirasını, insanlığın kültür mirasını, dünya devrim kültürünü kavramada devrimci ve komünistlere ışık tutar.

Marksist-Leninist-Maoist eleştiri aynı zamanda samimi fakat zararlı etkiler altındaki devrimci ve komünistlere ilişkin olarak da etkili bir silahtır. Marksist-Leninist-Maoist eleştiri toplum içinde olduğu gibi toplumun bir ürünü olan Komünist Partisi içinde uygulanmaz ise Komünist Partisi yozlaşır ve yürümesi gereken yoldan sapar, kadro, üye ve fonksiyonerlerini burjuva anlayış ve düşüncelerden koruyamaz ve olumlu doğrultuda etkileyemez ya da örgüt kültürüne uygun şekillendire-

mez.

Proleter devrimciler bir olaya yaklaşırken insansal ilişkiler hangi sınıfsal temelden yansımıştır; bu gelişmedeki insani değerler (sevgi, şefkat, yiğitlik, kahramanlık, ahlak, inanç... gibi) hangi sınıfın değerleridir? Soruna yaklaşımda, çelişkinin çözümünde uygulanan yöntem nedir ve zaman, mekan ilişkisi nasıl ele alınmıştır? Bir soruna yaklaşımda pratikle söz ne kadar bütünlük göstermiştir? Ancak bu yöntemle doğru olanı olumlu bir tarzda geliştirebilir, yanlış olanın gösterişine kanmaz ve onunla mücadele edebiliriz.

Marksist eleştirel kavrayıştan yoksunluk proleter değerlendirmeyi olanaksız kılar ve kişi kolayca başka toplumsal yapının, bir başka sınıfın değerleriyle koşullanabilir ve soruna yaklaşabilir.

Evet parti içi eleştiride Marksizm-Leninizm-Maoizm dünya görüşü, politik boyutu esas alır. Sorunu bu yaklaşımla ele almadığı zaman öznelciliğe düşülerek politik sorunlara yoğunlaşmadan daha çok küçük sorunlara yoğunlaşmayı geliştirecektir. Bu da Marksizm-Leninizm-Maoizm eleştiri silahını proleter devrimcilerin elinde kendilerine yönelik bir silaha dönüştürecektir.

Öznelcilik ve eleştiride öznelci davranmanın Komünist Parti içindeki etki ve sorunlarını Mao'dan öğrenelim: "Bazı parti üyeleri arasında ciddi ölçüde öznelcilik vardır ve bu siyasal durumun tahliline ve çalışmaların yönlendirilmesine büyük zarar vermektedir. Çünkü siyasal bir durumun öznelci tahlili ve çalışmaların öznelci bir şekilde yönlendirilmesi, kaçılmaz olarak ya oportünizmle ya da

darbecilikle sonuçlanmaktadır. Öznel eleştirilere, belirsiz ve temelsiz konuşmalara ya da kuşkuculuğa gelince, parti içinde bu gibi uygulamalar genellikle ilkesiz tartışmalara yol açar ve parti örgütünü içinden yıkar." Mao, parti içi eleştiriyle ilgili olarak üzerinde durulması gereken diğer bir önemli noktayı da şöyle belirtiyor: "Bazı yoldaşların eleştiri yaparken, temel sorunları bir kenara bırakıp, dikkatlerini önemsiz noktalar üzerinde toplamalarıdır. Bu yoldaşlar, eleştirinin esas görevinin siyasal ve örgütsel hataları ortaya çıkartmak olduğunu kavramamaktadırlar. Kişisel eksikliklere gelince eğer bunlar siyasal ve örgütsel hatalarla ilişkili değilse, gereğinden fazla eleştirip, ilgili yoldaşlara sıkıntı vermeye gerek yoktur. Ayrıca bu eleştiri tarzı geliştiği takdirde, parti üyelerinin dikkatlerini tamamen küçük hatalar üzerinde yoğunlaştırmaları, herkesin ürkek ve gereğinden fazla ihtiyatlı bir hale gelmesi ve partinin siyasal görevlerini unutmaması şeklinde büyük bir tehlike belirmektedir".

Görüldüğü gibi herhangi bir sorunun çözülmesi noktasında sağlıklı bir eleştirel yaklaşım tamamıyla öznelcilikten uzak bilimsel gerçekliğe dayandırıldığı ölçüde anlam kazanır. Bunun yolu da Marksist-Leninist-Maoist yöntemi ideolojik, politik ve örgütsel sorunlara ustaca uygulamaktan geçmektedir. Aksi yöndeki bütün yaklaşımlar eleştirinin bayağılaştırılması tehlikesini ortaya çıkarır ki bu durum Marksist-Leninist-Maoistlerin elindeki önemli silahın etkisizleştirilmesiyle yüzyüze kalmasını doğurur.

Emperyalistlerin “Demokrasi oyunları” gelen ırkçılık ve devlet terörizmi

ABD emperyalizminin simgesi durumundaki iki hedefe yapılan 11 Eylül saldırısıyla birlikte herkes konuşmaya ve tartışmaya başladı. Ezilen mazlum halklar “işte bu kadar” derken, başta ABD olmak üzere tüm destekçileri şaşkınlık içinde ne yap-

tenmesinin açıktan tartışılması olmuştur.

Bu doğan fırsatın kaçırılmak istenmemesidir. Bir baskı rejimini gündeme getiren yeni uygulamaların kapsamı ve içeriğini geliştiren mücadeleleri hedef alan bir uygulama paketi

emperyalist savaş döneminde Yahudiler’e uygulanan; ‘her Yahudi altı kenarlı yıldız takmak zorundadır. Çünkü Yahudiler her an belli olacak şekilde dolaşmalıdır’ dan hiçbir farkı yoktur. Parmak iziyle “sen bir yabancısın” denerek tam bir aşağılık yöntem geliştirilmek isteniyor. Bunu diğer uygulamaların takip edeceğinden herkes emin. Nitekim Almanya’daki dinci kesimler hedef gösterilerek yapılmak istenen dernekler kanunu değişikliğiyle demokratik mevziler yasaklanıp faaliyetleri engellenmek isteniyor. Terörle mücadele adı altında ayrılan milyarlarca markla, yeni iş yerleri açılacağına, yeni meslek yerleri temin edileceğine, sosyal haklara “para yok” diyen hükümet ne hikmetse bir gecede ‘teröre’ milyarlarca mark ayırabiliyor. Göçmenleri tam bir suçlu potansiyel gören Almanya iş yerlerinin güvenlik araştırması yapma yetkisini genişletip istediği kişiyi işten çıkarmasına olanak sağlıyor. Seyahat şirketleri bile göçmenlere uçak bileti satmak istemiyor. ABD’ye yapılan saldırının Arap kökenli öğrencilerce yapıldığı ileri sürülerek, Almanya’da okuyan yabancı kökenli öğrencilere suçlu gözüyle bakılması öğrenciler arasında büyük bir huzursuzluğa yol açmış bulunuyor.

Almanya’da yeniden gündeme getirilmek istenen Pişmanlık Yasası ‘terörle’ mücadelenin bir başka yöntemi olarak kullanılmak isteniyor.

Bu ve benzeri uygulamalar elbette ki sadece Almanya’da uygulanmıyor. Hollanda’nın da ceza artırımını ön gören yeni bir hazırlık içinde olduğu bilinirken ‘terör’ ‘suçlularına’ verilen

6 yıllık cezaların 12 yıla, 10 yıllık cezalarında 20 yıla yükseltilmesi tartışılmaktadır. Avusturya öteden beri sertleştirdiği uygulamaları 11 Eylül sonrasında daha da hızlandırmış bulunuyor.

İngiltere iltica başvurularının hızlandırılması ve ilticaları kabul olanların İngiliz vatandaşlık dersi almaları öngörüyor. Güvenliğin sağlanması adı altında İngiltere sınır dışı edilmelerinin kolaylaştırılmasını sağlayacak tedbirler alma peşinde.

Türkiye gibi ülkelerin ise yeni bir uygulama yapmalarına zaten gerek kalmadan her türlü baskı ve katliam gerçekleştiriliyor. Toplum tam bir çember içine alınarak korku ve baskıyla sindirilmek isteniyor.

Bunlarla birlikte tüm Avrupa ülkelerinde en büyük tehlikelerden biri de hükümetler eliyle geliştirilen yabancı düşmanlığıdır. Yıllardır aynı işyerinde çalışan, okula birlikte giden aynı apartmanda oturan göçmenler şimdi ‘yabancılara dikkat, yabancılar tehlikeli’ denerek ve TV’lerde yapılan açık oturumlarda açıkça hedef gösterilerek yerlilerle olan ilişkiler kırılmaktadır. Gelişen ırkçı hareketler bunu bir fırsat bilerek eylemlerini ve propagandalarını daha da hızlandırmış bulunuyorlar.

Tüm bu uygulamalar basit gibi görünse de, bu ileride daha kapsamlı uygulamaları birlikte getirecektir. İstendiğinde banka hesaplarına el koyma ve geniş güvenlik soruşturmalarıyla birlikte takip, telefon dinleme, ev aramaları ve tutuklamalar yeni dönemin uygulamaları olarak bekleniyor.

caklarını tartışmaya başladılar. Tüm dünyaya savaş ilan eden ABD “ya benden yanasınız, ya da teröristlerden yana” diyerek herkesi kendine göre saf tutmaya zorladı. Nitekim hedef gösterilen Afganistan’a yapılan saldırıyla birlikte dünya gündemi doğal olarak savaşa kilitlendi. Bu süreçte ortaya çıkan gelişmelerden biri de “en demokratik” görünen Avrupa ülkelerinde ‘zamanı gelmiş’ demokratik hakların ortadan kaldırılması ve yeni yasaların oluşturulmak is-

olarak görmek gerekir.

Göçmenlerden başlanmak istenen bu uygulamanın tüm ilerici ve devrimci kesimleri kapsadığı/kapsayacağı göz ardı edilemez. Almanya tüm göçmenlerin parmak izlerinin alınması ve resimlerinin pasaportlarına geometrik olarak işlenmesini daha genişletip tüm herkese uygulamaktan şimdilik vazgeçmiş görünse de düşünülen bu yöntemin mali ve teknik yönüdür. Göçmenleri suçlu bir potansiyel olarak gören bu uygulamanın 2.

Saint Briec’da Ölüm Orucu direnişi üzerine seminer yapıldı

Fransa’nın Saint Briec kentinde, 27.01.2002 tarihinde İşçi-Köylü okurları tarafından bir seminer düzenlendi. Seminere Ölüm Orucunda şehit düşen devrimci-komünist tutsaklar şahsında tüm devrim ve sosyalizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Bu seminere İşçi-Köylü gazetesinden bir kişi katıldı. Türkiye ve dünyada ki son durum ve sürmekte olan Ölüm Orucu direnişinin konu alındığı seminere yaklaşık 60 kişi katıldı.

Konuşmacı, konuşmasının ilk bölümünde, 2. Dünya savaşı sonrası ortaya çıkan tabloyu anlatarak, emperyalist-kapitalist devletlerin Sovyetler Birliğine karşı bir denge unsuru olarak uyguladığı sosyal devlet politikalarından gelinen son aşamada vazgeçilmeye başlandığı, 11 Eylül saldırılarıyla birlikte bu sürecin daha da de-

rinleştiğine değinildi. Bu politikalar sonucu ortaya yeni bir tablonun çıktığı ve yarı-sömürge ülkelere yansımalarının ise, “yeniden yapılandırma” adı altında uygulandığını belirtti. Böylece, bu ülkelerin daha fazla bağımlı hale getirilmeye başlandığının altını çizdi. Türkiye’de uygulanan, “yeniden yapılandırma” çerçevesinde ise, ülkede varolan devrimci dinamiklere ve onların öncülerine saldırıların artırıldığını, halka karşı, onların tepkilerini bastırarak yöntemlere başvurulduğunu, yine bu politikalar bağlamında, Türkiye’de tarımın her geçen gün dışa bağımlılığının arttırıldığını, tarıma destek programlarının kaldırıldığını, böylece tarım ve hayvancılıkta çöküşün yaşandığını anlattı.

19 Aralık katliamı ve sonrasında gelişen olayları kronolojik olarak anlatan konuşmacı, devletin bu katli-

ama 1 yıldır hazırlandığını ve bunu da kendi ağızlarından bir çok kere itiraf ettiklerini belirtti. Aynı zamanda bu saldırıları yaparken emperyalist devletlerinde desteğini aldığını altını çizdi. Ancak, Türkiye Devrimci Hareketinin, cezaevleri tarihinin direniş ve kahramanlıklarla dolu olduğunu, son katliam ve F Tipi saldırılarının da bu karalılıkla püskürtüldüğünü, direnişlerle karşılandığını örneklerdirerek anlattı. Son aşamada, 4 baro başkanı tarafından önerilen, “üç kapı, üç kilit” önerisinin, devrimci tutsaklar tarafından varolan tecridin ortadan kalkmasının bir ön adımı olarak desteklendiğini ve bizlerinde bulunduğumuz alanlarda bu önerinin kabulü noktasında eylemlilikler yapmamız gerektiğini belirtti.

İkinci bölümde ise, seminere katılan izleyicilere söz verildi. Genel ola-

rak yapılan bu saldırılara karşı, ortak hareket edilmesi gerektiğinin önemi üzerinde duruldu. Yapılan konuşmaların ardından, Tohum Kültür Merkezi tarafından hazırlanan, “Su Damlasına Sığdırılan Yaşam” isimli film gösterildi. Seminere katılan insanlar tarafından ilgiyle izlenen filmde, zorla müdahale sonucu, hafıza kaybına uğrayan **Savaş Kör**’ün, “*devrimciler dürüsttür, temizdir. Ben de öyle yaşayacağım*” sözü salonda bulunanların, gözlerinin dolmasına, hınçlarının artmasına neden oldu.

İşçi-Köylü okurları olarak, St. Briec şehrinde ilk olarak böylesi bir seminer düzenlenmiş olmasına rağmen, gerek içerik gerekse de katılım açısından oldukça verimli geçmesi sevindirici olmuştur.

Fransa/Saint Briec İşçi-Köylü okurları

“Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz”

Komünistler Birliği'nin programı olarak kaleme alınan Komünist Parti Manifestosu ilk olarak Şubat 1848'de Londra'da yayımlandı.

Manifesto, “Avrupa'da bir heyula kol geziyor” diye başlayarak “Komünistlerin, tüm dünya önünde görüşlerini,

hip değillerdir.

Proleter hareketi biçimlendirmek ve kalıba sokmak üzere kendilerine özgü hiçbir ayrı sektör ilke getirmezler.

Komünistler, öteki proleter partilerinden yalnızca şunlarla ayrılırlar: Bir yandan ülke proleterlerinin çeşitli ulusal sava-

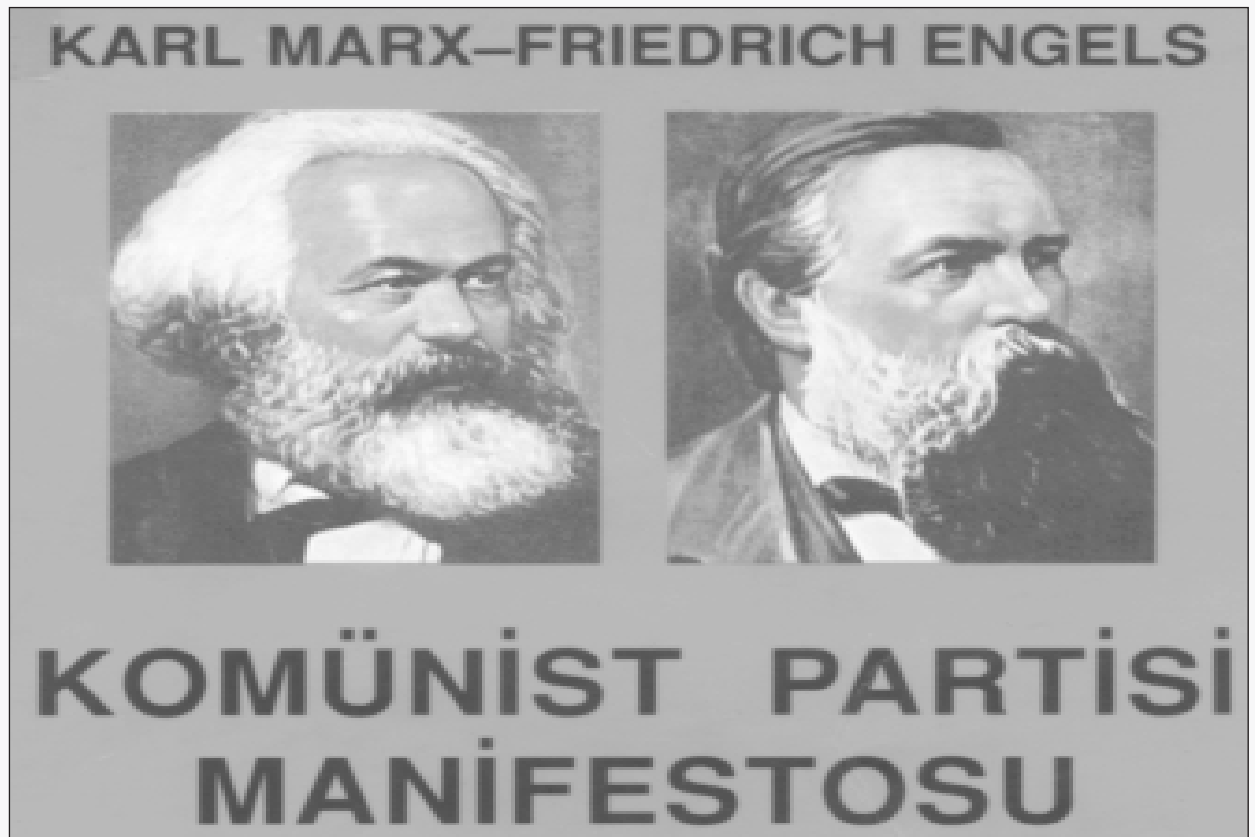
Komünistlerin teorik fikirleri, hiçbir biçimde, şu ya da bu dünya reformcusu tarafından icat olunmuş ya da keşfedilmiş düşüncelere ya da ilkelere dayandırılmamıştır.

Bunlar, yalnızca, var olan bir sınıf savaşımından, gözlerimizin önünde cereyan eden ta-

rılması.

Biz komünistler, kişisel olarak kazanılmış, kendi başına çalışarak elde edilmiş, kişisel mülkiyeti kaldırmak istemekle suçlandık: O mülkiyet ki, her türlü kişisel özgürlüğün, eylemin ve bağımsızlığın temeli olduğu iddia edilir.

“Komünistler, kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak şimdiye kadarki tüm toplumsal düzenin şiddet (kullanarak-çn) yıkılmasıyla ulaşabileceğini açıkça ilan ediyorlar. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler. Onda, proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek birşeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var.”

amaçlarını, eğilimlerini yazılı olarak açıkça ortaya koymaları ve bu komünist heyulası masasına, Komünist Partisi'nin kendisinin yayımlandığı bir manifesto ile son vermeleri zamanı çoktan gelip çatmıştır” diyor.

“Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz” diye sona eren manifesto; “Burjuvalar ve proleterler”, “Proleterler ve Komünistler”, “Sosyalist ve Komünist Yazın”, “Mevcut muhalefet partileriyle ilişkileri bakımından komünistlerin durumu” şeklinde dört bölümden oluşuyor.

Komünist Manifesto'dan...

“Proleterler ve Komünistler

Komünistlerin genel olarak proleterler karşısındaki tavrı nedir?

Komünistler, öteki işçi partileri karşısında özel bir parti değildirler.

Tüm proletaryanın çıkarlarının dışında ayrı çıkarlara sa-

şımlarında, milliyetten bağımsız, tüm proletaryanın ortak çıkarlarını vurgular ve bunları öne çıkarırlar. Diğer yandan işçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçtiği çeşitli gelişme aşamalarında, her zaman, tüm hareketin çıkarlarını temsil ederler.

Komünistler, demek ki, pratik olarak, bütün ülkelerin işçi partilerinin en kararlı, daima ileri itici kesimidirler; teorik olarak, proletaryanın diğer kitlesinden önce hareket hattını, koşulları ve proleter hareketin genel sonuçlarını kavrama üstünlüğüne sahiptirler.

Komünistlerin önünde duran ilk amacı, bütün öteki proleter partilerinininkiyle aynıdır: Proletaryanın bir sınıf olarak oluşması, burjuvazinin egemenliğinin yıkılması, siyasal iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi.

rihsel bir hareketten doğan ilişkilerin genel ifadeleridir. Mevcut mülkiyet ilişkilerine son verilmesi, hiç de komünizmin ayırıcı bir özelliği değildir.

Bütün mülkiyet ilişkileri sürekli tarihsel ikamelere, sürekli tarihsel değişmelere uğramışlardır.

Örneğin Fransız Devrimi, burjuva mülkiyetinin lehine, feodal mülkiyeti kaldırmıştır.

Komünizmin ayırıcı özelliği, genel olarak mülkiyetin kaldırılması değil de, burjuva mülkiyetinin kaldırılmasıdır.

Fakat modern burjuva özel mülkiyet, ürünlerin üretilmesinin ve mülk edinilmesinin sınıf karşıtlığına, çoğunluğun azınlık tarafından sömürülmesine dayanan sisteminin nihai ve en tam ifadesidir.

Bu anlamda, **komünistlerin teorisi tek bir deyişle özetlenebilir: Özel mülkiyetin kaldı-**

Güçle elde edilmiş, bizzat edinilmiş, bizzat kazanılmış mülkiyet! Burjuva biçimden önceki bir mülkiyet biçimi olan küçük-burjuva ve küçük köylü mülkiyetinden mi söz ediyorsunuz? Bunu bizim kaldırmamıza gerek yok; sanayideki gelişme bunu zaten yok etmiştir ve gün be gün yok ediyor.

Yoksa modern burjuva özel mülkiyetten mi söz ediyorsunuz?

İyi ama, ücretli emek, proletaryanın emeği, ona herhangisi bir mülkiyet yaratır mı? Asla. Bu sermaye, yani ücretli emeği sömüren ve onu yeniden sömürmesi için yeni bir ücretli emek arzı doğuran koşullar dışında çoğalamayan türden mülkiyet yaratır. Mülkiyet, bugünkü mevcut biçimi içerisinde, sermaye ile ücretli emek karşıtlığına dayanır...”

Yaşamı direnme kılanlar direnişleriyle ölümsüzleştiler

Delice sevdalı olduğunuz yaşama ne kadar da vurgundunuz. Tarihin omuzlarınıza yüklediği sorumluluğu büyük bir onurla taşıırken, her zaman direniş bayrağını dalgalandırdınız zulmün kalelerinde.

Selahattin Doğan, Mehmet Düzen, Salih Güneş, Yunus Koç, Fuat Perk, Meral Akpınar, Ayten Korkulu, Abbas Doldur... Güneşe merdiven dayayanlardan, yaşamı direnme kılanlardan yalnızca bazıları, onların şahsında tüm parti ve devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

Selahattin Doğan

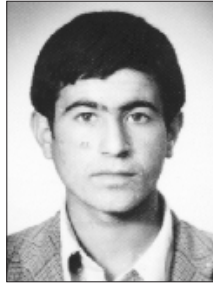
2 Ocak 1978'de İstanbul Haznedar Yayla durağında Süleyman Cihan'la olan randevusuna gider. Aynı yerde bir başka örgüt de eylem yapmıştır. Polisin pusuda olduğunu geç farkederler. Kendilerini tanıyan polislerle çıkan çatışmada bacağından yaralanan Selahattin Doğan,

yaralı bir şekilde "hastanede hemen tedavi edilmesi gerek" denmesine rağmen hastaneden çıkartılarak işkenceye alınarak **5 Şubat 1978**'de katledilir.

Salih Güneş

TKP/ML militanı olan Salih Güneş, Tarsus'ta 4 Şubat 1993 tarihinde geçirdiği bir trafik kazası sonucu yaşama veda etti.

Direnmede

*Dinleyin bu ayak seslerini ülkemin bilge elleri
Kulak verin körpeçik yarındır sorguya giden
Korkulara ulaşmıyor umudun sesi
Amansız kuytularda gizli yiğitlik
Ve ışıklı düşlerdir dillendirilmeyen;
Güneşli bir dize çalmak zamandan
Çiçekli bir güllüste yaşamak dürüstçe
Ve asi sabahlara onunla açmak gözlerini...
Sıkı tut korkunun soluğunu avuçlarında
Bak yiğitlik sevdaya bir adımlık yol
Yaşamak direnmektir yangın yüreklim
Biz ki, yaşamaktan hiç korkmamışız
Ve tek bize hastır "yaşayan biziz"
Dercesine sessizce ölmek
Celladına bırak korkuyu usul bir gülümsemeyle
Gecenin koynunda kalsın ihanet
Merhabaları patlasın devrimci direncin
Ve onurun türküsü şavkısın yiğit meydanlar-*

Mehmet Düzen

Dersim'in Ovacık ilçesi Çöğürlük (Bozokuşağı) köyünde doğan Mehmet Düzen, öğretmen okulunda katıldığı profesyonel devrimci yaşamını kırsal alanda sürdürdü. Orhan Bakır'ın şehit düştüğü Karakoçan çatışmasında aldığı yarayla haftalarca yalnız dolaşmak zorunda kalan Mehmet Düzen yine Dersim'de bir ihbar sonucu TC güçleriyle çıkan çatışmada 5 Şubat 1981'de silah elde top-rağa düştü.

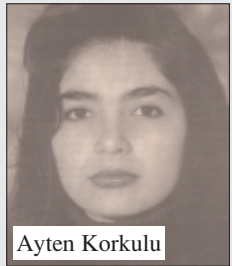

Yunus Koç

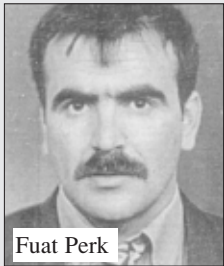
TKP/ML saflarında mücadele yürütürken 2 Şubat 1979 yılında Kars'ta jandarmalar tarafından katledildi.

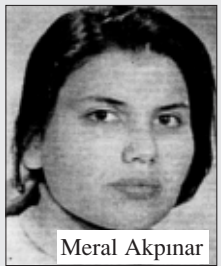
Bahçelievler katliamı

Ayten Korkulu

Fuat Perk

Meral Akpınar

Sabancı Holding'in sahiplerinden Özdemir Sabancı, Genel müdürleri Haluk Görgün ve sekreterleri Nilgün Hasefe'nin DHKP/C militanları tarafından cezalandırılmalarının ardından TC, intikam saldırıları düzenledi. 10 Şubat 1996'da Bahçelievler'de DHKP/C militanlarına yapılan operasyonda **Fuat Perk, Meral Akpınar ve Ayten Korkulu** katledildi. Şehitler 11 Şubat'ta Sarıgazi'de 3000 kişi tarafından düzenlenen coşkulu bir törenle toprağa verildiler.

Abbas

Doldur

PKK savaşçısı olan Abbas Doldur, **Şubat 1981**'de Pazarcık kırsalında TC'nin kurduğu pusuda çatışarak şehit düştü.

Stalingrad Direnişi

Sovyetler'in ele geçirilmesinde stratejik bir öneme sahip olan Stalingrad'ın Almanlar tarafından ele geçirilmesi Sovyetler'i Kafkasya'dan gelecek petrolden yoksun bırakacaktı.

Almanlar yaz boyunca Stalingrad'ın kuzey ve güneyinde Volga ırmağını denetim altına aldılar. Ama Fredric Paulus komutasındaki 6. Ordu ile Ewald Von Kleist komutasındaki 4. Panzer Ordusu'nun Stalingrad'a üst üste düzenlediği saldırılara karşın aralıksız süren sokak çarpışmalarında Alman tankları pek işe yaramadı.

Moskova önlerinde büyük bir direnişle karşılaştılar. Büyük bir yenil-

giye uğrayan Hitler, Sovyet barikatını Stalingrad'dan delmek için kapsamlı bir saldırıya hazırlandı.

28 Temmuz 1942 tarihli Sovyet Savunma Halk Komiserliği bildirisindeki Nazi saldırılarına karşı "**Bir adım bile geri gitmek yok**" şiarı dilen dile yayılıyor, Stalingrad halkı büyük bir direnişle cevap veriyordu saldırılara. 1 milyonu aşkın asker, binlerce uçak ve tankla saldıran Nazilere karşı yalnızca Kızıl Orduya bağlı birlikler değil, fabrika işçileri, komsomol üyeleriyle halk da cevap veriyordu.

Almanlar Eylül'de ulaştıkları kent varoşlarında ve sanayi bölgele- rinde savaş birimleri halinde seferber

edilmiş işçilerin de yoğun direnişleriyle karşılaştılar. Karşılarında kadınlardan, çocuklardan, öğrencilerden, köylülerden oluşan Sovyet Kızıl Ordusu'nu bulan Naziler büyük bir bozguna uğradı. Öyle ki bu durumu bir Nazi subayı şu şekilde anlatıyor: "**Volgaya (Stalingrad) ulaşmamıza yalnızca 1 kilometre var. Fakat bu 1 kilometreyi bir türlü geçemiyoruz. Bu 1 kilometre için yapılan savaş, bütün Fransa'nın ele geçirilmesi için yapılan savaştan daha uzun sürdü.**"

140 gün boyunca kent, havadan karadan yoğun bombardımana tutulmuş, Naziler Stalingrad'da büyük bir bozgun yaşamışlardır. 100 bin top mermisi, havan ya da bombanın yağdığı kent harabeye dönmüştü.

Sovyet kuvvetleri 19 Kasım'da kuzey ve güneyden bir kıskaç harekatiyle karşı saldırıya geçtiler. 23

Kasım'da Almanların 6. Ordusu ve 4. Ordusu'nun büyük bir bölümünü kuşattılar. Hitlerin emriyle savaşı sürdüren Paulus, Kleist'in kaçmasını sağladıysa da 31 Ocak 1943'te kendisi de teslim olmak zorunda kaldı. Stalingrad teslim olmamıştı. Nazi orduları 1943 yılının 12 Şubatı'nda bu büyük direniş karşısında bozguna uğramıştı. Stalingrad cephesine kumanda eden Paulus'un teslim olmasından sonra ayrıca 24 Nazi generali, 2500 subay ve 91 bin asker de teslim olmuştu. Stalingrad zaferiyle Nazilerin gerileme dönemi başladı.

Tarihin tanık olduğu en büyük savunmalardan olan Stalingrad savunması savaşta bir dönüm noktası olmuş, Sovyet topraklarının Nazi işgalinden kurtulmasının yolunu açmış, Alman faşizminin çöküşünü başlatmıştı

İkinci sınıf, ikinci cinsten, özgürleşmeye...

Özel mülkiyetin ve sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte yaşam sahnesinde yerini alan sömürü olgusu, insanın insan üzerindeki baskısı olarak ortaya çıkarken; o günden bugüne bir avuç azınlığın çoğunluğu sömürmesi; görüntü değiştirerek fakat özünden birşey kaybetmeden süregelmiş, sistemin daha fazla kar ve pazar yaratma, dünyaya hakim olma hırsı; kitleleri sömürerek onları farklı şekillerde, farklı boyutlarda baskı ve zulüm altında yaşatmasını doğurmuştur. Bir taraftan da kültürel siyasi yozlaştırma saldırılarıyla; birlik olma, birlikte düşünme ve birlikte hareket etme gerekliliği unutturulmuş, herkes kendini düşünür hale getirilmiştir.

Kadın da bu sistemde payına düşeni fazlasıyla almış; **sistemin ataerkil yapısından kaynaklı sistem tarafından sömürü ve baskı altında tutulduğu yetmiyor gibi bir de erkek tarafından aynı insanlık dışı, insan doğasına aykırı tutum ve davranışlarla karşılaşmıştır.**

Erkek üstündür, kadın ise cinsel kimliğinden dolayı aşağılanmalıdır.

Kadın çalıştırılmaz, çünkü erkeğinin namusudur. Kimi kültürlerde çarşafa büründürülen kadın konuşma hakkına bile sahip değildir. Tüm bu yaşadıklarıyla insan olmaktan çıkarılan kadın, tüm insani hakları elinden alınarak kişiliği kimliği yok edilmiştir, **çünkü o insan değil kadındır.**

Sistemin, varlığını sürdürmesi ve kitleler üzerindeki hakimiyetini pekiştirmesi için; kitleler üzerinde oluşturduğu baskı ve şiddet toplumun en küçük birimi olan aileden başlayarak yaşamın her alanında yansımaları bulurken, erkek egemen toplumda erkeğin kadına ve çocuklara uyguladığı baskı ve şiddet olarak her dönem karşımıza çıkmıştır ve çıkmaya da devam ediyor.

Toplumsal üretimde de söz sahibi olamayan kadın, kendini ileri taşımaktan yoksun bırakılarak edilgen, sığınmacı, başeğer bir kişilik oluştururken, aynı edilgenlik aile yaşamında da kendini gösteriyor. Burjuvazinin yoz kültürüyle şekillenerek kendine güvenini kaybeden kadın; ayakları üzerinde duramadığı, ekonomik bağımsızlığını elde edemediği için; geri planda yaşamaya, evinin hizmetçisi/kocasının kölesi olmaya, onun gölgesinde yaşamaya mahkum ediliyor.

Bir süre öncesine kadar kadının çalışması ayıp sayılırken; sistemin artan ihtiyaçları doğrultusunda, ucuz emek olarak kullanılmak üzere sözde ise çağdaşlık adına kadını çalıştırmak ayıp olmaktan çıkmış, hayat müstektir gibi söylemlerle kadın evinin

dışına çıkarılmıştır. Fakat hem her türlü sosyal haktan yoksun bırakılarak çocuklarda olduğu gibi ucuz işgücü olarak çalıştırılmış hem de cinselliği ön plana çıkartılarak cinsel meta olarak pazarlanmıştır.

İnsanları baskı altında tutmanın bir aracı da tarih boyu din olmuş, en çok da sistemin yüklediği misyondan kaynaklı eğitimsiz ve geri kalmış olan kadın etkilenmiştir bu din olgusundan. Milliyetçi ve dini duyguları kullanan sistem; kitlelerin beynini uyuşturmakla kalmamış, yüreklerine de hakim olmuştur.

Dört bir yandan çepeçevre sarılmış olan kadının kendini bulması çözümlerine gitmesi elbette kolay

mek ve geleceği aydınlatmak örgütlülüğün bir parçası olmakla mümkün. Hiçbir baskı, hiçbir zulüm şu an yaşadığımızdan daha büyük ve zor olmayacaktır. **Hiçbir zenginlik, mal, mülk insanlığımızdan daha değerli değil.** Kendimize güvenelim ve umutları büyütürük gerçeğe çevirelim. Yaşam bizden kurtarılmayı bekliyor. İçinde bulunduğumuz çirkeften kurtulmak zor değil, bunun için çevremize bakmamız yeterli.

Bir avuç azınlığın milyonları nasıl dalga geçmesine sömürdüğünü görelim. Sokaklarda yatan, donarak ölen kimsesizler, çocukluklarını yaşayamadan yaşam kavgasına atılanlar, açlıktan ölenler diğer tarafta ise onların

değerleri elimizden almak için bizleri yok etmeye, toplumda kalan o paylaşımın tümünü ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bu kültürü yaygınlaştırmak, çoğalmak ve geleceği yaratmak için kavga sizi de bekliyor. Kavga hepimizin. Dünyanın yarısı olan biz kadınlar olmadan devrimin olmayacağı, insanlığın bizsiz kurtulamayacağı bilinciyle safları sıklaştıralım.

Güçlünün güçsüzü ezdiği toplumumuzda **önce güçsüzleştirilen, sonra ezilen kadın**, tarih boyunca sömürüyü katmerli bir şekilde yaşamış; hem sistemin, hem erkeğin baskısını iliklerine dek yaşamıştır. Fakat tarih düzenin kendisine çizdiği sınırları tanımayan, kendisine biçtiği misyonu

değildir. Bu anlayışı bir çırpıda yıkmalarını bekleyemeyiz. Çünkü aşağı yukarı hiçbirimiz bir anda kırmadık bu zincirleri. Fakat yaşam öğretmeye devam ediyor ve çözümünü de dayatıyor. Yeter ki kendi kabuğumuzun dışına çıkılan Kurtuluşun yolunu görmek zor olmayacağı gibi; zincirlerimizden başka kaybedecek birşeyimiz yokken ve gelecek; bu sistemde görünmez, sonu olmayan karanlık bir yol iken, bu yolu aydınlatmak ve bu yolda bir birey ve aynı zamanda kolektifin bir parçası olarak savaşmak, savaşarak kazanmak zorunluluğunu görmek de zor olmayacaktır.

Sistemin biz kadınlara yüklediği rol bizim kaderimiz değil ve bu rolü değiştirmek bize düşüyor. Yaşamın gerçekliği karşısında boyun eğmek, susmak yerine bu gerçekliği değiştir-

kanımı emen, açlığa, sefalete ve sokaklara mahkum ederek kendileri lüks içinde yaşayanlar tüm bunlar yetmiyor gibi geleceğimizi çıkarları uğruna emperyalistlere peşkeş çeken, bağımsızlığımızı elimizden alan, düşünmemizi engellemek için her türlü insanlık dışı uygulamadan çekinmeyen eli kanlı katiller karşısında susmak insanlığımızdan vazgeçmektir.

Bir tarafta burjuvazinin yoz-köleleştirici kültürü diğer tarafta özgürlüğün-insanlaşmanın yolu. Devrimci kültür; burjuvazinin aksine bize insan olduğumuzu, ayakta nasıl durabileceğimizi her türlü zulme rağmen insanlığımızı insani değerlerimizi nasıl koruyacağımızı ve hakların nasıl savaşarak kazanılacağını öğretiyor. Nasıl değişip, nasıl değiştirileceğinin yolunu öğretiyor. Bunu bilen sistem bu

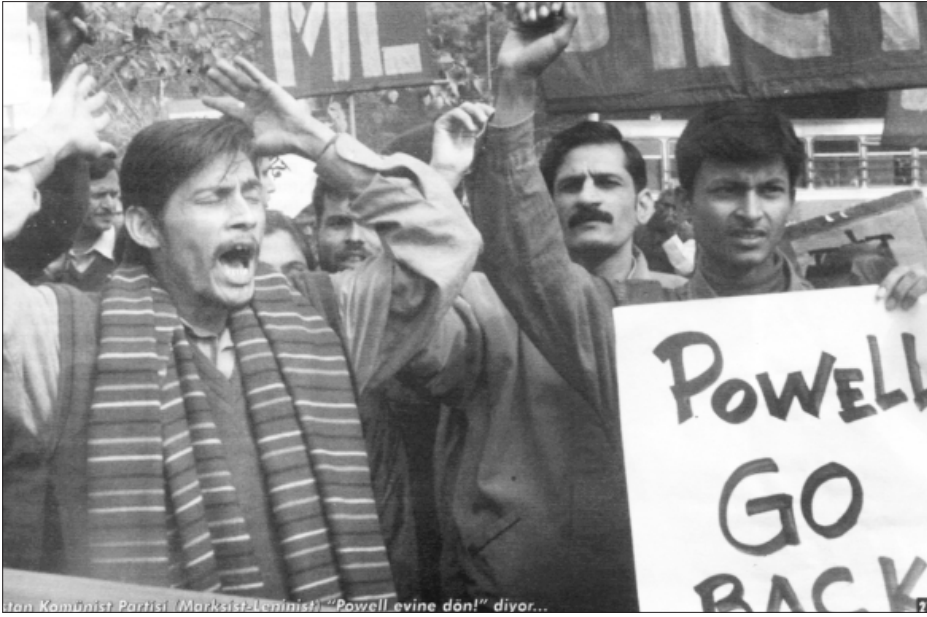
reddeden, her türlü zulme direnen kadınlara da tanıklık etmiştir ve etmeye devam ediyor. Yüzyıllardır bize dayatılan ikinci sınıf, ikinci cins anlayışını; bu anlayışı yaratan sistemi, tarihin çöplüğüne birlikte attığımızda yıkabileceğimizi unutmamalıyız. Bu yüzden yapmamız gereken; reformist hareketlerle enerjimizi tüketmek değil, iktidar hedefli hareket içerisinde yer alıp, kökten çözümün temellerini atmaktır. Çünkü sistem içerisinde kazanılan haklar her an geri alınabilecekken (ki bunun örneklerini birçok kez gördük, yaşadık) uzun süreye yayılan savaşımızla parça parça fakat geri alınamayacak şekilde bizim olacaktır.

Sonuç olarak bilmemiz gereken; özel mülkiyet ortadan kalkmadan ne insanın insana kulluğu bitecektir ne de kadının erkeğe.

Colin Powell Güney Asya ülkelerini denetime çıktı

ABD'nin yeniden çekidüzen vermeyi ve kalıcı bir şekilde yerleşmeyi planladığı Güney Asya'daki 5 ülke ve hükümetleri ABD'nin Dışişleri Bakanı Colin Powell tarafından denetlendi. 11 Eylül sonrası ABD emperyalizminin saldırganlığını kendilerine feyiz alan devlet yönetim-

den önce uçakta ziyaretinin amacını açıkça ifade etti: "Nepal'e saldırıya uğrayan demokrasisine destek vermek için gidiyoruz. Maoçulara karşı ne tür bir işbirliği yapacağımızı görüşeceğiz." Oysa Nepal halkı biliyor ki demokrasiye (ne kadar varsa artık) saldıran Maoist geril-

leri kendi halklarına karşı aynı "terörizmle mücadele" adını kullanarak saldırılara girişti. Bir yandan ABD'nin yanında olduğunu taklalar atarak ispatlamaya çalışan devletler, bir yandan da bu büyük "fırsatı" kendi ülkelerindeki muhaliflere ve komşularına karşı devlet terörünü hevesle uygulamaya girişerek değerlendirdiler. Powell'ın ziyaret ettiği ülkelerden Hindistan; parlamentosuna yapılan saldırıyı bahane ederek Pakistan sınırına nükleer silahlarını yığarak gerginliği tırmandırırken ve Keşmir'in "bağımsızlığı" için mücadele eden islami grupları terörist ilan ederken; Nepal'de bir süredir Maoist Parti ile sürdürülen Barış görüşmelerini ve ateşkesi bozarak saldırıya geçmiş ancak Maoist gerillalar ülkenin dört bir yanında devlet kurumlarına, polis ve askeri hedeflere saldırılar düzenleyerek ülkenin yarıya yakınına ele geçirmişti.

Hindistan'daki görüşmelerin daha çok Pakistan sınırındaki anlaşmazlıkla ilgili geçtiği yönlü gösterilmeye çalışılsa da gerçeğin bu olmadığı gelişen Maoist hareketin ve gerilla yürüyüşünün engellenmesi amaçlı olduğu Colin Powell'ın açıklamalarında da görülecektir. Bu gerçeği bilen Hindistan Komünist Partisi/Marksist Leninist, buna dikkat çekmek amacıyla Colin Powell'ın geldiği 18 Ocak günü Yeni Delhi'de yaptığı bir gösteriyle protesto etti. Powell'ın gelişini tüm Hindistan çapında yapılan eylemlerle protesto edilirken HKP/ML'nin yaptığı gösteride 'Powell geri dön' pankartı açıldı.

ONLAR MAOCULARI, GERİLLALARI VE AYAKLANMALARI SEVMEZLER

Colin Powell, Hindistan'ın ardından 18 Ocak akşamı Nepal'in başkenti Kathmandu'ya geldi. Powell, Nepal'e inme-

den önce uçakta ziyaretinin amacını açıkça ifade etti: "Nepal'e saldırıya uğrayan demokrasisine destek vermek için gidiyoruz. Maoçulara karşı ne tür bir işbirliği yapacağımızı görüşeceğiz." Oysa Nepal halkı biliyor ki demokrasiye (ne kadar varsa artık) saldıran Maoist geril-

Filipinler yeni Vietnam olma yolunda

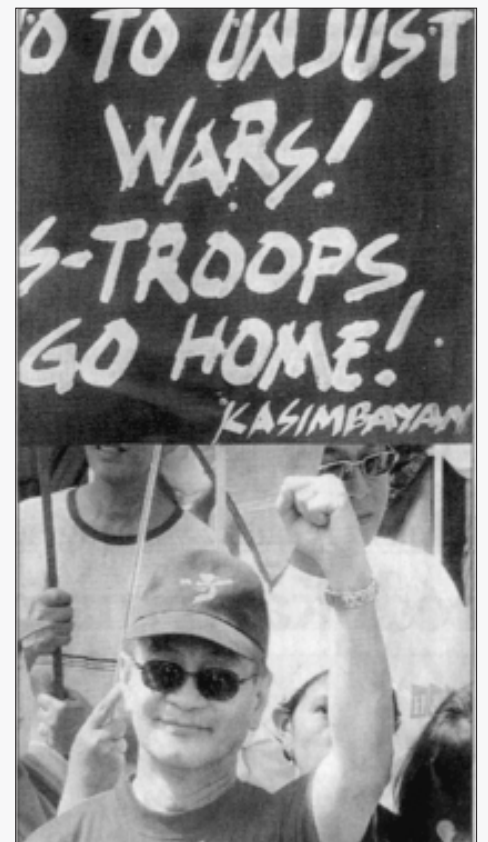
Faşist Filipinler devleti, "terörizmle mücadele" fırsatından yararlanma telaşına düştü. Özellikle Filipinler Komünist Partisi (FKP) önderliğinde Filipinler ordusuna karşı savaşan Yeni Halk Ordusu'nu (YHO) iktidarı için tehdit olarak gören devlet, Amerikan ordusundan yardım talebinde bulundu. Hayatta en çok Maoistlerden nefret eden ABD, 15 Ocak'tan itibaren Filipinler'e askeri yığınağını başlattı. 160 özel birliğin de görev alacağı toplam 650 kişilik ABD birliklerinin Filipinler'e sevkıyatı Japonya Okinawa'daki ABD üssünden kalkan askeri uçaklarla sürüyor.

ABD, "terörist kara listesine" İslami örgüt Ebu Sayyaf'ın yanında Yeni Halk Ordusu'nu da alarak gerçek niyetini açık etti. ABD ve Filipinler yönetiminin resmi açıklamaları ABD askerlerinin operasyonlara katılmayacağı, yalnızca "eğitim" vereceği, yapılanın da "lojistik malzemelerinin sevkıyatı" olduğu şeklinde olsa da bu eğitimlerin doğrudan Ebu Sayyaf örgütünün kalesi olarak bilinen Basilan adasında gerçekleştirilecek olması da "eğitimin" dışında fonksiyonlarının olacağı gerçeğini güçlendiriyor. Ülkedeki sol gruplar da ABD ordusunun Ebu Sayyaf operasyonu ile sınırlı kalmayacağını ve FKP'ye bağlı 12 bin üyeli Maoist gerilla grubu Yeni Halk Ordusu'na da saldıracağı görüşündeler.

FKP'ye bağlı cephe örgütlenmesi Ulusal Demokratik Cephe (UDC) bir açıklama yaparak ikinci ABD askeri birliğinin ülkeye ulaşmasının ardından Filipinler'in "yeni bir Vietnam olabileceği uyarısında bulunarak ABD operasyonunun Devlet Başkanı Gloria Macapagal Arroyo'nun düşüşünü hızlandıracaklarını da vurguladı. UDC, Amerikan halkını "tıpkı Vietnam Savaşında olduğu gibi Filipinler halkına dönük bu emperyalist müdahaleye karşı çıkmaya" çağırdı. ABD ordusunun Filipinler'e gelişini protesto eden FKP önderliğinde birçok gösteri yapılıyor.

önemli bir rol oynayacaktır" diyerek Nepal egemenlerinin önüne kemik atarken "insan hakları" mesajı vermeyi de ihmal etmeyerek sıkıyönetimin bir sınırı olması gerektiğini ve insan haklarına gerekli önemi vermeleri konusunda da uyarıda bulundu.

Nepal'deki Maoist atağın başlangıcından bir ayı aşkın bir süre geçti ve ülkede sıkıyönetim ağır bir şekilde uygulanmaya devam ediyor. Devlet bir yandan önüne geleni Maoist gerillalara yarıdında bulduklarını iddia ederek tutuklarken diğer yandan bankalardaki Maoist kişilerin açtıklarından kuşku duydukları hesapları dondurarak el koymayı planlıyor. Diğer taraftan da özellikle gazeteciler sık sık gözaltına alınarak sorgulanıyorlar. Bunlardan BBC muhabiri Sharad KC gözleri bağlanarak ofisinden alındı ve Maoistlerle bağlantıları konusunda sorgulandı, ardından iki saat sonra serbest bırakıldı. Ancak Basanta Pokhrel adlı bir diğer gazeteci o kadar "şanslı" değildi. Pokhrel 16 gün boyunca gözaltında tutuldu ve bu süre içinde kimse ona bir açıklama yapmadı. Ülkede 23 Kasım'dan beri (gerillaların saldırıya başladığı gün) bankaların hala tam olarak faaliyete geçmediği, özel helikopterlerin (Maoistlerin Surkhet havaalanında bir helikopteri tahrip ettiğinden beri) çalışmadığı, sanayiinin belli saatlerde durduğu, çünkü geceleri yolculuk edilemediği, bazı havaalanlarının kapalı olduğu ve birçok bölgede sokağa çıkma yasağının sürdüğü bildiriliyor. Ayrıca Maoist gerillaların polis ve asker konvoylarına saldırılar düzenlemeye devam ettiği de gelen haberler arasında.

“Filistin intifadası asla bitmeyecek”

Amerikan uşağı İsrail'in Filistin halkına yönelik katliamları devam ediyor.

Emperyalistlerin iştahını kabartan Ortadoğu'da ABD'nin desteğiyle kurulan İsrail, kuruluşundan beri Filistin halkının kanını akıtmadığı toprak parçası bırakmadı neredeyse.

Her geçen gün yeni bir kuşatma, yeni bir katliam haberleriyle çalkalanan Ortadoğu'da geçtiğimiz hafta yaşanan olaylarda olan yine sivil halka olmuştur.

Filistinlilerin Refah'da yaşadığı 75 ev 11 Ocak 2002 tarihinde İsrail güçlerince yıkıldı. İzinsiz yapıldığı gerekçeyle evleri yıkılan Filistinliler, İsrail yönetiminin inşa izni vermediğini, yaşamak için bunu yapmaya mecbur olduklarını belirttiler. Asıl amacı Filistin nüfusunu azaltmak olan İsrail'e efendisi ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'dan destek geldi. Powell evlerin yakılmasına karşın “meşru müdafaa” açıklaması yaptı. Filistinli El-Fetih örgütüne bağlı gerilla liderlerinden Raid Karmi, Batı-Şeria Tulkarim kentinde İsraililerce düzenlenen bir bombalı suikast sonucu yaşamını yitirdi. Yaşanan bu suikastın ardından El-Fetih örgütüne bağlı El Aksa Şehitleri Tugayı İsrail'in kuzeyindeki Hadora'da bulunan bir düğün salonuna bir eylem gerçekleştirmek istedi. 8 kişinin öldüğü 30 kişinin yaralandığı saldırının ardından İsrail işgal kuvvetleri saldırının acısını Filistin halkından çıkar-

mak için kolları sıvadı.

Kan dökmek için mazeret aramayan İsrail, vahşetini Batı Şeria'daki Filistin yönetimindeki Tulkarem'deki güvenlik karargahlarına ve çevredeki sivil binalara düzenlediği saldırılarda Amerikan yapımı F-16 uçakları kullandı. Bunu Ramallah'a düzenlenen işgal izledi. Saldırıda 2 Filistinli yaşamını yitirirken 40 Filistinli ise yaralandı. Yine geçtiğimiz hafta Ramallah kentindeki Filistin'in Sesi radyosuna ait 5 katlı binayı havaya uçuran İsrail, Batı Şeria'daki 7 katlı Filistin Yayın Kurumu binasını da işgal etti.

ABD'yi ve Şaron'u memnun etme çabalarına giren Arafat da bu son saldırılardan nasibini alıyor. Arafat'ın kaldığı bina 30 metre yakınından çembere alınarak tanklarla çevrildi.

Filistin intifadasının genç direnişçilerinden 22 yaşındaki Hani Odeh, tanklara taş attığı sırada, Filistinli öldürmede yarışa giren İsraili askerlerce başından ve ensesinden kurşunlanarak yaşamını kaybetti.

İsrail'in ABD destekli F-16'lı, tanklı, tüfekli saldırılarına karşı taşlarıyla, sapanlarıyla direnen Filistinlilerin düzenlediği bombalı intihar eylemleriyle devam ediyor. 25 Ocak 2002'de Filistinli bir eylemci İsrail'in başkenti Tel Aviv'de bir intihar eylemi düzenledi. Filistinli eylemcinin yaşamını kay-

bettiği eylemde 14 İsraili yaralandı.

Ve yine aynı tanıdık tablo... İntihar eyleminin ardından yeni bir İsrail işgali; Batı Şeria'daki Taluza adlı bir Filistin köyü kuşatma altına alınarak, Hamas eylemcisi olduğu öne sürülen 2 kişi tutuklandı.

İsrail askerlerinin 24 Ocak 2002'de Hamas liderlerinden Bekir Hamdan'ı öldürmesinin ardından 5 bin kişinin katıldığı bir cenaze töreni düzenlendi.

FİLİSTİN'E DESTEK EYLEMLERİ

Filistin halkının yaşadığı katliamları knayan eylemler Irak'ta ses verdi. Irak'ta 3000 kişinin katıldığı gösteri Bağdat'taki BM Gelişim Programı binası önünde düzenlendi. Eylem sırasında “Şaron'un Filistinlilere karşı işlediği suçları protesto ediyoruz. Filistin intifadası hiçbir zaman sonra ermeyecektir” şeklinde haykıran bir Filistinli genç, kitlenin, ABD ve İsrail'e karşı kinini kusttu.

Yunanistan'ın başkenti Atina'da ise Filistin halkını destekleyen bir gösteri yapıldı. İsrail askerleri tarafından 35 yıldır bir işgale maruz kalan Filistin'in yaşadıkları ABD tarafından “Filistin şiddeti ve terörü” olarak duyurulmaya çalışılırken mağdur taraf İsrail, saldırgan taraf Filistin olarak gösteriliyor. Arafat'sa her ne kadar ABD ve Şaron'dan sempati toplamaya çalışsa da Şaron, Arafat'ı “teröristleri barındırmak ve terörizmi desteklemek”le suçluyor.

İsrail Ordusunca kontrol altında tutulan 220 gettoda sıkışıp kalan Filistinlinin olduğu, hemen her gün halkın evlerinin, zeytinliklerinin ve tarlalarının üzerine tankların sürüldüğü, ABD yapımı Apoche helikopterlerinin Markova

tanklarının, F-16'ların saldırılarıyla yüzlerce insanın öldürüldüğü bu tabloda, böylesi ayamazca açıklamaları elbette emperyalistler ve onları uşakları yapabilir.

İSRAİL DİŞİŞLERİ BAKANLIĞI MÜSTEŞARI TÜRKİYE'DE

Geçtiğimiz hafta Türkiye'ye gelen İsrail Dışişleri Bakanlığı müsteşarı Avi Gil ziyaretlerinin ardından Cumhuriyet Gazetesi'ne açıklamalar yaptı.

İsrail-Filistin sorunu konusunda Türkiye'nin oynadığı önemli misyona vurgu yapan Gil, Türkiye aracılığıyla Yaser Arafat'a “barış için” koşullarını iletti ve “öncelikle Filistin yönetiminin şiddeti durdurmasını, terörizmle mücadele için ciddi önlemler almasını istiyoruz(...) Biz herşeyimizle 'barışa' bağlıyız” diyerek ABD'ye uşaklıkta benzeştiği Türkiye'den yardım isteyerek efendilerinin memnuniyet çabalarını ifade etti.

Gil'in “barış” için öne sürdüğü üç koşula şöyle:

“**Birincisi;** Arafat artık Filistinlileri İsrail'e karşı kışkırtmayı bırakmalı. **İkincisi;** Güvenlik birimlerinin terörizmle mücadele etmeleri için gerçek talimatlar vermeli, bundan öncekiler gibi değil, güçlü ve düzenli olmalı. **Üçüncü** olarak; İslamcı terörist örgütlerle anlaşma yolundan vazgeçmeli, bunların yapılarını ortadan kaldırmalı. Bu olmazsa, terörist örgütler Filistin'e karşı da eylem yapacaklardır.”

İsrail bu açıklamalarıyla Arafat'tan Filistin halkını tamamen satmasını isterken Arafat bu çağrılara yanıt verse de Filistin halkının haklı intifadası bitmeyecektir. Ortadoğu'da dalgalanan eninde sonunda Filistin zaferinin bayrağı olacaktır.

Avrupa parlamentosu önünde protesto

Şanlı Ölüm Orucu direnişimizin, 400'lü günlerine geldiğimiz bu süreçte, direniş tüm hızı ve görkemi ile sürerken, dört baro başkanının “üç kapı, üç kilit” talebini Avrupa da desteklemek, kamuoyunun desteğini almak ve tutsakların yalnız olmadığını bir kez daha hatırlatmak amaçlı, **DETUDAK** komitesi tarafından 16 Ocak 2002 günü organize edilen, “Avrupa parlamentosu önünde protesto eylemi” saat 14:00'de Fransa'nın Strasbourg kentinde, 150 kişinin katılımı ile gerçekleştirildi.

Yetkililerle görüşme isteğini dile getiren ve parlamento önünde 3 saat kalan göstericiler, sık sık Fransızca: “**Türk devleti katildir, Avrupa da ortağı**”, “**Faşist Türk devletini finanse etmeyin**” sloganları attılar. Eylemcilerin dondurucu soğuğa rağmen kararlı duruşu, yetkililerin görüşme talebini kabul etmesine yol açtı. **DETUDAK** yetkilileri ile görüşen Avrupa parlamentosu başkanlık konseyi yetkilisi, tutsakların ve insan hakları kuruluşlarının taleplerini içeren dosyayı aldıktan sonra, dosyayı değerlendirecekleri sözünü verdi.

Eylemin istendiği gibi sonuçlanmasından sonra kitle eyleme alkış ve zılgıt eşliğinde son verdi. Ertesi gün bir basın açıklaması yapan, Avrupa parlamentosu sözcüsü, Ölüm Oruçlarının bir an önce çözüme bağlanmasını ve Türk devletinin olumlu adım atmasını istedi.

Paris İşçi-köylü okurları

'KAHRAMAN'LARA SAMİMİ TAVSİYEMİZDİR: HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜNDEN KORKUN!

11 Eylül saldırılarından sonra daha da azgınlaşan emperyalizm ve her türden gericilik, fiili olarak sürdürdükleri saldırganlıklarına kendi açılarından meşru ve yasal kılıflar uydurmanın çabasına hız verdiler. Gerek dünya üzerinde ve gerekse de ülkemizde hakim sınıflar, işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik OHAL uygulaması başlattılar.

Bu olağanüstü hal uygulamasının nedenlerine daha önceden de değindiğimiz için üzerinde çok fazla durmayacağız. Ancak şunu ifade etmeden geçmeyelim! Emperyalizm ve her türden gericilik ve bunun ülkemizdeki birinci dereceden temsilcileri olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları; önümüzdeki yıllara hazırlanıyorlar. Öyle ya kendileri bas bas ilan etmişlerdi; "21. yüzyıl isyanlar ve halk ayaklanmaları yüzyılı olacak!" Şimdi bunun gereklerini yerine getiriyorlar. Attıkları her adım, yaptıkları her düzenleme, tam olarak önümüzdeki yıllarda daha da artıracakları saldırıların hukuki alt yapısını düzenleme, saldırılarına kendileri açısından "yasal" ve "meşru" kılıf hazırlama olarak önümüze getiriliyor.

Bunu da biz söylemiyoruz. Tam aksine kendileri buldukları her fırsatta önlem aldıklarını ifade etmekten çekinmiyorlar. Neyin önlemi? Kime karşı? Açık ki emperyalizm ve her türden gericilik işçi sınıfı ve dünyanın ezilen halklarına yönelik "tohumu çiçeklenmeden ezmeye" hesabı yapıyor. **Bilmezler mi ki tohum çoktan meyveye durdu!** Bugün dünyanın farklı coğraf-

yalarında, hem Marksist-Leninist-Maoistlerin önderliğinde hem de çeşitli biçim ve içerikte olmak üzere işçi sınıfı ve ezilen halklar isyan ediyor, "başka bir dünya mümkün" diyor. İşte onları çıldırtan ve korkutan da budur. İşçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının o muazzam ve o kahreden gücü!

Hakim sınıfların bu korkusunu ülkemiz somutunda çok net olarak görebiliyoruz. Son günlerde tartışılan "mini demokrasi paketi" bu korkunun en açık dışa vurumudur. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, kendilerine yönelik en ufak bir eleştiriye karşı hukuki ve cezai önlem alıyor! Kendilerine yönelik her türlü fiili, "olasılık" kapsamında değerlendirerek, işçi sınıfı ve emekçi halk muhalefetini zaptı rapt altına almanın planlarını yapıyorlar. Tüm amaçları bunun içindir. Dikkat edilirse bu gerçek oldukça net olarak görülür. Özellikle işçi sınıfı ve emekçi halkın en bilinçli, en örgütlü ve her zaman tutarlı bir muhalefet odağı olma durumunda olan ve bugün kapsamlı bir tecrit terörü saldırısıyla karşı karşıya kalan devrimci ve komünist tutsaklara yöneltilen saldırıyla birlikte düşünüldüğünde bu çok daha açık olarak anlaşılır. Bu yüzden hakim sınıfların bu yönelimine karşı mücadele de tutsaklara yöneltilen tecrit terörüne karşı mücadeleden ayrı ele alınmaz.

Daha genel olarak ifade edersek, **ülkemizdeki demokrasi sorunu aynı zamanda bir devrim sorunudur** ve öyle ele alınmak zorundadır. Bunu neden ifade ediyoruz.

Son dönemde gerek dünya üzerinde ve gerekse de ülkemizde gericilik "gem'i azıya" almış durumdayken ve demokrasi nutukları atarken, pek çok kesim bu yönelimi görememekte, varolan demokrasi nutuklarından etkilenmektedir. Dünya üzerinde olağanüstü hal uygulaması ve "terörle mücadele" adı altında daha da yaygınlaştırılan saldırganlık ortamında dururken ve ülkemizde halkımızın yiğit evlatları hapisanelerde katledilirken, "mini demokrasi paketleri" adı altında faşizm daha da azgınlaşırken, Avrupa Birliği rüyaları ile, demokrasi hayalleri kurmak büyük bir aymazlık değilse bile, büyük bir çelişkidir. Özellikle "Demokratik Cumhuriyet" söylemlerinin bu konuda büyük bir etken olduğu görülmelidir. **Ülkemizde ki demokrasi mücadelesi, bütün mücadele biçimlerinin devrim mücadelesine tabi kılınmasıyla başarıya ulaşabilir.** Bunun somut anlamı ise Demokratik Halk Devrimi'ne, Halk Savaşı'na şu veya bu biçimlerde kan taşımaktan geçmektedir.

Kısacası işçi sınıfı ve ezilen halkların penceresinden baktığımızda emperyalizm ve faşizmin son yönelimleriyle birlikte önümüzdeki dönem "çetin ama şanlı mücadele günleri"ne tanık olacaktır. Bu yüzden işçi sınıfı ve emekçi halkın safında olanların, işçi sınıfı ve emekçi halkın şanlı davasına hizmet edenlerin tüm hazırlıklarını buna göre yapması gerekmektedir. Bizlerin dayanacağı tek güç halkın devrimci gücüdür. Bütün meselenin sınıfın ve halkın koşullarını kavramak,

sınıf mücadelesinin yasalarını açığa çıkartmak ve devrimin önlenemez yükselişine katkı sunmak olduğunu unutmamalıyız. Halk Savaşı doğru kavrandığında hiçbir güç onun karşısında durmaz. Bilinçli halk yenilmez bir güçtür. Emperyalizm çaresiz bir halde dünya halklarına azgınca saldırmaktadır. "Mini demokrasi paketleri"nin de gösterdiği gibi; Türkiye'de egemenler devlet aygıtını yeniden yapılandırarak sömürü yöntemlerini, araçlarını pervasızca geliştirmektedir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yönelik saldırılar için karşı devrimci güçler kendi aralarında uyumlu bir çaba içindedir. Ama kendilerini bunalımlardan, iflas eden ekonomilerden, azalan kar oranlarından, aşırı üretim krizlerinden ve kitlelerin yer yer kibarlanmasından kurtaramamaktadırlar. Can çekişiyorlar. Can çekişirken debeleniyor ve saldırganlaşıyorlar. Ama bizler halkın hizmetkarları ve öncüleri olarak Başkan Mao'nun şu sözlerini tekrarlamaktan çekinmiyoruz. **"Komünist Partisine karşı koyan her kim olursa olsun, yere çalınmaya hazır olmalıdır. Yere çalınmaya hevesli değilseniz, bu karşı koyuştan kesin olarak vazgeçmeniz gerekir. Bu bütün anti-komünist 'kahraman'lara bizim samimi tavsiyemizdir."**

Marksizm-Leninizm-Maoizm bize bu olanları çok önceden öğretti. Bizim yapmamız gereken onu canlı bir kılavuz olarak uygulamaktır.

Baş tarafı sayfa 32'de
Ve ABD, Afganistan'a saldırdı.
Ama ABD bunu zaten hep yapıyordu,
Böyle 11 Eylül gibi bir bahanesi olmasaydı da Afganistan'a saldırabilir, Taleban yönetimini devirebilirdi. Zira Talebanla işi bir süre önce bitmişti. Ya da yarın saldırabileceği her yere bir bahane bulurdu –ki bu daha çok da insan hakları, “demokrasi” vb. söylemleri olurdu. Ancak özellikle birkaç noktaya önem vermek gerekiyor. ABD bu saldırganlık

görülmeyen Taleban ve El-Kaide esirlerine “yasadışı savaşçı” deniyor ve Konvansiyon kapsamı dışında tutuluyor. **Yani hukuk da ABD tekelinde.** “Terörizmle mücadele” hareketinin bir diğer yönü de tüm dünyada ABD'nin örnek alınarak diğer kapitalist-emperyalist kukla hükümetlerin Kendi ülkelerindeki her türlü muhalefeti yada göz diktikleri pazar alanlarındaki devletleri trörist göstererek saldırganlığını meşrulaştırma

Küba 2002

politikaları içinde “demokrasi”, “insan hakları” gibi yalnızca demagojiden ibaret olan söylemleri de bir yana bırakarak giriştiği saldırganlıkta tüm yolları açıkça gizlemeye gerek duymadan mübah görüyor. 11 Eylül'ün hemen ertesinde ABD'de yaşayan Arap kökenli insanları hiçbir kurala uymaksızın gözaltına aldı, kendi vatandaşları içinde de tam bir cadı avı başlatarak operasyonları eleştiren herkesi tutukladı. Şu an hala FBI'nin elinde binlerce kişi bulunuyor ve tüm demokrasi demagojileri rafa kaldırıldı. Bugüne kadar “özgürlükler cenneti” olmakla övünen ABD'de gözaltına alınanlardan günlerce haber alınmazken, hangi gerekçeyle alındıklarına dair hiçbir açıklama yapılmaksızın avukatlarıyla dahi görüştürülüyorlar. Kendi ülkesinin dışında Afganistan'da ölen binlerce yoksul masum Afgan'ı da unutmamak gerekiyor. İsteddiği kukla hükümet kurulduktan sonra dahi yaptığı bombardımanlarda köyler hedef alınıyor. 15 Ekim'de Celalabad'ın Kadom köyüne yapılan bombardımanda 200'ün üzerinde köylünün ölümü ABD terörizminin en vahşi örneklerinden. Yine yakalanan Taleban askerleri kafalarına çuvalar geçirilerek, iğneyle uyuşturularak ve koltuklara zincirlenerek yaptırıldıkları yolculuktan sonra Küba'daki Guantamano donanma üssüne naklediliyor ve insanlık dışı tecrit koşullarında yaşama-ya mahkum ediliyor. Cenevre Konvansiyonu'na rağmen savaş esiri olarak

olgusudur. 7 Aralık'ta toplanan AB Adalet ve İçişleri Bakanları “terörizm” tanımı konusunda anlaşılabilir. Üzerinde anlaşılabilir tanım “bir kişi veya grup tarafından bir ya da daha çok ülkeye ,bu ülkelerin kurumlarına ya da halkına karşı adı geçenleri korkutmak, bir ülkenin siyasi, ekonomik ya da sosyal yapısını değiştirerek ya da tahrip etmek amacıyla kasten işlenen suçları” kapsıyor. Bu geniş ve yoruma açık tanımlamayla işçi hareketlerinden küreselleşme karşıtı gösterilere kadar tüm hareketler “terörizm” kavramı içine girebilecek. Metinde ayrıca “terör örgüt” yöneticilerine en az 15 yıl, üyelerine 8 yıl hapis cezası verilmesi de öngörülüyor. Bunun hemen ardından da AB'ye üye ülkelerde demokratik özgürlükler kısıtlanmaya, muhaliflere baskının artırılmasına girişildi. “Terörle mücadele” adımlarının çıkarıldığı bir doküman hazırlayan gazeteci muhabir Charles J. Hanley şu bilgilere yer veriyor çalışmasında:

Britanya: Yeni terör yasası, polise şüphelileri sorgusuz sualsiz gözaltına alabilme, kişisel kayıtları izleyebilme yetkisi tanıyor.

Almanya: Terörizmle bağlantılandırılan pekçok islami grup yasaklanırken polise kişisel ve kurumsal hesapları, kayıtları rahatça araştırabilme yetkisi tanındı.

İtalya: Bazı kitapların yayımı, “uluslararası terörizmi desteklediği”

gerekçesiyle yasaklandı.

Rusya: “Anti-terör” operasyonlarını eleştiren yayınlara yasak getirildi. Böylece Çeçenistan'daki operasyonlarını da daha rahat yürütmeye başladı.

Hindistan ve Avustralya: Terör şüphelilerinin gerekçe gösterilmeden gözaltına alınmasına kanıt aranırken gözaltında tutulmalarına ve avukatlarıyla görüştürülmemelerine olanak tanıyan düzenlemeler yapıldı.

Singapur: Dış temsilciliklerindeki seçim sandıkları, terörist tehdit gerekçesiyle kapatıldı. Bu oylar muhalefete yarayacaktı.

Danimarka: Yargıçlar, Filistin bayrağıyla gösteri yapanları bile ceza kapsamına soktu. AB: Terör listesi hazırlayarak, IRA ve ETA gibi, bağımsızlık mücadelesi veren örgütleri listeye kattı. Projeksiyonları arasına göçmen yasalarını katılaştırmayı aldı.

ABD'yi örnek alan bir diğer devlet de İsrail oldu. Gerçi İsrail, on yıllardır Filistin halkına yaptığı katliamlarla diğer işgalci, sömürgeci ve emperyalistlere esin kaynağı olmuştur. 4 Aralık'ta Hamas'ın gerçekleştirdiği intihar saldırısını bahane ederek Filistin topraklarını tamamen işgal etti. Arafat'ın örgütü El-Fetih'i terörist ilan ederek katliamlara girişti. Filistin'i tamamen haritadan silmeyi hedefleyen İsrail yönetimi Arafat'ı da ev hapsinde tutuyor. **On yıllardır İsrail işgaline karşı bağımsızlık savaşı veren Filistin halkının terörist ilan edilmesine hiçbir ülkeden ses çıkmıyor.**

1967 Vietnam

İsrail gibi ABD'nin desteğini tamamen arkasına alan Hindistan da 13 Aralık'ta parlamentosuna yapılan baskını bahane ederek Keşmir'in bağımsızlığı için mücadele eden islami grupları terörist ilan ederken bu gruplara yataklık yaptığını ilan ettiği Pakistan sınırına nükleer silahlarını yerleştirerek Güney Asya'yı da savaşa boğmaya çalışıyor.

Pakistan'ın darbeci lideri Pervez Müşerref de ülkedeki 5 islami örgütü yasaklayarak bu gruplara karşı tutuklama furçası başlattı.

Nepal devleti de ağa babası ABD'nin izinden giderek, Maoistlerle

yaptığı barış görüşmelerini keserek, ateşkesi bozarak Maoist gerillalara karşı saldırı düzenledi. Yani Singapurlu muhalif lider Chee Soon Suan'ın sözlerinde olduğu gibi “daha önce komünizm vardı, şimdi ise terörizm var. Sivil hak ve özgürlükleri tırpanlamaya her zaman bir gerekçe bulurlar.”

TERÖRİZMİ YERKÜREMİZDEN ANCAK İŞÇİ SINIFI VE EZİLEN HALKLAR SİLECEKTİR

Tüm bunlar dünya halklarının gözü önünde oluyor. Özellikle 1994'teki Irak operasyonundan sonra halklar canlı yanında savaş ve vahşet izlettirilmeye alıştırdı. Televizyonlarımızı açtığımızda karşımızda ABD'nin eski evladı Taleban ve ABD bombardımanından Afganlı mültecilerin görüntülerini film gibi izliyoruz. Belki bir süre sonra dünyanın başka yerlerinden ekranlardaki bizim çaresiz dolu bakışlarımız izlenecek ya da korkunç teröristler olarak yansıtacağız ekranlara. Başta ABD olmak üzere kapitalist-emperyalist sistem ve uşaklarının teröristliği yüzlerce kez kanıtlanmış ve tescillenmiştir halkların gözünde. Ve bu saldırganlığın sebebi esasında ne George W. Bush, ne Tony Blair'dir. Onlar olmasaydı da isimleri, görüntüleri bambaşka ama gözlerini kar hırsı bürümüş, halklara karşı nefretten donuklaşmış başka birileri de olsa/olsaydı bunlar yaşanacak/yaşanacaktı. Çünkü **terörizmi kullanan gerçek terörist emperyalist sistemin ta kendisidir.**

Bu anlamda halkların gerçek teröristlerini iyi tespit etmek önemlidir. Zira emperyalistler ve uşakları, çıkarlarının önünde engel olarak gördükleri her şeyi bir yandan terörist ilan ederek hak-sız savaş ve işgallere girişmekte; diğer yandan bu savaş ve “tehlikeleri” bahane ederek halkların özgürlüklerini kısıtlamakta; ekonomik, siyasi ve sosyal mücadelelerine saldırmakta. Bunun tek çıkış yolu ise dünya ezilen halklarının birleşerek başta ABD teröristleri olmak üzere emperyalist kapitalist sisteme ve onların sömürge ve yarı sömürge yönetimlerine karşı mücadele etmektir.

Emperyalizm için önce komünizm vardı şimdi terörizm var

“Dün komünizm “tehlikesiyle” halklara saldıran emperyalizm, bugün de “terör tehdidini” bahane ederek dünyanın her köşesinde terör uyguluyor, kazanılmış sosyal ve ekonomik hakları gaspediyor, sistemi için tehlike olarak gördüğü herkes terörist oluyor. Çünkü, “terörizm, yapmak istediklerinin önünde duran herşeydir.”

“Terörizm” ya da diğer adıyla “Tedhişçilik”, yüzyıllardır kullanılan bir terim. Terim aynı kalmakla birlikte günümüze kadar içerik ve anlam olarak değişimlere uğramış, kimin ağzından çıktığına göre de farklı anlamlar yüklenmiştir. En yalın tanımını sözlüklerde; “Siyasi bir amaca ulaşmak için yıldırma hareketlerini düzenli bir biçimde kullanma” olarak ifade edilen “terörizm” süreç içinde genişleyerek “siyasal hedefe ulaşmak amacıyla devlete, halka ya da bireylere karşı sistemli şiddet eylemlerine başvurma” biçiminde tanımlanmaktadır. Ancak iki tanımda da ortak olan yönler; birincisi, **siyasal bir amaç olacak**, ikincisi **şiddet sistemli/düzenli biçimde kullanılacak**. Bir hareketin “terörist” olup olmadığını incelerken (ikinci kısmı ihmal ederek) hangi siyasal hedefe yönelildiğini, yani ne için, kim için, hangi amaçla şiddet yoluna başvurulduğu ve buna bağlı olarak da kime/neye karşı şiddet uygulandığı önemlidir. Temelimizi “halk” olarak aldığımızda, “halk için, halkın kurtuluşu” için yapılan/yapılacak olan şiddet “terör” olarak nitelenmek mümkün değildir. Yani her olguda olduğu gibi “terörizm”i de “sınıflar üstü”, “kim tarafından/ne için kullanılırsa kullanılsın şiddet kötüdür” mantığıyla ele alamayız. Aksi takdirde her şey birbirine karışır, doğru ile yanlış, haklı ile haksız, iyi ile kötü arasındaki kalın çizgi silikleşir ve bu tam da emperyalistlerin istedikleri şeydir.

Egemen sınıf(lar)ın baskı aracı olan devletler de egemenliklerini sürdürmenin yöntemi olarak terörizmi eski çağlardan beri kullanmaktadırlar. Tarihte, Roma İmparatorluğu döneminde Tiberius ve Caligula gibi imparatorlar, yönetimlerine karşı çıkanları yıldırma için sürgün, mal ve mülkten yoksun bırakma, idam gibi yollarla terörizmin en koyu örneklerini vermişlerdir. Yine Avrupa’da Engizisyon hereteklikle (Hıristiyanlıkta dinden saptığı gerekçesiyle kilise otoritelerince reddedilmiş dinsel öğretiler) suçladığı kişileri cezalandırmak için keyfi tutuklama, işkence ve giyotine başvurarak açık bir terörizm uygulamışlardır.

Ancak terörizm başta da belirttiğimiz gibi daha çok **varolan siyasal kurumları sarsmak ya da yıkmak amacıyla olan** (yani devlete karşı) birey ya da gruplarla özdeşleştirildi. Sömürgecilğe karşı bağımsızlık mücadeleleri (Cezayir, İrlanda vb.), topraklarının işgal edilmesine karşı mücadele eden uluslar (Filistin gibi) ya da en açık olarak siyasal iktidarı ele geçirmek için savaşan devrimci-komünist güçlerin iktidar mücadeleleri “terörizm”le özdeşleştirildi ve halkta korku ve dehşet yaratmak için bu kelime sıkça vahşet görüntüleri ve öyküleriyle beraber telaffuz edildi. Oysa tarih terörizmin kimin tarafından kullanıldığını ve kimin terörist olduğunu yüzlerce defa göstermiştir.

GERÇEK TERÖRİSTLER HALKIN KANINI EMENLERDİR

C. Douglas Lummis adlı politik bilim a-

damı 1992’de ABD’nin Yugoslavya’daki bombardımanının ardından şunları söylüyor: “Unutmayın ki, ‘kasaba, şehir ve köylerin insanlık dışı bombalanması’ savaş suçu olarak anılırken, şehirlerin uçaklar ile bombalanması cezalandırılmayacağı gibi suçlanmıyor bile. Hava bombardımanı devlet terörizmidir ve zenginlerin terörizmidir. Şimdiye kadar yaşamış tüm teröristlerin zarar verdiğinden çok daha fazla masum insana zarar vermiştir. Bir şeyler bu gerçeğe karşı bilincimizi uyuşturmuş durumda. ABD’de kalabalık bir lokantaya bomba koymuş birinin başkan olmasını onaylamazdık, ama bir zamanlar uçaklardan bombaların atılmasına, bu yüzden sadece lokan-

yalıyı katletti;

1961’de Dominik’e paraşütlerini indirerek 10 bin Dominikliyi öldürdü;

1973’te Şili’de CIA’in düzenlediği darbe ile 30 bin kişi katledildi. Şili’de seçim sonuçları dahi yayınlanmadan önce Henry Kissinger “Bir ülkenin, kendi halkının sorumluluğu yüzünden komünist olmasına neden göz yummamız ve tahammül etmemiz gerektiğini anlamıyorum” demişti ve tahammül göstermediler; Arjantin’de ABD ile işbirliği içinde generaller darbesiyle 30 bin kişi kaybedildi;

1975’te Vietnam’da halkın üzerine 638 bin ton bomba atılmış (kişi başına 5 bomba) milyonlarca insan stratejik köylere sürülmüş,

ABD, canevelerinden vurulmuştu, üstelik kendi eski evladı tarafından. Ve hemen “terör karşı lanetler”, “ölen siviller”, “intikam yeminleri”, “başsağlığı dilekleri” vs. vs. arasında ABD’nin, kendi ifadesiyle on yıllar sürececek bir saldırganlık politikası yaşama geçti. ABD’nin “terörizme karşı savaş” ya da “terörist devletler” tanımlamaları yeni bir şey değil. Son on yıldır “terörizmle mücadele” ABD politikasının önemli bir ayağını oluşturuyordu. Ancak artık **politikalarının temelinde oturan** bir saldırganlığa girişti. Terörizm, ABD’deki politikacılar tarafından Soğuk Savaş döneminin kapanmasıyla yaratılıp, tüm saldırganlıklarının paravanı haline gelmiştir. Ayrıca terörizm aldatmacası, halkı

taların değil, onları da içeren binaların ve bu binaların yakın çevrelerinin de yıkılmasına onay veren bir başkana oy verirken aksine şen şakrak davranıyoruz. Irak’a bilhassa gittim ve bombaların neler yapabildiğini gözlerimle gördüm; ‘insanlık dışı imha’ bence durumu tarif edebilecek en doğru terim.” (The Nation’dan aktaran Cosmo-Politik)

Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ve onların uşaklarının gerçekleştirdikleri terörizm örneklerini tek tek saymak mümkün değil, ancak yalnızca baş haydut ABD’nin tüm dünya halklarına yönelik saldırı, işgal, bombardıman ve katliamlarından örnekler vermek dahi terörizmin ne boyutta olduğunu gözler önüne serecektir.

1945’te Japonya’nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atom bombası atarak bir anda 250 bin kişiyi vahşice katletti;

1956-1959 yılları arasında Küba’da 60.000 kişiyi katletti;

1965’te ABD, işbirlikçisi Suharto aracılığıyla 1 milyon devrimci ve ilerici Endonez-

onbinlerce kadına tecavüz edilmiş, yüzbinlerce insan sakat bırakılmış, milyonlarca insan işkenceden geçirilmiştir;

1991’de Irak’ın Kuveyt’i işgali üzerine Irak’ı bombalayarak 100 binin üstünde insanı katletti;

1992-1994 yılları arasında iç savaşı bahane ederek “insan hakları” adına Somali’yi işgal etti;

Bu listeye eklenebilecek daha yüzlerce bombardıman ve saldırının dışında Çin Cumhurbaşkanı Çu En-lay (1950’lerde)’dan Kuzey Kore Devlet Başkanı Kim İl Sung (1951)’a, Küba Başkanı Fidel Kastro (1960’larda)’ya, Che Guevara (1967)’dan, Şili Başkanı Salvador Allende (1970)’ye, Libya lideri Kaddafi’ye, kadar onlarca/yüzlerce suikaste de kanlı imzasını atmıştır.

11 EYLÜL SONRASI “TERÖRİZM”

Terör sicili böylesine kabarık olan ABD ve dünya, 11 Eylül saldırısıyla sarsıldı. Buna zamandır ülkeleri, halkları bombalayan

korku ve güvensizlik içerisinde tutarak, ABD’nin küresel ölçekte gerçekleştirmeyi arzuladıklarını meşrulaştırmak için kurgulanmış bir senaryodan başka bir şey değildir. ABD için hangi konuda olursa olsun kendi çıkarlarına tehdit olarak gördüğü her şey “terörizmle” damgalanır. Yani **“terörizm, yapmak istediklerimizin önünde duran her şeydir”**. Dolayısıyla bir süreçte çıkarlarını destekleyen her şey destekten, bir süre sonra engel hale gelirse bir anda “terörist ya da düşman” oluverir. Örneğin Soğuk Savaş yıllarında dünyanın bir numaralı düşmanı olan Rusya bugün terörizmden çıkmış ve iyi dost olmuştur, ya da tam tersi 2. Emperyalist Paylaşım Savaşında Hitler faşizmine karşı savaşan Stalin kahramanken savaşın ardından “kızıl şeytan” oluvermiştir. Bugün islami gruplar ya da ülkeler olur, yarı küreselleşme karşıtları olur ya da işçi-köylü hareketi olur, diğer gün öğrenci eylemleri olur. **Önünde engelse, bu yeterlidir.**